

Giới thiệu Hắc Là Cố Chấp Cuồng

Edit: Bụt Tiên

Convert: theheaven48

Thể loại: Hiện đại, sủng, nam9 mắc bệnh tự kỷ, trầm cảm và cực kỳ cố chấp.

Thường các nam chính trong truyện sẽ là những nam thần thì trong câu chuyện này hoàn toàn ngược lại. Nam chính bị bệnh tự kỷ, trầm cảm. tình thần không ổn định là do ba mẹ mất vì tai nạn. Nữ chính là giáo viên mới được điều tới dạy lớp nam chính. Trường này là trường quý tộc, thế là bà chị lo lắng đủ thứ hết. Chị lo nhất vẫn là anh nam chính - lâu lâu thần kinh bị chạm là lên cơn đập phá - nên bà muốn tiếp xúc với ông càng ít càng tốt. Dây leo rễ mà thế nào vẫn lọt vào mắt xanh của anh. Anh này đu bám theo. Chị thấy ông hiền, ngoan lại có quá khứ tội nghiệp nên chị cũng chăm sóc tận tình. Nhưng khôn nổi anh này ảnh rất bá, chỉ cần không thấy chị một ngày thôi là bắt đầu đập phá mọi thứ, bỏ nhà đi tìm chị làm loạn hết cả lên.

Có lần chị dẫn anh về nhà chị chơi (không phải ra mắt cha mẹ đâu, đơn giản là thầy dẫn trò về nhà chơi thôi). Ba mẹ chị nói chị sẽ cưới chồng, anh này đang rủa chèn thế là đập nát bát cái đĩa, kèm theo gào khóc các loại.

Sau này người thân của anh nam 9 cầu xin, nam 9 "ừ ừ" các loại, chị đành chấp nhận làm bạn gái của ông. Rồi từ đó bắt đầu yêu, học cách chấp nhận anh. HE.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cô tên là Lục Yên Vân, hề..., cô thừa nhận tên này có hơi tục khí, nếu nói về tên của cô, mọi người phải hỏi cha cô, ông là một người thích xem phim kiếm hiệp, trong nhà vốn có vài cuốn sách nhưng hai phần ba đều là tiểu thuyết kiếm hiệp của cha cô. Nếu nói về tiểu thuyết kiếm hiệp thì ông tuyệt đối là chuyên gia. Mẹ cô thường nói, nếu cha cô khi còn đi học cũng đam mê đọc sách như vậy thì phỏng chừng bây giờ cũng được làm giáo sư chứ chả chơi. Cho nên cô còn may mắn, ông chưa đặt tên cô là Lục Tiểu Phụng đã may lắm rồi.

Gia đình cô gia cảnh cũng được xem là tốt, không cần phải làm việc vất vả nhưng vẫn đủ cơm no áo ấm. Cha là người Thượng Hải, mẹ là người Tứ Xuyên, nay họ đã về hưu nên quyết định trở về thôn quê dưỡng lão, ông nói không khí thôn quê rất tốt, nhiệt độ không khí thích hợp cho những người già ở lại. Xem biểu hiện "an nhàn" của ông so với dân bản xứ đây còn giống người chính gốc hơn. Ông nói Thượng Hải là nơi thích hợp cho người trẻ tuổi ở.

Có lẽ ông trời ưu ái cho cô thông minh từ khi còn trong bào thai nên năng lực học tập của cô luôn tốt hơn những đứa trẻ cùng tuổi. 5 tuổi đã có thể đi học tiểu học, trong lúc học phát huy bản năng thông minh tiềm ẩn liền được nhảy mấy cấp. Cho đến khi học năm nhì cô lúc đó chỉ mới mười ba tuổi. Làm nghiêm cứu sinh không bao lâu khi tốt nghiệp liền lấy được bằng thạc sĩ.

Đứng ở trước cổng trường trung học MG, cô không khỏi cảm thán. Từ hôm nay trở đi cô chính là vị giáo sư trẻ nhất ở đây, MG là ngôi trường lớn nhất Thượng Hải, cảnh trí rất đẹp, phương tiện dạy học lại rất hiện đại hóa. Nhớ lại lúc trước cô muốn đến Thượng hải làm việc, cha mẹ cô đương nhiên rất phản đối. Nhưng là người trưởng thành vốn nên phải độc lập. Vì vậy sau khi hoàn thành việc học cô liền lưu lại Thượng Hải làm việc. Dùng tiền mấy năm nay cô làm trợ giảng cùng việc làm thêm nhưng chủ yếu vẫn là dựa vào tiền của cha mẹ. Ở phía Đông thành phố cô mua một căn hộ 90m vuông gồm hai phòng nhưng phải trả góp trong vòng 7 năm. Ở Thượng Hải phòng trọ luôn không hề rẻ.

Trước mặt thổi tới một trận gió mát mẻ, đứng là thắm vào ruột gan.

Đi vào lớp 2 năm nhất, nhìn cánh cửa hé ra cùng với gương mặt non nớt đan xen một ít thành thực, khiến cô không khỏi mỉm cười. Lớp học phần lớn là những đứa trẻ 17 tuổi, nghĩ đến lúc cô 17 tuổi đang làm cái gì ta? Có lẽ là đang gầy dựa giữa một đồng đề thi đại học chẳng.

Khai giảng chỉ mới một tháng nhưng đã thay đến hai giáo viên chủ nhiệm. Nghe nói là do một học sinh có vấn đề trong lớp gây nên. Đưa mắt nhìn về phía cuối phòng học, nơi đó có hai người cao to mặc vest đen đang đứng, khỏe miệng cô không tự giác giật giật, đừng nói đây là vệ sĩ trong truyền thuyết nha? Ngồi phía trước bọn họ là một thiếu niên. Khuôn mặt xinh đẹp không chút biểu tình, khí chất tao nhã, nhìn cặp mắt kia có thể cảm nhận được đứa nhỏ này không dễ tiếp cận cùng người khác. Khi không nói lời nào cậu rất khó làm cho người ta nghĩ đến cậu chính là cái đứa trẻ có "vấn đề" kia. Lục Yên Vân đứng ở

trên bục giảng đối mặt với ba người kia, lúc này cô rất có tư thế của thẩm phán quan, mà cậu bé kia lại chính là phạm nhân đang đợi tuyên án. Ừ, thật sự rất giống.... Đợi chút.... Thật thần....

Ho nhẹ một tiếng, cô nhìn về phía lớp học với một ánh mắt trong suốt. Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều đứa nhỏ như vậy cô rất muốn dùng lời đạo đầu kinh thiên động địa một tí như: "Chào các bạn học sinh, kì thật tôi chính là không khí thay đổi xã hội, là một người hiện đại trong ngàn vạn cô gái, kích thích thị

trường điện ảnh, đề cao người trẻ tuổi, ngọc thụ lâm phong, phong độ giáo sư chính là tôi, Lục Yên Vân." Nhưng phỏng chừng sau khi nói như vậy, về sau cô cũng đừng mong tại trong cái lớp này lẫn lộn. Vì thế Lục Yên Vân liền bày ra một tư thế tao nhã, đúng chính cô cho là tao nhã nói "Chào mọi người, tôi họ Lục, các bạn về sau có thể gọi tôi là Lục lão sư, về sau tôi chính là chủ nhiệm của lớp các bạn."

Ai nói trường quý tộc đều là những đứa trẻ quậy phá chứ. Tất cả chỉ là phim thần tượng gạt người thôi. Nhìn xem những đứa nhỏ này đều thật nghe lời. Chúng đã qua cái tuổi nổi loạn, lúc này đã biết khao khát, mơ ước đến tương lai.

Thời gian trôi qua, việc dạy học cũng thực thuận lợi. Cái đứa trẻ có "vấn đề" kia cũng rất nề tính cô không có "phát tác".

Sau khi tan học, cô liền bị một đám học sinh vây quanh. Đi khỏi phòng học Lục Yên Vân thật sự rất cảm thán rằng bọn trẻ thời này nói thật nhiều, ở đâu ra quá trời câu hỏi, bọn chúng đối với cuộc sống của cô giáo mới là cô đây cũng thập phần quan tâm. Thật sự là một đám người trẻ nhiệt tình mà.

"Lão sư, cô thoát nhìn rất trẻ tuổi nha."

"Lão sư năm nay bao nhiêu tuổi vậy?"

"Đã có bạn trai chưa?"

"Nên kết giao vài cái bạn trai đi nha."

.....

Theo chân bọn họ nói qua nói lại một hồi cô mới nhận ra mình thật có tiềm năng tiến vào giới showbiz nha.

Văn phòng MG rất lớn, từng bàn của giáo sư đều có ngăn cách độc lập. Cô ngồi trên ghế của mình tiếp tục nghiêm cứu hồ sơ của học sinh trong lớp. Lật đến một hồ sơ có hình rõ ràng, ghi ấn ba chữ cực lớn.

"Khoát Thư Lượng"

Cậu ta tên gọi là Khoát Thư Lượng ư.

Khoát Thư Lượng, cha mẹ mất sớm, cậu chính là người nối nghiệp duy nhất của tập đoàn Khoát thị. Là người rất có giá trị, bộ dạng nhìn cũng rất đẹp mắt. Thật giống tình tiết trong truyện ngôn tình. Nhưng có câu nói, nói như thế nào ta. Thượng đế đóng cửa của bạn một cánh cổng chính tất sẽ mở cho bạn một cánh cửa sổ. Nhưng theo cô thấy, thượng đế lại mở cánh cửa sổ của Khoát Thư Lượng rất nhỏ, cực kì nhỏ.

--- ----

Noel lại đến, hôm nay noel vừa vặn là cuối tuần, trường học nghỉ.

Buổi sáng cô liền nhận được một cái bưu phẩm, chiếc hộp màu tím được gói cẩn thận được Lục Yên Vân mở ra, bên trong là một hộp phấn màu hồng kèm theo những cánh hoa hồng nằm rải rác xung quanh nhìn rất đẹp. Phấn hoa hồng có nghĩa: "đặc biệt quan tâm, đối với người nhớ mãi không quên". Nghĩ tới lại muốn cười. Học trưởng của cô lại vẫn lãng mạn như vậy. Đối với món quà này Lục Yên Vân nhẹ nhàng cẩn thận bỏ nó vào cuối chót ngăn kéo. Hôm nay, liền chọn một ít trang sức trang nhã để đi chôn cất gặp người.

--- ----

Thượng Hải ban đêm đặc biệt xinh đẹp, đèn đuốc huy hoàng. Lục Yên Vân đi vào nơi phía trên bảng đề "Hải thần nặc phú đặc" vốn là một quán cà phê trên lầu hai của khách sạn. Cảnh trí tao nhã, quán cà phê được ngăn hoàn toàn với khu vực bên ngoài. Nơi này là nơi mà cô và học trưởng lần đầu tiên đến cũng chính là nơi mà bọn cô 1 năm trước chia tay.

"Ngồi đi Tiểu Vân, đây uống một ít nước cho nhuận miệng đi." Lạc vào kí ức năm xưa, bên tai cô giống như truyền đến âm thanh ôn nhu của học trưởng. Lục Yên Vân bắt lấy cái ly trước mặt đưa lên nhấp một miếng để che giấu cảm xúc của mình lúc này. Cô cố gắng không chế cảm xúc của chính mình.

"Nếm thử món này như thế nào. Đây là món nổi tiếng nhất ở đây nên hương vị nhất định không tồi."

"Đừng chỉ lo cuối đầu ăn đồ ăn. Tiểu Vân, cùng anh nói mấy câu được không. Theo từ lúc tiến vào đến giờ em chưa hề đề ý đến anh à nha."

Cười khẽ lau đi mồ hôi trên mặt cô, Trần Nhiên không có phát hiện hành động này của mình có biết bao sùng nịch, ánh mắt cung chiêu nhìn Lục Yên Vân. Ánh mắt như vậy chưa hề tồn tại trên người con gái nào khác.

"Trần Nhiên, anh như vậy rất dễ làm người khác hiểu lầm Tiểu Vân mới chính là bạn gái của anh nha. Em đây thật là ghen tị." Đình học tỷ trẻ môi ề ằm nói, nhìn như vậy muốn có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương.

Đúng vậy, cô đã quên, lúc ấy bạn gái học trưởng còn ngồi bên cạnh. Lần đầu tiên xã đoàn tổ chức là ở "Hải thần nặc phú" rất đông vui rồi cô cùng học trưởng cũng từ đó mà phát triển mối quan hệ yêu đương. Có lẽ do sai lầm ở đâu đó khi hai người hợp lại, đúng vậy, cô chính là người thứ ba chia rẽ học trưởng và bạn gái của anh. Đáng lý ra cuộc tình này không nên tồn tại nhưng cô lại đi lưu luyến nó.

Trí nhớ trôi về lễ Noel năm trước. Cũng là năm cuộc tình đầu tiên của cô kết thúc.

"Em muốn chia tay sao?" Học trưởng dùng ánh mắt chăm chú nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt này khiến cô không quen.

"Thật xin lỗi, em không muốn tổn thương cô gái khác."

Trầm mặc một lúc.

"Anh hiểu được....." Học trưởng dời ánh mắt đi hướng ra ngoài cửa sổ bên ngoài.

Cô nhìn Trần Nhiên suy sút biều tình, đây là lần cuối cùng, cô muốn nhìn kĩ người con trai mạnh mẽ trước mặt này. Cô nở nụ cười hướng anh vươn tay, dịu dàng nói "Học trưởng, cảm ơn anh đã từng yêu em"

"Cảm ơn em vẫn luôn nhẫn nại anh." Trần Nhiên vươn tay dùng sức cầm tay cô, đây là lần cuối cùng hắn giữ chặt cô, sau đó lưu luyến không rời buông ra.

Hắn vẫn là yêu cô, yêu cô xảo trá tai quái, người này cùng hắn có tâm linh tương thông. Nhưng hắn không thể không buông cô ra. Cô vốn là cô gái mà hắn không thể giữ bên người. Hắn có gánh nặng trên vai, gia đình tiểu Đĩnh vốn có ân với hắn. Hắn vốn là không xứng với cô, cho nên không bằng buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

"A-----"

Đột nhiên một tiếng gào to làm cho toàn trường yên tĩnh đi. Cô giật mình ngẩng đầu nhìn hướng tiếng hét liền thấy một người con trai đang tức đến muốn sùi bọt mép, bị tia thông khổ trong ánh mắt cậu khiến cô chấn động.

Nháy mắt cậu giống như người điên, đem cái bàn bên cạnh đập đổ, cô cũng không biết tại sao lại như thế này. Nhìn thấy Khoát Thư Lượng đứng bên cạnh nữ phục vụ sinh một cước đá đến phía trước khiến cô gái phát khóc, bên cạnh chân đều là những mảnh vỡ nhỏ của chén đĩa ly sứ các loại.

"Lần này liền coi như hết đi, cô cũng là không cẩn thận đụng đến cái đĩa, này tiểu thư không hiểu chuyện, mau đứng dậy đi xuống đi." Bên cạnh Thư Lượng là một người đàn ông mặc vest mang giày da đi qua nâng nữ phục vụ sinh đang khóc kia dậy nói "Đi nhanh đi" Trong tay đem vài tờ giấy màu hồng mang mệnh giá lớn nhét vào tay cô.

Vì sao lại thống khổ như vậy? Đây là lần đầu tiên cô nhìn Thư Lượng phát bệnh. Nhưng mà nơi này không phải lớp học, càng không phải trường học. Bên cạnh cậu có rất nhiều người đi theo nên không tới phiên cô tới giáo dục. Vì vậy cô tính rời đi nơi thị phi này. Thừa dịp Khoát Thư Lượng đứng ở phía trước không thấy cô liền chuẩn bị đi. Được rồi, cô thừa nhận mình chính là một cô giáo vô lương thiếu trách nhiệm. Chính là không nghĩ tới nguyên nhân hắn tức giận nhưng là qua vài ngày nữa cô theo hắn nhất định sẽ biết thôi, này, là nói sau..

Trong lúc cô muốn rời khỏi khách sạn liền bị kéo trở lại, nói không sợ là giả, cô cảm nhận được sau lưng nồng đậm sát khí. Lục Yên Vân cố gắng làm tốt công tác tâm lý, bình tĩnh xoay người đối với cậu nữ một nụ cười.

"Lão....." Thư Lượng khi phát âm có vẻ chân tay có chút luống cuống, không phải cậu khản trương mà vì cậu có chứng ngại về ngôn ngữ. Theo trên tư liệu nói, cậu rất ít cùng người chủ động nói chuyện. Số lần bắt chuyện chỉ điểm trên đầu ngón tay, cô có phần kinh ngạc khi cậu bắt chuyện với mình nhưng đa phần lại là tự hào. Thấy chưa, trời sinh cô chính là một người có tốt chất làm lão sư mà.

"Cái kia..... Noel vui về." Cô cười nói phát ra từ nội tâm.

"Hi...."

Nói thật, cô lúc ấy sợ tới mức không rõ, chẳng lẽ sức quyến rũ của cô đã đến mức đánh đâu thắng đó không có gì cần nổi ư. Chẳng lẽ cậu ta hướng cô thổ lộ sao.

Nguyên lai sau này cô mới biết. Thì ra "Hi" của cậu là chỉ vui về, cao hứng chứ không như cô hiểu lầm suy nghĩ bậy bạ.

Hàn huyền vài câu, toàn bộ quá trình hắn không cười. Chính là ở lúc cô xoay người lông mi lóe lóe rồi tiếp tục mặt than. Cảm thấy đầu hơi hơi đau cô liền nói hẹn gặp lại.

Rời khỏi khách sạn ngồi vào chiếc xe bộ rùa lục sắc của mình. Bởi vì uống một ít rượu nên cô muốn vui về một tí liền bật một ít nhạc khoay khoả đầu óc. Chiếc xe từ từ tiến về phía dưới căn hộ của cô. Nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương cô có phần bất đắc dĩ. Vỗ vỗ mặt cho thanh tỉnh rồi tiến về phía nhà.

Về tới nhà trước tiên cô rửa mặt rồi tiến đến chiếc giường công chúa màu hồng của mình nằm xuống (đây là đồ quý nhất trong nhà mà cô) tự nói với chính mình, hào hào ngủ ngon, ngủ một giấc dậy tất cả sẽ tốt. Không nên nhớ rõ người..... Không nên nhớ rõ người a..... Rốt cuộc cũng mệt mỏi nhắm lại hai mắt.

Rượu vốn không phải là thứ tốt. Hôm qua phóng túng nên kết quả hôm nay tỉnh dậy liền mệt mỏi đau đầu. Hên hôm nay là chủ nhật nên có thể ở nhà nằm tịnh dưỡng suốt một ngày. Ngày mai là thứ hai cũng đã khỏe lên rất nhiều.

Buổi chiều cô mới có tiết. Giờ này đang ở trong văn phòng nhìn bài tập. Chuông tan học vang lên, trên hành lang liền vang lên tiếng bước chân dồn dập.

5-4-3-2-1----

"Lục lão sư, cô xem lớp cô đi học đều đem theo loại sách này." Trương Quân lão sư là người dạy toán học, lúc này ông thờ hồn hèn đi đến trước mặt Lục Yên Vân. Nhìn qua hẳn là thập phần tức giận, mặt đều đỏ lên.

Cô đối với người đàn ông này thật tò mò. Vốn chỉ mới qua ba mươi tuổi lại cố tình tạo cho mình vẻ già dặn trí thức. Nhìn cái kính được đánh sáng bóng kia. Nhìn là biết đồ trong nước nghe nói rất khó mua được. Một lần vô tình nghe người khác nói, cô không bắt quai, không nhiều chuyện nha.

Ông liếc mắt nhìn cô một cái rồi đặt quyển truyện tranh đang cầm trên tay lên bàn.

ân, xem ra đứa nhỏ này khẩu vị không tệ. Đến tập ba cũng đã có, nói chứ tập hai nam chính bị trúng độc, nghẹt..... Kia độc gì mọi người tự hiểu. Nữ chính muốn dùng thân mình để giải độc nhưng chuyện xưa như chỉ mảnh treo chuông đến đây lại kết thúc tập hai. Không ngờ mới đây đã ra tập ba.

Trương Quân thấy cô thật lâu không nói lời nào mà nhìn chăm chăm bìa mặt truyện tranh. Ông nhìn cô không nói được câu nào chỉ tức giận lưu lại một câu "Học sinh của lớp cô, chính mình xem mà xử đi."

--- -----

Tan học có một nữ sinh chạy đến văn phòng. nhìn gương mặt có vẻ trắng, hồng hồng hé ra gương mặt quả táo, đỉnh đầu hình nấm. Chắc đây là chủ nhân của cuốn truyện đi.

Đến giờ cô bé kia mới khấn trương, bắt an đứng một bên.

"Em cảm thấy có đẹp mắt không?"

"Hả....?" Nữ sinh không ngờ cô sẽ hỏi như vậy nên không biết trả lời như thế nào mặt ngốc lảng ở đó.

"Em cảm thấy Hắc Long suất sao?"

"Dạ, ngoài Ngân Giấu ra em thích anh ta nhất."

"Tôi cũng vậy." Cô như tìm được tri âm, cũng kích động lên.

Vì thế hai người theo nhân vật tạo hình, kịch tính cầu huyết, các bộ truyện tranh khác nhau càng bàn luận càng xa vấn đề. Văn phòng vang lên giọng nói thảo luận kịch liệt của hai người. Không biết còn tưởng rằng hai người đang thảo luận cái vấn đề gì đó cao thâm.

"Lão sư cô thật tốt." Cô bé kích động vui vẻ nhìn Lục Yên Vân.

"Ừ.... Tôi cũng cảm thấy như vậy." Hiện tại đám nhỏ thật dễ nắm bắt.

"Lão sư. Cô có thể trả cuốn truyện lại cho em không?"

"Như vậy đi, kỳ thi sắp đến...."

"Em chỉ biết." Chưa đợi cô nói xong, nữ sinh kia đã cuối đầu mặt bí xị lên tiếng. "Nói đi, muốn em thi bao nhiêu điểm."

Này nha, cấp điểm, thức ăn gia súc đều kiểm

cô.

"Trước hết muốn thấy em một lần tiến bộ. Chuyện này có thể không."

"Ân." Cô nữ sinh dường như cũng vừa lòng với điều kiện này nên mặt mày cũng sáng rỡ

"Được. Cuốn sách kia trước tôi giúp em bảo quản, chờ em thi xong tôi liền đem trả lại."

"Cám ơn lão sư." Cô bé cúi mình 90° rồi chạy nhanh ra khỏi văn phòng. Nhìn cô bé năng động chạy ra bên ngoài Lục Yên Vân không khỏi cảm thán. Đây là thanh xuân a..... Thanh xuân thật tốt.

Chương 3: Sự kiện bạo lực trường học

Đào mắt đến lễ tình nhân. Lục Yên Vân nhìn bàn làm việc trải đầy chocolate thì âm thầm đắc ý. Cô đây là vẫn còn mùa xuân nha. Các nam sinh tặng chocolate đều là loại nhập khẩu, không hổ là trường học quý tộc mà. Còn có nữ sinh cũng tặng, toàn là loại thủ công tự làm thật đáng yêu nha, nào là hình thỏ, gấu..... Đợi chút. Như thế nào còn có một hộp com ở đây. Lễ tình nhân mà tặng hộp com thật là đặc biệt nha. Mở ra bên trong là những cuộn sushi tinh xảo, cô tùy tiện bóc một khối thả vào miệng, ừ..... Hương vị cũng không tệ lắm.

Trương lão sư lúc này đi tới thấy trên bàn cô một đồng quà tặng, mặt mũi liền có chút xám.

"Cô thật dám ăn."

"Ngô.....Sao.....sao...?" Miệng đang nhai sushi cô mơ hồ không rõ hỏi.

"Cô có biết ai đưa sao?"

"Ai a?"

"Khoát Thư Lượng."

"Phốc....." Com bay ở trên không bay theo một vòng cung liền văng hết lên mặt Trương lão sư đối diện. Có vài hạt com theo tóc ông lẳng xuống dưới.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Cô bất ngờ đứng dậy muốn thay ông lau.

"Không có gì."

Đúng lúc này cô ngẩng đầu lên nhìn ra phía ngoài cửa liền nhìn thấy một bóng trắng. Chớp mắt một cái muốn nhìn rõ hơn nhưng khi nhìn lại đã không thấy gì cả. Ai..... Nhất định là gần đây quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác thôi.

Hôm nay tiết thứ ba là toán học. Cô đang ngồi ở bàn công tác nhìn bài văn của bọn nhỏ viết chọt lớp trưởng Trần Ba của lớp cô vội vàng chạy vào, thờ gáp nói: "Lục lão sư..... Khoát Thư Lượng phát bệnh."

Khi cô chạy đến phòng học đã thấy bàn ghế bị ném lung tung, sách và dụng cụ học tập rải đầy khắp sàn.

Nhìn Khoát Thư Lượng như một sư tử con giận dữ, gương mặt múa vuốt đánh một người. Trời..... Người bất hạnh này không ngờ lại chính là Trương lão sư của chúng ta.

Bị một người bệnh tâm thần đánh hình như người kia có phần hơi bi thảm. Nếu vẫn dễ dàng phần nộ, người bệnh lại có khuynh hướng bạo lực, kia thật sự là rất nguy hiểm. Càng đáng sợ là hắn lại có tiền có thế.

Cô vừa tính bước đến ngăn cản nhưng cánh tay phía sau lại bị lớp trưởng túm lấy. Trần Ba thấp giọng nói cho cô biết. "Lão sư, nguy hiểm lắm. Lúc trước cũng vì như vậy mà hai vị lão sư liền rời đi cương vị công tác."

Cô có chút tức giận. Lão sư tôn nghiêm sao có thể để cậu ta mặc sức giẫm lên như thế? Ở thời điểm cô chuẩn bị tiến lên thì vệ sĩ của Khoát Thư Lượng cũng nghe tiếng động mà đi vào giữ lấy cậu. Ngay cả bác sĩ tư cũng có mặt, cố gắng chế phục cậu rồi tiêm mũi thuốc an thần. Khoát Thư Lượng trước lúc hôn mê còn nhìn cô liếc mắt một cái cứ nhiên khóe miệng lại cong lên. Cậu thế nhưng đang cười. Rất kinh khủng!

....

Sau cô đi bệnh viện thăm Trương Quân. Tuy không có cảm tình gì nhưng không tới nỗi chán ghét. Vốn là đồng nghiệp với lại ông chính là do học sinh của cô đánh bị thương. Trương Quân kể cho cô nghe, ngày đó hắn đang giảng bài trong lớp học thì Khoát Thư Lượng đột nhiên vọt vào đối với ông ra tay đánh. Ông còn chưa có ý thức thì đã nằm ở bệnh viện. Sau gia đình của Khoát Thư Lượng cho ông một ít tiền xem như bồi thường không muốn làm lớn chuyện. Trương Quân không muốn chấp nhứt nữa dù sao nếu lên tòa phải tốn rất nhiều tiền. Tuy lương ở MG không ít nhưng liệu ông có thể chống được bao lâu?

Nghe xong cô cũng không có phát biểu ý kiến. Đúng vậy, có tiền muốn như thế nào chả được. Nói chuyện một lúc cô khuyên ông nên cố gắng nghỉ ngơi. Rồi khỏi bệnh viện Lục Yên Vân muốn đến nhà Khoát Thư Lượng hỏi xem. Việc gì mà khiến cậu phần nộ đến như vậy.

--- -----

Thời điểm đến nhà Khoát Thư Lượng đã là cuối tuần. Nhìn tòa kiến trúc cổ kính mang nét đẹp của kiến trúc Thượng Hải nhưng lại tạo cho Lục Yên Vân cảm giác tịch mịch. Nghe nói Khoát Thư Lượng đang ngủ nên cậu của Thư Lượng tiếp đãi cô. Nhìn người kia chắc trên dưới 40 tuổi nhưng xem ra thời gian đối với ông đặc biệt lưu tình. Khí chất tiêu sái, bề ngoài đặc biệt gây hấp dẫn người khác. Có lẽ ở trên thương trường sóng gió nhiều năm tạo cho ông thêm phong vị mạnh mẽ của một người đàn ông thành đạt.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao lý lịch nói Khoát Thư Lượng là người cực kì quý giá là vì hẳn có ông cha rẽ đường cho sẵn, có cả một gia tài khổng lồ chống lưng phía sau không quý giá mới là chuyện lạ. Được biết khi Thư Lượng 20 tuổi liền có thể tiếp nhận tất cả tài sản thuộc về mình. (năm nay anh ấy đã 19 tuổi rồi.)

Cho nên nói, từ nhỏ cha mẹ mất sớm nên hình thành tâm lý của cậu có vấn đề như bây giờ. Được biết lúc 4 tuổi cậu tận mắt thấy cha mẹ cãi nhau rồi cha giết chết mẹ cậu sau đó cũng tự sát theo. Nhìn toàn cảnh máu me khiến cậu sau này không thích nói chuyện. Từ lúc ấy vấn đề trở ngại ngôn ngữ liền khiến Khoát Thư Lượng trở nên vụng vọ hơn.

Nhớ tới lúc trước ở nhà hàng cậu phát bệnh thì ra là vì nữ phục vụ làm bể đồ khiến cậu nghĩ đến quá khứ nên mới sinh ra điên cuồng như vậy. Thư Lượng lúc nhỏ không có đến trường học. Cậu chỉ ở nhà ngày ngày dẫn đến tâm trạng không bình thường khiến một tuần liền tự sát đến 3 lần. Sau đó cậu lại luôn ở trong nhà tiếp nhận trị liệu và học tập. Sau nhiều năm điều trị ổn định cậu đã không còn khuynh hướng tự sát.

Bác sĩ nói theo tình trạng này là do chứng trở ngại ngôn ngữ khiến Khoát Thư Lượng càng không hiểu rõ vấn đề hơn. Lúc này nên đặt anh trong môi trường bình thường để ngôn ngữ không bị hạn chế và có lẽ tâm trạng anh cũng tốt lên khiến bệnh tình giảm bớt. Vừa vặn Khoát thị chính là đại cô đồng của trường MG, hơn nữa hiệu trưởng cũng có chút giao tình với Khoát gia. Thế là Khoát Thư Lượng liền được đưa đến trường học trải nghiệm. Nhưng mới khai giảng 1 tháng thì cậu đã đại náo 2 lần. Lần thứ nhất là đã thương lão sư (Vì ông ấy vô tình sờ lên đầu cậu). Lần thứ hai là nữ chủ nhiệm ở lúc cậu phát cuồng trong lớp mà bị dọa sợ bỏ chạy (Nguyên nhân là trong lúc học chế tác gốm sứ không may có bạn làm bể một đồ vật nên khiến Thư Lượng chấn động phát bệnh). Nhìn những việc xảy ra trước mắt người nhà Khoát gia quyết định hay cứ vậy mà bỏ qua cho Khoát Thư Lượng để hẳn tiếp tục ở trong nhà. Nhưng không ngờ là tâm trạng cậu lại ổn định liên tục đến 2 tháng không hề phát bệnh. Khoát gia liền quy công lao to lớn này lên trên người giáo sư mới đến là cô đây. Tuy bên ngoài nói "Làm sao..... Làm sao....." nhưng kì thật là trong lòng cô hiện đang vui vẻ đến nở hoa.

Lúc này cô mới biết được người đàn ông trước đây chính là Trần Mặc, là bác sĩ riêng của Khoát gia. Cũng chính là người đàn ông mặc vest tại khách sạn mà cô thấy đứng bên cạnh Thư Lượng. Trần Mặc nói với cô rằng từ lúc cô chuyển đến làm giáo viên thì bệnh tình của Khoát Thư Lượng chuyển biến rất tốt. Trong năm nay đây là lần đầu tiên cậu phát bệnh. Trước không nói đến hai sự việc lão sư bị đuổi kia. Trần Mặc còn đưa bệnh án của Thư Lượng cho cô xem hi vọng có thể cùng bọn họ giúp học sinh Thư Lượng tiến bộ hơn. Cô đối với chuyện này đương nhiên là không từ chối.

Vừa tính mở ra ghi lại bệnh tình thì Khoát Thư Lượng đã tỉnh dậy đang theo phía cầu thang bước xuống. Hình như việc cô đến đây đối với cậu rất kích động nhưng phần lớn là hưng phấn. Nhưng Lục Yên Vân thử cùng cậu nói chuyện với nhau, kết quả không tốt cho lắm thế là cô liền xuất ra chiều lấy lòng.

Đưa một CD cho cậu, có lẽ nghe chút âm nhạc đối với cảm xúc của cậu sẽ dịu lại một chút. Đến khi cô tính rời đi thì cậu lại mở miệng nói từ đầu tiên trong ngày hôm nay "Com".

Thấy cậu có ý lưu cô lại ăn cơm khiến cậu của Thư Lượng và Trần Mặc đều giật mình, cũng thấp phần nhiệt tình mời cô ở lại dùng luôn cơm chiều. Bữa ăn thực sự rất phong phú cùng với trong TV chiếu không khác nhau là mấy. Đèn thủy tinh treo phía trên chiếu sáng khắp phòng tạo nên cảnh trí xa hoa sang trọng. Phía dưới chùm đèn là một cái bàn dài mấy thước bên trên đặt rất nhiều đồ ăn các loại. Nhưng việc cái bàn dài này khiến mọi người ngồi rất xa tạo nên cảm giác xa cách không có không khí ấm cúng của gia đình gì cả. Nếu muốn ăn món gì liền có người hầu phía sau đem món đó đến trước mặt khiến cô có chút không quen. Nhưng cô lại cực kỳ hứng thú với những đồ dùng bát đĩa này, xem ra đây đều là những vật không dễ vỡ. Sau khi cơm nước xong cô liền cùng bạn học Khoát tiếp tục trao đổi nhưng đa phần đều là cô nói cậu nghe. Trần Mặc nói cậu chịu ngồi nghe người khác nói đã là một kì tích. Đến lúc rời đi cô liền được nghe từ thứ hai thoát ra từ miệng cậu "An", cô nghĩ ý cậu là cô đi về chú ý an toàn. Biết cậu quan tâm mình cô nhìn phía cậu mỉm cười. Ngồi vào trong xe bộ rùa của mình, cô nương theo đèn đường liền thấy trên mặt cậu có chút ửng đỏ, đôi mắt cong cong lóe lên vài tia quái dị.

Về đến nhà cô liền mở ra báo cáo bệnh án của Khoát Thư Lượng mà mình ghi lại, trên có ghi: "Khoát Thư Lượng, tính tình có chấp hình thành bệnh tâm thần phân liệt. Thuộc loại hiếm thấy khi còn nhỏ đã hình thành bệnh, có chứng ngại ngôn ngữ, không thích cùng người khác tiếp xúc, có khuynh hướng tự tử....."

Nhìn xuống phía dưới là những lần Thư Lượng phát bệnh. Cô thật sự không ngờ là Trần Mặc đã giúp cậu trị liệu đến 14 năm...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Đào mất một cái lại đến kỳ thi, cô nữ sinh kỳ trước thi đứng hạng 5, so với lần trước tiến bộ hơn rất nhiều nên cô liền đem sách trả lại cho cô bé nữ sinh nhân tiện tặng cho cô bé tấm áp phích mà năm trước cô đi Nhật Bản nghe học thuật rồi mua về.

Khoát Thư Lượng cũng tham gia cuộc thi môn ngữ văn và lý còn toán học lại không tham dự nhưng thành tích được lắm, người này viết văn rất tốt, đáng tiết không làm nhà văn, cũng khó trách, nhìn xem đề bài đây không phải là đề dành cho học sinh tiểu học hay sao: nào là đi đường nhật được của roi, giúp người già qua đường,.....

Rất nhanh liền nghỉ đông, được nghỉ 2 tuần lễ cô liền trở về quê thăm cha mẹ. Nhưng không ngờ Trần Mặc lại gọi điện thoại tới nói về bệnh tình của Thư Lượng.

"Thư Lượng rất ngoan ngoãn ở nhà nhưng cậu ấy lại luôn nhốt mình trong phòng, bằng không cũng là ngồi ngẩn người lâm vào thế giới riêng." Ngữ khí của Trần Mặc khi nói lộ ra lo lắng, xem ra tình hình rất quan trọng.

Nắm chặt điện thoại Lục Yên Vân không nói câu nào. Tuy hành vi của Thư Lượng luôn rất bình thường nhưng cô lại cảm thấy ánh mắt hần càng ngày càng quái.

"Lục lão sư..... Cô còn đó không?" Trần Mặc kêu vài tiếng.

"A... Tôi còn đây." Tần suất cô thất thần ngày càng cao.

.....

Ngày nghỉ thời gian luôn trôi qua rất nhanh.

"Học kỳ mới toàn những điều mới" Học sinh của cô vui vui về về nói một câu khiến cho tất cả mọi người đều vui vẻ.

Qua năm mới mọi người đều trở nên béo. Các nữ sinh luôn hướng cô xin giúp đỡ làm thế nào để giảm cân. Cô cười dụ dỗ, chỉ cần cố gắng học tập đạt nhiều kết quả này nọ tự nhiên sẽ ốm đi. Đây là kinh nghiệm tự mình trải qua. Nhìn bộ dáng các nữ sinh một lòng muốn thử khiến cô cười không thôi.

Nhìn đến ánh mắt chuyên chú của Thư Lượng, tóc hần đã thật dài, bây giờ cô mới phát hiện hôm nay cậu cư nhiên mặc lễ phục. Thân hình cao lớn đáng chuẩn phù trên người bộ vest đen nhìn đáng người có vẻ gầy yếu nhưng gương mặt lại rất đẹp trai. Trên người cậu toát ra loại quý khí tao nhã đầy khí thế. Cô thật sự không hình dung ra cậu đây lại là một người hoàn mỹ đến như vậy! Hê.... Được rồi, cô thừa nhận, lúc cô nhìn cậu xem ra có vẻ ngốc.

Đến khi học kỳ khai giảng rồi đến rất nhiều sự kiện. Nhìn xem Trần Ba cùng với ủy viên học tập lớp kể bên thật là ái muội. Là lớp 1 của Lưu lão sư, khi ông biết được chuyện này liền muốn tìm bọn họ nói chuyện, ông mật mờ nói khéo về chuyện tình cảm của học sinh nhưng không có nói rõ là ai. Lưu lão sư nói bóng nói gió hỏi cô khi nào thì tìm Trần Ba hỏi chuyện khuyên ngăn.

Cô liền trả lời nói trước cứ quan sát đi đã, ở tuổi này Lục Yên Vân đã trải qua nên hiểu được nếu quá bắt ép bọn nhỏ thì chúng sẽ điên cuồng phản kháng đến cùng.

Quả nhiên cô đoán không sai, Lưu lão sư không lâu liền tìm bọn họ nói chuyện. Đến mẹ của Lâm Văn Quân cũng biết việc này nên liền cấm túc Lâm Văn Quân, nhưng không quá 2 ngày thì hai đứa nhỏ này liền bỏ trốn.

Đến khi tìm được bọn họ thì hai đứa đã mất tích một ngày. Lúc ở cục cảnh sát nhìn thấy Lâm mẹ so với lúc trước cô nhìn thấy tiểu tụy rất nhiều. Trần ba ba không nhận được liền đi qua cho con trai một cái tát. Không khí trong cục cảnh sát tràn ngập chướng khí. Không nhận được nhìn học sinh của mình như vậy cô liền nói với bọn họ hay là trước cho hai đứa nhỏ đến ở nhà của cô đi. Cậu nói kia làm cho mọi người dân bình tĩnh lại, gia đình hai bên cũng đồng ý.

Bầu trời đêm đen mênh mông nhưng lại không thấy một ngôi sao. Buổi tối ở nhà cô kêu bọn nhỏ giúp cô phụ dọn dẹp trong bếp. Vốn là những đứa trẻ mười ngón tay không làm việc nặng nên bận nửa ngày liền cảm thấy mệt mỏi. Ngồi trong phòng khách 2 đứa nhỏ cũng dần trầm tĩnh lại. Cô ngồi cùng bọn họ bắt đầu kể về mối tình đầu của mình, lúc đó còn trẻ không biết như thế nào là tình yêu. Tuy thời gian ngắn ngủi nhưng đối với đoạn tình cảm với hội trưởng cô luôn rất thật lòng, nghĩ đến khi đó si ngốc yêu như vậy liền đơn giản. Nhưng lại không có nghĩ tới vấn đề trầm trọng. Không hiểu tình yêu nên rất dễ đối với người kia nói ra lời hứa. Nhưng khi chúng ta tìm được chân chính người của cuộc đời mình thì lại không dễ dàng nói ra được lời nói vĩnh viễn.

"Kia lão sư, cô còn yêu người kia sao?" Lâm Văn Quân hỏi.

"Anh ấy trong lòng tôi là một phần kí ức rất

trần quý nhưng hiện tại nó với tình yêu không quan hệ."

Trần Ba suy nghĩ một chút liền nhìn cô: "Lão sư, cô cũng phản đối bọn em cùng một chỗ sao?"

"Sẽ không, nhưng tôi hi vọng các em biết như thế nào là giới hạn và cố gắng duy trì phần hồn nhiên ở lứa tuổi của mình." Liệu Phần hồn nhiên của bọn họ có thể duy trì bao nhiêu năm đâu.

Cô tiếp tục nói: "Tôi không phản đối các em kết giao, nhưng là nếu không chống đỡ được nữa thì nên biết mình nên làm những gì. Điều đã sắp trở thành người trở thành nên có suy nghĩ cân nhắc đến tương lai, đối với việc làm của mình nên có trách nhiệm. Yêu cầu duy nhất là không nên làm gì quá giới hạn."

Hiện tại bây giờ những đứa nhỏ đều rất thông minh. Không cần nói nhiều bọn chúng cũng hiểu, nếu nói quá sâu cũng khiến mọi người xấu hổ thì lúc đó không thật hiệu quả. Hai người nghe Lục Yên Vân nói xong thì cùng nhau mỉm cười. Kỳ thực cô cực kỳ không thích mới chỉ là trẻ mới lớn mà bên ngoài lại ôm hôn nhau. Cô trêu ghẹo nói.

"Nếu để tôi nhìn thấy 2 em ở những nơi đông

người ôm ấp nhau tôi sẽ ra tay đánh các em tại đó."

Nghe cô nói thì Văn Quân mặt đỏ bừng còn Trần Ba cũng đỏ 2 bên tai. Đột nhiên cô nhớ đến từng nghe qua một câu nói: Không phải ai cũng thích hợp cùng người kia đâu bạc răng long, có người là vì tình yêu mà học trưởng thành, có người là muốn có người bên cạnh không còn cô đơn, có người lại dùng cả đời để hoài niệm.

Sau đó bọn họ liền kể cô nghe mình như thế nào quen biết kết giao rồi ngẫu nhiên cũng nói đến tương lai tràn đầy mơ ước.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thêm một cái đuôi

Hôm nay trời rất đẹp, cô mới vừa đi ra khỏi văn phòng liền bị Khoát Thư Lượng ngăn cản đường đi. Nhìn thấy hắn chỉ có một mình không có vệ sĩ đi theo cô cảm thấy rất khó tin.

"Có chuyện gì sao?" Cô là một giáo sư hòa ái dễ gần, bình tĩnh, không phải sợ, không phải sợ..... (nội tâm đầy giãy dụa)

"Không.... Tôi.... Mời.... Cô.... Bữa tối?" Giọng nói của Thư Lượng đầy khẩn trương, lòng bàn tay đang nắm chặt của cậu đỏ đầy mồ hôi, hai chân hơi run, cậu là lần đầu tiên tiếp xúc với con gái nên không biết phải nói chuyện như thế nào. Có trời mới biết vì muốn hẹn cô nên cậu đã luyện tập đến mấy trăm lần.

Cô không có trả lời bởi vì bị kinh ngạc làm kinh sợ ngây người.

Đợi vài giây nhưng không thấy cô trả lời, Thư Lượng ngây ngốc cười vài tiếng: "Không... Không sao.... Cô không.... Đi.... Cũng....?" Thư Lượng mở miệng nói, hắn sớm tự mình hiểu lấy, đúng như kết quả đã dự đoán trước. Nhưng vì sao còn mong muốn cô đồng ý chứ, không như bây giờ tâm cậu thật là đau.

"Đi... Đi.. Chứ." Ngắn ngủn vài chữ nhưng cô phải dùng tất cả dũng khí của mình! Trong lòng lại luôn luôn nhắc nhở mình rằng "Không nên kích thích hắn, không cần kích thích hắn, trăm ngàn không nên kích thích hắn."

"Nghe nói... Ở ngoại thành.... Đường Hoàng Phố.... Món ăn rất ngon... Đã đặt chỗ.." Thư Lượng vốn nghĩ cô sẽ cự tuyệt nhưng không ngờ tới lại nhận được đáp án ngoài dự tính. Trong lòng như không hề đau nữa mà ngược lại cái vị trí bên trái có một vật đang nhảy lung tung lên.

Nghe nói đường Hoàng Phố là con đường về ẩm thực lớn nhất Thượng Hải. Ở đây rất nhiều nhà hàng Tây nổi tiếng. Tuy đồ ăn hơi đắt nhưng cô không thể mặt dày để học sinh của mình mời được. Xem ra hắn rất ít cùng người khác thân cận nên đến chỗ như vậy hình như quá với thân phận học sinh đi. Tốt nhất là nên tìm một quán nào đó gần trường học, tuy cấp bậc thấp nhưng cảnh trí rất tốt rồi cùng nhau ăn không phải tốt hơn à.

Thế là hai người cùng đến một tiệm gần trường ăn theo ý của cô. Nhìn cảnh vật xung quanh xem ra rất tao nhã nhưng không kém phần đặc sắc. Những vệ sĩ của cậu đều đứng ở bên ngoài, Lục Yên Vân nhìn một bàn đầy đồ ăn trước mặt làm sao 2 người có thể ăn hết. Không khỏi cảm thán kẻ có tiền đúng là

xa xỉ.

Thư Lượng lại cực kỳ khẩn trương, trên trán đổ đầy mồ hôi chảy xuống tạo thành một đường dài hai bên thái dương. Com chưa ăn nhưng quần áo phía sau lưng của Thư Lượng đã ướt một mảng lớn. Không gian có phần yên lặng chỉ nghe tiếng bát đĩa của Thư Lượng liên tiếp gắp rau vào trong chén của cô. Lục Yên Vân thở phào vì đứa nhỏ này không phát bệnh vào lúc này, vẫn là khiến người thật thích đi. Nhưng cô lại không ngờ sau bữa com này mình liền có thêm một cái đuôi gọi là Khoát Thư Lượng.

Sau lại ngoan ngoãn đi theo cô.

--- -----

Một tuần trôi qua cô phát hiện phía dưới lầu luôn có một bóng người. Năm nay tháng 6 ở Thượng Hải thời tiết rất nóng, ánh mặt trời lại rất độc hại. Nhìn người kia một thân đã đồ đầy mồ hôi, quần áo đều ướt đầm nhưng vẫn không hề nhúc nhích mà vẫn ngẩng đầu chăm chú nhìn cửa sổ nhà cô. Lại nhìn đến xung quanh gần đó vậy mà lại không hề có một người đi theo hẳn. Không lẽ cậu tự một mình chạy đến đây?

Thế là không kiềm lòng được Lục Yên Vân liền cho Thư Lượng vào nhà của mình. Nhìn hắn ngồi thẳng lưng trên sofa xem ra rất khản trương. Hai tay nghiêm chỉnh đặt trên đầu gối nắm lại rồi buông ra, lại nắm lại rồi buông ra. Cứ như vậy mà hai người không ai lên tiếng nói chuyện.

Ăn cơm xong thấy cậu không có ý tứ muốn đi, liền đổi lại người khản trương là cô.

"Tốt lắm. Trời đã khuya, cậu nên trở về đi. Tôi còn muốn nghỉ ngơi."

"Tôi..." Khoát Thư Lượng thật sự không biết mình nên nói cái gì, vẫn đứng yên ở đó. Một đôi mắt trẻ con nhìn cô như đứa nhỏ lạc đường không có phương hướng biết đi về đâu.

"Còn có, đừng đi theo tôi nữa. Nếu muốn tới thì nói với người nhà của mình một tiếng. Cậu đến đây bác sĩ Trần có biết không?"

"Thực xin lỗi..."

"Tôi đã gọi điện cho bác sĩ Trần. Không lâu nữa anh ta sẽ đến."

Không lâu sau Trần Mặc đến. Thư Lượng không tình không nguyện ngồi vào xe của anh, cái đầu nhỏ chồm ra ngoài cửa xe ánh mắt đáng thương nhìn cô đầy lưu luyến.

"Như vậy.... Tạm biệt." Không đành lòng tiếp tục nhìn vẻ mặt của cậu, nhìn ánh mắt cứ như con chó nhỏ bị chủ vứt bỏ. Cô liền quay đầu chạy lên nhà. Ngay cả quay lại nhìn cũng không dám. Với việc vì sao cậu có thể 1 mình tới đây cũng quên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Sống chung

Đối với ánh mắt của Thư Lượng cô càng ngày càng cảm thấy bất an. Sau Trần Mặc nói cho cô biết, Thư Lượng vẫn là mỗi ngày kiên trì đi theo cô, thẳng đến đèn cửa sổ nhà cô tắt đi thì hắn mới lưu luyến rời đi. Lúc mới bắt đầu đều là rạng sáng mới trở về. Buổi sáng dậy thật sớm chạy đến trước cửa nhà cô ngồi, vụng trộm theo cô đi làm, thậm chí càng diễn càng liệt. Rất có ý muốn ở trước nhà cô xây dựng một chỗ ở tạm thời. Cảnh khuyên cũng không chuyên nghiệp như hắn.

Cô lần đầu tiên gặp người cố chấp như vậy. Lúc trước khi còn đi học cũng có mấy nam sinh lặng lẽ theo dõi cô nhưng cùng lắm nhiều nhất là vài ngày chứ không như Thư Lượng cố chấp đi theo cô đã gần nửa năm (Hiện tại bọn họ đã lên Cao nhĩ). Được rồi. Hắn là bệnh tâm thần nên cô tha thứ cho hắn.

Cuối cùng cậu của Khoát Thư Lượng cũng đến tìm cô. Lại cố ý mời cô đến nhà làm gia sư cho Thư Lượng. Nhưng cô kiên quyết không đồng ý, cô là không có ý muốn buông tha cho công việc hiện tại của mình. Cùng bọn nhỏ bên nhau cũng đã được hai năm, nói như thế nào cũng là có tình cảm.

Vì vậy để giúp Thư Lượng cô đồng ý cho hắn dọn đến nhà của mình. Đương nhiên cô không phải là xem trọng số tiền mà cậu hắn đưa nha, không phải, thật sự không phải.

Từ nay về sau cô lại có thêm một cái đuôi. Đồng thời giúp cậu mở mang về ngôn ngữ cũng như kỹ năng sống cơ bản về mọi mặt tí như nấu cơm, rửa bát hay pha trà này nọ.... Cô thật sự là vĩ đại a. Vì hắn mà mở ra lớp học dạy việc nhà. Nhìn Khoát Thư Lượng một bộ dáng loay hoay ở phòng bếp bận việc, bộ dáng xem ra rất vui vẻ. Mà cũng vì có hắn mà cuộc sống từ nay về sau của cô cũng trở nên rất thoải mái.

Đương nhiên cũng có thời điểm phiền phức, tỷ như hiện tại.....

"Rầm rầm...."

"Đội chút..."

5 giây sau "Rầm rầm...."

"Đội chút..."

3 giây sau "Rầm rầm...."

Phanh---cô đẩy cửa nhà vệ sinh ra trong cơn giận dữ.

"Chờ một chút nghe không hiểu sao? Lão nương đi vệ sinh người cũng muốn đi theo.

Có phiền hay không hả?"

Nghe cô rống hấn liền một bộ dạng ủy khuất, lệ lóng lánh rất dễ động lòng người....

Ai... Cô tạo cái nghiệt gì a....

"Vân.... Không khí."

Lúc này cô bắt đầu hoài nghi, tuần trước Trần Mặc đối với hấn làm thí nghiệm trí lực liệu có vấn đề gì không. Sao cô cảm thấy người này bình thường quá mức đến nỗi còn có xúc giác hấn rất ngây thơ.

Đối với việc Khoát Thư Lượng ở đây cô đã dần quen. Việc xưng hô cô liền gọi hấn là Tiểu Lượng còn hấn thì gọi cô là Vân (kêu Vân tổng so với kêu "lão sư" tốt hơn). Năng lực học tập của cậu rất lớn, cô nghĩ trước kia không phải cậu có trở ngại về ngôn ngữ mà là do cậu không muốn nói chuyện với người khác thôi. Thanh âm khi cậu nói chuyện rất êm tai, có chút khàn khàn, trầm ngập từ tính. Khi ở bên cạnh cô cậu thích nhất là nói từ "Vui vẻ". Giờ cô mới phát hiện khi Thư Lượng cười lên có chút mê hoặc nha. Tiếng nói trầm thấp theo độ dày môi vừa phải thoát ra ngoài, bên trong lộ ra hai hàm răng trắng đều. Hai mắt phát ra quan mang chột lóe chột lóe giống như hai ánh sao mai giữa bóng đêm phát sáng toát ra tràn đầy mỉa mai. Một tia tiêu sái mà lực cùng với khí chất ôn nhu khiến cậu càng thêm có nhiều sức quyến rũ thu hút người khác. Khiến cho người ta muốn phóng túng à nha..... (Trời.... Cô hoàn toàn không có tà niệm... A đi đà phật.....)

--- -----

Vốn hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ Thư Lượng nên hấn phải về nhà với cậu mình 2 ngày. Thế là cô cứ tưởng mình được yên tĩnh 2 ngày nghỉ ngơi nhưng không ngờ chưa hết ngày thứ bảy tối hấn đã chạy trở về, chủ nhật liền không chịu đi nữa, cô liền oán thán. Đây có nên phải thêm tiền phí không a.

"Tôi... Giúp Vân pha trà?" Vì sao lại nói như vậy là vì hấn chỉ là không muốn rời đi mà thôi. Đứa nhỏ này rất dễ dàng lý giải. Chỉ là nghĩ hôm nay là cuối tuần nên cậu muốn ở nhà cùng với cô thôi.

Cô gật gật đầu: "Được"

Thư Lượng nở nụ cười đi vào phòng bếp lấy ra hai chén trà. Động tác thuần thục rất nhanh liền có hai chén trà bốc khói đi ra. Nơi đây đối với cậu còn thân thuộc hơn chính nhà của mình.

Lúc này bên ngoài liền nổi lên sấm chớp, tiếng mưa rơi tí tách giống như một bức màn đem hai người bọn cô cùng thế giới ngăn cách. Nhìn bóng dáng của cậu, cô có cảm giác: mặc kệ bên ngoài có xảy ra cái gì chỉ cần trong phòng có hấn liền có cảm giác ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nghĩ hè (thượng)

Rất nhanh đã đến nghỉ hè, cô muốn trở về nhà một chuyến. Cùng Trần Mặc thương lượng tốt xong liền canh lúc Thư Lượng học phụ đạo không để ý đến cô, cô liền lặng lẽ trốn đi.

Từ Thượng Hải bay đến nơi cha mẹ cô ở nông thôn phải mất đến tám giờ. Nhà của cô ở nội thành, lúc gần đến nơi cô liền nhìn thấy mẹ cô cùng hàng xóm đứng dưới lầu. Lúc thấy cô bà trở nên rất kích động kêu lên. "Lục Du! Lục Du nhanh xuống xem, con gái ông đã trở về rồi nè."

Lục Du là tên của ba cô, nghe mà rung động. Ngày bé cô còn tự hào lão ba cư nhiên lại có thể đọc nhiều sách như vậy. Nghĩ đến khi đó chắc ta cũng cực kỳ ngốc đi.

--- -----

Lục Yên Vân nằm trên giường nhớ lại lúc ở sân bay gặp được người kia---Ngô Bân (Vốn là mối tình đầu, thanh mai trúc mã của cô, nay làm việc ở sân bay.)

"Nghe nói ở Thượng Hải rất lạnh. Em ở có quen không? Nhớ đến lúc bé em còn nhỏ vì sợ lạnh mà luôn đi sát sau lưng anh. Có còn nhớ không?" Nhớ đến lúc đó cô chỉ là một cô bé con không biết chọc bao nhiêu người triu mến.

Trong mắt người kia đơn thuần là hoài niệm nhưng làm cho cô không thể nào nhìn thẳng được.

"Chuyện lúc nhỏ... Tôi đã không còn nhớ rõ." Người là nên tiến lên. Không nên ôm lại quá khứ mà sống được.

"Nha! Đừng vậy." Ngô Bân sờ sờ sau gáy nở nụ cười cứng ngắt.

Lúc trước bị tức giận nên quyết định kết hôn. Bây giờ hẳn nên là thích ứng tốt đi. Tại sao cảm giác vẫn còn là đứa trẻ nhỏ chứ.

Bất tri bất giác cô liền ngủ quên đi.

Ngày hôm sau cô cùng mẹ đi cổ trần tham quan quên mang theo điện thoại. Sau khi trở về điện thoại đã không còn pin nên tắt nguồn. Cắm điện sạc liền thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ, còn có mấy cái tin nhắn: Lục lão sư, nếu nhận được thì xin mau gọi lại.

Cô liền cầm máy lên nhấn nút gọi. Vừa nghe bên kia Alô rồi hình như bị cướp điện thoại đi truyền vào giọng nói khác.

Khoát Thư Lượng thở gấp không ngừng kêu "Vân" rồi khóc thét lên. Tiếng khóc rất lớn, thậm chí cô còn sợ vì tiếng khóc của hắn mà loa điện thoại cô sẽ hư mất. Chờ đợi Thư Lượng phát tiết hoàn toàn cô mới an ủi hắn nói qua vài ngày nữa sẽ trở về. Nhưng cậu lại không nói gì, điện thoại cũng không chịu tắt. Cho đến khi mẹ cô nhắc nhở nên đi ngủ thì cô mới nhìn đồng hồ đã chỉ 1h khuya. Thế là cô nói với người bên kia là mình cúp máy rồi lên giường đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau cô vừa tỉnh cùng mẹ đi công viên vận động một tí. Nhưng vừa đi ra khỏi tiểu khu không bao lâu liền bị người ta ôm lấy. Giật mình nhưng cũng rất nhanh bình tĩnh lại vì cô phát hiện người kia chính là Khoát Thư Lượng.

Sau đó Trần Mặc nói với cô rằng: "Lục lão sư, cô bây giờ chính là thân của cậu ta. Vì cô có thể quyết định thế giới của cậu hôm nay là trời nắng ấm áp hay là trời mưa lạnh lẽo." Nhìn ánh mắt sung đỏ vì khóc của cậu mà cô không thể nào chống đỡ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nghĩ Hề (Hạ)

Lúc đầu, ba mẹ cô cứ tưởng Thư Lượng là bạn trai của cô nên âm thầm cao hứng nói cô trúng giải thưởng lớn, tìm đâu ra một người đàn ông suýt như vậy. Sau nghe cô giải thích mới biết hẳn là học sinh của cô nên liền đổi xử với cậu càng tốt hơn. Biết cậu có bệnh bọn họ càng tỏ ra quan tâm.

Bởi vì Thư Lượng quá dính lấy cô nên cậu được sắp cho một phòng khách gần phòng cô. Mà những người Trần Mặc phải đi theo bảo vệ hắn thì đều ở khách sạn gần đó.

Ngày hôm sau ba cô xuống bếp làm một bàn lớn thức ăn toàn đồ ngon. Có thể nói tay nghề của ba cô so với đầu bếp không khác là mấy. Hôm nay có lẽ do cao hứng nên ông uống hơi quá chén. Đến sau lại còn hô to Thư Lượng theo cùng ông uống vài chén. Thư Lượng đưa ánh mắt nhìn về phía cô hỏi xin ý kiến. Nhưng cô là sợ hắn sau khi uống liền phát bệnh nên lắc lắc đầu. Biểu hiện này của cô khiến ba cô rất không vui.

"Đừng nghe lão sư của cậu! Uống uống uống. Trước uống, đây chỉ là chén nhỏ không có gì đáng ngại."

Ba cô có biệt hiệu là con bò già, tính tình so

với trâu rất giống nhau nên cô không còn cách nào khác liền đồng ý cho Thư Lượng uống một ít. Thư Lượng cũng hiểu ý gật đầu uống.

Nhưng qua vài chén cô không ngờ đứa nhỏ này lại say. Thật sự là hắn không biết uống rượu nha. Khi say vẫn chứng như vậy không cho người lạ chạm vào. Cô sợ cậu sẽ phát bệnh mà làm tổn thương ba mẹ nên liền tự mình đỡ cậu đi về phòng dành cho khách.

Lúc này chỉ thấy hai má cậu nóng đỏ. Đôi mắt chớp động giống ngôi sao sáng. Khi đến gần còn có thể ngửi được mùi rượu nhàn nhạt từ trên người cậu tỏa ra. Đỡ cậu nằm trên giường, người kia còn không biết điều mà ôm lấy tay cô cọ cọ, miệng thì huyền thuyên không biết nói cái gì đó mặt càng phát ra hồng nhuận. Nhìn cậu như vậy trong lòng cô toát ra một cổ thương hại. Nghĩ mà xem một đứa trẻ chứng kiến cha giết mẹ rồi tự sát chắc không được cảm nhận cảnh gia đình ấm áp. Khi ngủ cậu thực im lặng, nét mặt có vẻ nhu hòa hơn, khoe miệng không tự chủ mà còn nhếch lên. Ánh mắt nhắm lại tạo thành một đường dài chớp chớp lông mi lay động. Nhìn Thư Lượng bây giờ như một thiên sứ hạ phàm đang say giấc ngủ.

Cô nhẹ nhàng rút cánh tay ra. Thư lượng, chúc cậu ngủ ngon.

Tuy rằng Thư Lượng rất ít nói chuyện nhưng cậu lại có thể trở thành một thành viên trong gia đình cô. Ba cô đặc biệt thích Thư Lượng. Mẹ cô lại nói nếu lúc trước sinh cô là con trai thì nhất định bà sẽ cưng chiều đến tận trời. Không lẽ đây chính là câu nói mà người xưa hay nói là "trọng nam khinh nữ" đi.

--- -----

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đây lại sắp đến khai giảng rồi. Được biết Trần Mặc đã đặt sẵn vé máy bay cho bọn cô, nghe nói là khoang hạng nhất, đây là lần đầu tiên cô đi khoang hạng nhất nên không khỏi có chút mong chờ. Đang trong lúc cùng Trần Mặc nói chuyện thì cô nghe phía dưới có tiếng hét của Thư Lượng. Cảm thấy dự cảm không lành cô vội kêu Trần Mặc đến đây rồi cúp máy chạy nhanh ra phòng khách.

Trước mắt cô là chén trà lẩn ở dưới sàn, nước bị bắn tung tóe trên sofa cùng với vẻ mặt đầy kinh ngạc của ba mẹ cô. Còn Thư Lượng thì đang ra sức ở một bên đánh lên người Lư bà bà. (Lư bà bà hôm nay chính là khách nhà cô). Khiến bà ta sợ hãi kêu to nhưng đối với Thư Lượng hình như là để ngoài tai mà cậu vẫn thượng cần chân hạ cần tay xuống người Lư bà bà.

Cô cùng ba mẹ không ai dám ngăn cản cho đến khi vệ sĩ của Thư Lượng đến ôm lấy cậu kéo ra bên ngoài. Đối với hành động của cậu khiến Lục Yên Vân vô cùng tức giận liền đi qua cho cậu một cái tát. Sau khi đánh xong cô mới hơi hồi hận vì mình ra tay hơi nặng. Chắc Thư Lượng cảm thấy rất đau đi, bởi vì tay cô đánh đến bây giờ còn hơi tê.

Thư Lượng khóc.

Đến khi Trần Mặc đến khi tâm tình của Thư Lượng cũng đi xuống nhưng cậu vẫn ngồi dưới đất khóc nức nở. Trong khi đó Trần Mặc cùng ba mẹ cô thì hướng Lư bà bà xin lỗi nhưng bà ta vẫn không chấp nhận. Vậy mà khi Trần Mặc lấy ra một xấp tiền đưa cho Lư bà bà thì bà ta liền cười cười nói "không sao" rồi rời đi. Cô xem số tiền ấy hình như không nhỏ a.

Trời đã sắp chiều mà Thư Lượng vẫn ngồi ở đằng kia nức nở. Thình thoảng còn dùng ánh mắt vô tội liếc nhìn cô nhưng thấy cô không để ý tới liền tiếp tục khóc.

"Con hãy kêu cậu ta đến đây ăn cơm đi. Dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ." Mẹ cô khuyên.

"Đứa nhỏ. Đã 19 tuổi mà còn là đứa nhỏ sao? Qua 2 tháng nữa cậu ta cũng 20 tuổi vậy mà còn không biết hiểu chuyện một chút." Giọng nói của cô rất lớn, chủ yếu là muốn nói cho Khoát Thư Lượng nghe. Liếc thấy cái miệng cậu chu chu lên, bộ dáng cực kỳ ủy khuất.

"Con đó, cho dù đã 25 tuổi nhưng trong mắt bọn ta thì con vẫn là một đứa trẻ không thay đổi. Con nên biết là cậu ta có bệnh, lại rất đáng thương. Từ nhỏ không có ba mẹ thương yêu. Hiện tại lại dính con như vậy chắc cậu ta đã xem con như là người thân, nên bị con tát trước mặt người khác như vậy không làm nũng mới lạ." Ba cô nói.

"Đúng vậy. Cậu ấy vốn đang rất tốt nhưng khi nghe Lư bà bà nói muốn giới thiệu một người cho con. Nếu xem được thì kết hôn luôn, đến lúc đó khỏi cần phải đi Thượng Hải nữa. Nghe đến đó cậu ta mới mất khống chế đánh người. Xem đi, đứa nhỏ này dù sao vẫn là luyến tiếc con."

Lòng cô chấn động, nhìn về phía Thư Lượng.

Hê..... Tên này thật sự là khắc tinh của cô rồi.

"Lại đây ăn cơm."

Nghe tiếng của Lục Yên Vân, tiểu tử kia như được đại xá vội vàng chạy đến ngồi bên cạnh cô.

"Biết sai rồi sao?"

"Vâng....."

"sai ở chỗ nào?"

"Không..... nên đập này nọ."

"..... là không nên đánh người."

"Vâng..... không nên đánh người."

"Ừm. Vậy về sao còn đánh nữa không?"

"Không..... Đánh...."

Vì thế việc này liền chấm dứt khi Thư Lượng chịu nhận sai. Vài ngày trôi qua, Thư Lượng rất nghe lời, còn chủ động giúp ba mẹ cô làm việc nhà. Vốn là đại thiếu gia ở nhà tay không dính một hạt bụi vậy mà bây giờ lại biết làm việc nhà đương nhiên công lớn nhất vẫn là do Lục Yên Vân huấn luyện mà thành. Đến Trần Mặc nhìn thấy mà cảm còn muốn rơi xuống đất vì bất ngờ nữa là. Rảnh rồi mẹ cô cũng sẽ tìm cô nói về chuyện của Thư Lượng, lời nói của bà luôn ần ần lo lắng không biết về sau cậu sẽ làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khoát Thư Lượng tự bạch

Vào một ngày cậu bốn tuổi, trong lúc đang ngủ trưa cậu nghe được bên ngoài phòng khách rất ầm ĩ. Thức dậy đi đến phòng khách cậu liền thấy ba đánh mẹ một cái tát sau đó dùng sức đẩy. Không biết như thế nào thân thể mẹ cậu ngã về phía bình hoa to lớn trong phòng khách. Tiếng ngã vỡ vang lên rất lớn, sau đó cậu liền thấy máu chảy từ người mẹ ra khắp sàn. Lúc ấy cậu sợ đến không biết nên làm cái gì, mọi người nói sau này mẹ cậu sẽ không trở lại nữa. Cậu rất sợ, kia có phải hay không rằng từ đây trở về sau mẹ sẽ không thể ôm cậu nữa. Qua mấy ngày sau, cậu lại không thấy ba ba của mình đâu, đến khi có người nói sau này ba ba cũng sẽ không trở lại nữa....

Sau này cậu thường hay nằm mơ, trong giấc mơ nơi nơi đều là máu. Mỗi lần sợ hãi cậu liền trở nên tức giận, phần nộ, muốn đập phá này nọ. Vì như thế mới có thể làm cho cậu bình tĩnh trở lại. Đến khi gặp Văn...

Cô thật trong sáng, cùng cô ở một chỗ cậu không còn mơ thấy máu nữa, rất an tâm.

Lần đầu tiên gặp mặt là khi cô đứng trên bục giảng, lúc cô nhìn cậu lại không hề có biểu tình sợ hãi. Cô là người đầu tiên gặp cậu mà không sợ. Cậu biết, dù là cậu ruột cũng đang sợ cậu, tuy rằng ông cực lực che giấu nhưng đáy mắt kinh hoàng sợ vẫn không thoát khỏi ánh mắt của cậu. Lúc ấy, cô nhìn cậu, còn có phía sau cậu là hai người vệ sĩ. Cậu thấy khóe miệng cô hơi run rẩy, không biết vì sao lúc ấy cậu hơi cảm thấy vui vẻ.

Sau tại lễ Noel, lại chứng minh được cô không sợ cậu. Ở trong ánh mắt cô cậu nhìn thấy được chính mình phần nộ cùng bối rối, sau đó, cô ấy lại nói với cậu rằng: Noel vui vẻ.

Có một ngày, cậu đùa nghịch điều khiển TV lại bấm đến một kênh truyền hình mà bọn họ nói cái gì cậu đều nghe không hiểu. Chỉ nhìn thấy được khi người nữ đưa cơm nắm cho người nam thì người nam đó rất vui vẻ. Cậu cảm thấy bọn họ lúc ấy là "Vui vẻ". Đến khi Trần Mặc nói cho cậu biết rằng đó chính là tặng lễ vật. Thật tâm chuẩn bị lễ vật mình tí nữa muốn tặng khi đó đối phương sẽ rất vui vẻ, vì thế cậu liền đi vào phòng bếp. Dưới sự trợ giúp của mọi người cuối cùng cậu cũng làm được cơm nắm.

Ngày hôm sau đem tới đặt trên bàn của cô. Sau lại nghe cô trước lớp học nói "Cảm ơn", tuy rằng là nói với tất cả mọi người nhưng lại khiến cậu thực "vui vẻ". (đây là lần thứ 2 cậu biết như thế nào là vui vẻ.)

Ngày đó, cậu vụng trộm lên nhìn cô cùng người đàn ông kia nói chuyện, nhìn cô cười rất vui vẻ, cậu lại cảm thấy tức giận nhưng không biết vì sao. Chán ghét cô cười với người khác, đặc biệt là trước mặt đàn ông. Vậy nên cậu liền kiểm người đàn ông kia, đánh hất. Lúc sau cô chạy đến, ở trước lúc cậu hôn mê liền nhìn thấy tia tức giận từ mắt cô, đúng vậy là tức giận. Vậy mà không hề sợ hãi cậu, khi đó cậu vui vẻ cực kỳ.

Trường học được nghỉ, cậu không biết vì sao bọn họ lại cho nghỉ. Nhưng điều này lại khiến cậu không nhìn thấy cô, mỗi ngày, đều rất nhớ cô.....

Rốt cuộc cũng khai giảng. Cậu lấy bộ đồ sinh nhật lần trước ra mặc, nhưng Trần Mặc lại nói: chỉ khi thời điểm quan trọng mới mặc nó. Nhưng cậu lại không nghĩ như vậy. Cậu thấy khi mặc quần áo này trong mình rất tuần tú, cậu cảm thấy cô rất đặc biệt, nhưng lại không biết đặc biệt ở chỗ nào. Chỉ cảm thấy khi ở trước mặt cô thì cậu muốn biểu hiện tốt nhất.

Lúc cô đến nhà thăm cậu, cậu rất vui vẻ, chỉ cần thấy cô thì cậu sẽ không còn tức giận, phần nộ.

Khi cậu phát hiện chính mình vì không thấy cô mà trở nên hoảng hốt, lo lắng, vì vậy cậu liền quyết định theo dõi cô. Mà cô lại không hề biết cậu ở phía sau cô. Thật khờ (--!)

Nhìn cô tự nhiên đi qua ngã tư đường, trên mặt nở rộ nụ cười sáng lạng, cậu cảm giác cô như mặt trời ấm áp làm tan đi từng lớp băng lạnh lẽo trong lòng cậu. Cậu vội vàng mà khăn trương cước bộ, nóng bỏng mà khát khao nhìn theo bóng dáng của cô, một đường đi theo sau. Cô đi, cậu cũng đi. Cô ngừng, cậu cũng ngừng.

Vài ngày sau cô phát hiện ra cậu, đem cậu tiến vào trong nhà. Điều này khiến cậu phi thường vui vẻ, cũng có cảm xúc chưa từng có. Trần mặc nói: đây gọi là khăn trương khác với bất an còn có chút ngượng ngùng. Anh ta nói với cậu rằng " cậu là thích Văn". Nguyên lai, cái này gọi là thích, cảm giác này thật tốt.

Hiện tại cậu chỉ có một tín niệm duy nhất là: "Cậu nghĩ muốn cô, muốn cô! Muốn cô vĩnh viễn đều bồi ở bên người cậu."

Đến bây giờ cậu đối với người hay sự vật đều không nảy sinh ra cảm giác này. Thực kỳ diệu. Mỗi khi nghĩ đến cô hay nhớ đến cô thì ngực như có dòng điện chạy qua, không hiểu sao lại rất kích động.

Nhưng một ngày đột nhiên không thấy cô, cậu rất sốt ruột, trừ bỏ giận dữ còn có "Kinh hoàng"(đây là từ mới mà Trần Mặc dạy cậu). Cậu liền mạng gọi điện thoại cho cô, cao giọng khóc rống, lại bất lực. Sau lại suốt đêm đi máy bay cuối cùng cũng gặp cô. Lần này cậu muốn ôm chặt lấy cô để cô không

trốn đi nữa.

Vân ba mẹ là người tốt, cậu cũng rất thích bọn họ. Nhưng là ngày đó nhà Vân có khách, cậu không ngờ lại đến một người đáng ghét như vậy. Nói muốn giới thiệu "đối tượng" cho cô, cậu hỏi tiểu Vân "đối tượng" là cái gì. Tiểu Vân nói chính là một người khác giới. Cậu lại hỏi người khác giới là cái gì. Tiểu Vân nói chính là người cùng nhau sống cả đời.

Nghe đến đây cậu cực kỳ tức giận, trừ bỏ cậu, cậu không muốn người khác cùng tiểu Vân sống cả đời.

Xem tiểu Vân bộ dáng rất là mất hứng, cậu nghĩ chắc nằng cũng không thích giới thiệu "đối tượng" đi. Cậu xoay người đi đến kẻ đáng ghét giới thiệu đối tượng cho tiểu Vân. Nghĩ cách làm cho bà ta đi thì lại nghe thấy bà ta nói muốn tiểu Vân ở lại đây không trở về Thượng Hải nữa.

Cậu đột nhiên rất tức giận, hoảng sợ, sợ bà đem tiểu Vân cướp đi. Cậu tiến lên đánh bà ta, nghĩ đem bà ta đánh ra ngoài. Sau lại không cẩn thận làm bể đồ của nhà tiểu Vân, cậu rất cẩn thận, không phải cố ý. Tiểu Vân từng nói qua, làm phá hư đồ của người khác, người ta sẽ tức giận.

Không biết có phải như vậy hay không, cậu bị tiểu Vân đánh, lần đầu tiên có người đánh cậu. Cậu rất đau, đối phương lại là Vân. Sợ tiểu Vân không để ý tới cậu, không cần cậu, trái tim liền đau. Có loại cảm giác muốn chết đi....

Trở về Thượng Hải cậu càng dính tiểu Vân, cô đi toilet, cậu sẽ đứng trước cửa toilet. Cô ngủ, cậu sẽ ngủ ngay tại trước cửa phòng cô..... Cậu không dám nghĩ nhiều, cậu chỉ biết là không thể buông tay, chết cũng không buông.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lớp học xuất hiện Bách Hợp nữ

Có người nói, tiêu chuẩn để tạo nên bệnh cố chấp cuồng là: tài phú giàu có, quyền lực lớn, có tố chất làm Hitler (mình cũng chả biết chữ này là gì nữa). Nhìn tiểu Lượng đang ngồi dưới đất đọc sách cô thầm nghĩ, hẳn có lẽ có tiềm chất làm một Hitler. Nghĩ đến ngày hôm qua Thôi Minh chuyển trường rồi đi, cô không khỏi trong lòng cầu xin thượng đế phù hộ cho đứa nhỏ kia.

Hai năm gần đây, thịnh hành chuyện biến đổi nam thành nữ, nữ thành nam. Cô nghĩ mình sống lâu vậy mà chưa từng thấy người nào như vậy. Nhưng lại không nghĩ tới lúc cô trở thành giáo viên lại gặp được một cô bé thích phần nam trang như vậy.

Thôi Minh là học sinh lớp bên cạnh, Lục Yên Vân lại là cô giáo dạy ngữ văn của lớp bọn họ. Cô bé tên Thôi Minh có bộ dáng rất giống Ngô Tôn của nhóm Phi Luân Hải, lại có chút sắc đẹp do trời tạo nên. Thanh âm lại có vẻ trầm thấp.

Bây giờ là thời nào rồi, đối với chuyện đồng tính luyến ái thì cô thật sự có thể chấp nhận được. Nhưng sự việc lần này lại luyến luyến đến cô a.

Sự tình phát sinh vào học kỳ sau của năm thứ hai. Buổi sáng trời đẹp cô đến văn phòng, nhìn trên bàn làm việc của mình có để một tờ giấy. Cảm lên xem nhưng cô không ngờ trên đó lại về cô a. Trên bức tranh chính là hình ảnh hôm qua của cô trong lúc giảng dạy đầy mà. Lúc đầu cô thật sự rất cao hứng muốn đến cảm ơn người đã vẽ.

Bất quá sau này lại phát triển theo hướng thật quý dị, ngày ngày Lục Yên Vân đều nhận được tranh hoặc vài bức thư trên đó biểu hiện đầy ám chỉ. Lúc này cô mới phát hiện thì ra cô bé kia chính là ái mộ hay phải nói là yêu thích cô.

Việc này khiến cô thực sợ hãi. Không lâu sau cô quyết định cùng cô bé hẹn gặp mặt nói chuyện. Hai người các cô đến bên bờ hồ trong trường ngồi tâm sự. Cô lại phát hiện cô bé này rất có khí chất.

Cô bé hỏi: "lão sư, cô cảm thấy em đẹp không?".

Lục Yên Vân trả lời khẳng định đến 200%. "Đẹp".

Vì thế cô bé nói cho cô biết: em ấy luôn bị các cô bé cùng tuổi hấp dẫn.

Biết ý của cô bé nhưng cô lại lảng tránh khéo léo nói: cô cũng thực thích em, nhưng đây không phải là tình yêu.

Thôi Minh nói cho cô biết: cô bé sinh ra đã không có cha. Lúc nhỏ lại bị cậu ruột là đồng tính luyến ái quấy rối tình dục, sau này mẹ cô mới phát hiện giúp cô thoát khỏi cảnh đó. Cô cũng từng thích một nam sinh nhưng sau này phát hiện nguyên lai tên đó lại là một hoa hoa công tử. Cũng từ đó niềm tin của cô vào nam nhân đã không còn. Sau này chuyển trường thấy Lục Yên Vân đối với học sinh rất là quan tâm nên liền sinh ra cảm giác ái mộ.

Cô nhớ đến trước kia có nghe một buổi tọa đàm về tâm lý học, có giảng về đồng tính luyến ái cũng có tri thức.

Căn cứ vào kết quả điều tra và trị liệu, có thể đi chuyên sâu vào trong ý thức và bản năng con người có ước chừng 87% nam giới và 67% nữ giới ở tuổi 12 đã từng bị xâm phạm. Qua kết quả điều tra những việc này cùng với việc trở thành đồng tính luyến ái có liên quan.

Đối với nữ giới mà nói, nam nhân xâm phạm các cô có thể là hàng xóm, cha, anh trai, cậu, chú hoặc người nhà của bạn bè. Những người này thường là những người mà các nạn nhân tin tưởng, một khi nạn nhân bị những người này xâm hại các cô ấy sẽ mất hết tin nhiệm vào những nam nhân trên. Và đương nhiên các cô ấy cũng sẽ oán hận và chán ghét những người này. Vì để bảo vệ chính mình, nạn nhân sẽ đem những người này gạt khỏi thế giới của mình, và sẽ không bao giờ đặt niềm tin vào họ nữa. Nhưng chúng ta đều biết, việc nữ giới luôn cần được bảo vệ. Trong khi đó các nạn nhân không có nam giới bảo vệ thì các cô sẽ sinh ra bản năng tự bảo vệ mình, đồng thời trong tâm trí họ cũng chuyển hướng giới tính, nếu đã có nhận thức về việc đồng tính thì bên trong các cô liền đồng dạng một khuynh hướng, như vậy thực dễ hiểu vì tại sao các cô ấy lại yêu người cùng giới.

Cũng có một số nữ giới tuy không có trải qua việc bị xâm hại nhưng các nàng lại trải qua một đã kích lớn về mặt tình cảm, điều này dẫn đến các nàng có suy nghĩ về nam nhân đều là động vật không đáng tin tưởng. Ví dụ như khi ở nhà cha cô say sưa thì về nhà liền đánh đập mẹ cô, hoặc trong chuyện tình cảm các cô bị một nam nhân mình yêu vứt bỏ. Thì những nhân tố đó đều dẫn đến tâm lý các nàng sinh ra cảm giác đồng tính luyến ái.

Bọn cô nói chuyện thật lâu, thời gian cứ trôi qua đến khi trời dần chuyển tối lúc nào cũng không hay. Trong khi nói chuyện hai người bên dưới hồn nhiên cười đùa nhưng lại không biết trên lầu luôn có một bóng dáng đứng phía sau cửa sổ lẳng lặng quan sát bọn họ.

Tại sao cô lại cười vui vẻ đến như vậy? Trong lòng Khoát Thư Lượng dâng lên từng đợt ghen tị. Ghen tị giống như độc xà ở trong lòng hấn cắn đi một miếng thịt, rót vào đó nọc độc đi theo nhịp tim một lần này lên lại khiến nọc độc ấy chuyển đến mọi ngóc ngách trên cơ thể hấn.

Đến khi cô cùng Thôi Minh tạm biệt liền muốn đi tìm Thư Lượng. Thời gian ra về đã lâu nên trong phòng học không còn bóng dáng ai, tính gọi điện thoại nhưng cô phát hiện túi sách của người kia còn tại trường học. Đúng lúc này bảo tiêu của hấn gọi điện tới nói: không biết vì sao Thư Lượng lại muốn tự mình đi về.

Về nhà, tìm nửa ngày mới phát hiện Thư Lượng đang ở trong phòng bếp thì thảo nói chuyện một mình, thấy hấn đem cà rốt ra băm băm cắt cắt như đang tiết hận cái gì đó.

"Làm sao vậy?" Cô có chút lo lắng, lại có chút sợ hãi, không lẽ là phát bệnh?

Hấn ngừng một chút, dường như để ý đến cô nên có chút rối rắm, cuối cùng có chút nghẹn ngào nói "Không được nói chuyện với người đó."

"Ai?" Cô nhất thời không phản ứng kịp.

"Chính là cái người vừa cùng nói chuyện với cô."

"Nha....." Ha ha, thì ra tiểu gia hóa này ghen tị.

"Cô ấy cũng là học trò của tôi."

"Không được nói chuyện với cô ta."

"Cô bé là nữ hài tử."

"Không được nói chuyện với cô ta."

"Tùy cậu." Cô xoay người đi khỏi phòng bếp, không thêm để ý tới hấn. Hôm nay đã muốn một chết, không đau mà còn tinh lực để cùng cậu đôi co.

Ngày hôm sau nghe được tin tức của Thôi Minh, cô liền hướng ánh mắt sang nhìn Thư Lượng, hấn rốt cuộc đã làm gì Thôi Minh vậy?

Buổi tối, Thư Lượng ngoan ngoãn rót cho cô một chén trà, nhưng tư thế ngồi trên sofa giống như thẩm vấn phạm nhân, khẩu khí nói chuyện cũng rất cường ngạnh.

"Không cần nghĩ đến cô ta, tôi muốn đem cô ấy đuổi đi."

"Cậu!" Cô thật sự bị câu nói của cậu làm cho nghẹn khí.

Vì thế liền gọi điện thoại hỏi Trần Mặc, anh ta nói cho cô biết, Thư Lượng suốt đêm gọi điện cho anh ta muốn anh ta đem Thôi Minh đuổi đi, bằng không cậu ta sẽ giết cô ấy. Không có biện pháp, Trần Mặc đành phải sử dụng quan hệ và tài lực cho Thôi gia một ít tiền, tìm cho Thôi Minh một trường học tốt. Suốt đêm bận rộn đến tối mất tối mũi để sắp xếp, cho dù Thôi Minh ngàn lần không đồng ý nhưng cô ấy vì gia tộc nên cũng chỉ đành nghe theo.

Coi như giải thích nhưng lại giống như là tìm lý do, Thư Lượng đoạt lấy điện thoại trên tay cô, bất an đối mặt với cô rống lên "Chẳng lẽ cô muốn tôi làm ra chuyện càng đáng sợ hơn hả?" Về mặt của hấn như đang nói: vì cô, muốn hấn giết người hấn cũng không nháy mắt.

Đối với thái độ độc chiếm đến đáng sợ của hấn khiến trong lòng cô dâng lên một trận bất an. Không cần kích động, không cần kích động, cô chính là giáo viên của hấn, cô không ngừng an ủi tâm lý chính mình.

"Cậu đây là đang uy hiếp tôi sao?" Cô tức giận đứng lên, giọng nói vang lên so với hấn vừa rồi vang dội hơn. Không ngoài dự liệu, trong mắt hấn dâng lên một chút hoảng hốt.

Nhưng mà, chỉ thấy nước mắt theo gương mặt tuần lã của cậu lăn xuống, nhìn đến đây tâm cô không khỏi đau nhói.

Ai.....

Nghe được cô thở dài, hần ngược lại lên tiếng khóc lớn lên, nhìn Thư Lượng ngồi dưới đất khóc không thành tiếng, một bộ dáng cùng với tiểu hài tử có cái gì khác nhau đâu. Cô không khỏi buồn cười.

Đi qua khe vuốt đầu của hần, an ủi, dung túng ôm hần vào trong lòng, một lát sau, cô mới nhẹ nhàng mà đẩy hần ra.

Ánh mắt của hần vẫn nhìn thẳng xuống sàn nhà, trên gương mặt tuần nữ vẫn là một bộ Băng Băng vẻ mặt, mặt trên lộ ra hai hàng lệ, bắt qua hai bên má lại xuất hiện một vết đỏ đỏ khả nghi.

Chẳng lẽ là hần đang đỏ mặt sao?

Phát hiện kinh người này là sự thật, khiến trong lòng cô lại một lần nữa vì hành động đáng yêu này của cậu làm cho cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Hần Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cùng Nguru Đại Bằng ra đồng làm việc

Editor: Tuyền Uri

Trong nháy mắt, bọn trẻ đã học trung học rồi, tựu trường chính trị Kim Thu, hôm nay nhận được giấy nghỉ phép của Nguru Đại Bằng, tên của cậu ta rất có hàm lượng kỹ thuật, thông tục dễ hiểu, nhà cậu ta là hộ lớn nuôi trồng sản xuất nông nghiệp, cha là một doanh nhân nông nghiệp, năm nay đất ruộng được mùa, muốn để Đại Bằng trở về học cách sản xuất vận hành nông nghiệp.

Nhất thời vui mừng xin với hiệu trưởng, định cùng các học trò đi đến vùng nông thôn, trẻ con bây giờ hầu như không phân biệt được ngũ cốc, lần trước chúng tôi đã mở cuộc thảo luận, nói một chút về những chuyện lý thú trong cuộc sống thực tế, một nữ sinh nói, một ngày nọ cô bé cùng dì mình đi mua rau, chỉ vào nhánh tỏi non nói “Ông chủ họ nhà ông bán thế nào vậy.” Khiến cho ông chủ không hiểu gì cả.

Xe của chúng tôi 8h30 sáng xuất phát, tới vùng nông thôn đã là 6 giờ chiều rồi, buổi tối ăn xong cơm, đám học trò cũng đã mệt, Nguru Đại Bằng đã sắp xếp cho chúng tôi nghỉ biệt thự nhỏ có vài nóc nhà liền nhau của nhà cậu ta, tôi đang lo Thư Lượng đưa trẻ này không biết sẽ có cảm xúc như thế nào, chuyện cậu ta sống ở nhà tôi người trong trường không hề biết, Nguru Đại Bằng rất tinh tế đã sắp xếp cho chúng tôi vào cùng một nhà, đương nhiên, có cả vệ sĩ cùng với Trần Mặc. Chúng tôi cũng không có nói chuyện nhiều, hành trình một ngày, tôi cũng mệt rồi, Thư Lượng cũng tâm lý không quản lý tôi, thời tiết tối nay rất là dễ chịu, cơn trùng trong đêm cũng có việc của chúng, ra sức làm đẹp cho đêm này, ngày ở nông thôn quả nhiên là gần gũi nhất với cuộc sống vận hành nơi trái đất.

Ngày hôm sau, chúng tôi dậy thật sớm, trời cao đất rộng, xanh trong đầy nắng, trời xanh thăm, mây mênh mang, khắp nơi bông lúa mạch đều đang nhảy múa theo gió, giống như có một làn sóng nhấp nhô trên cánh đồng rộng lớn này vậy. Cảnh tượng mênh mông bát ngát, khiến cho tâm hồn người ta rộng mở. Mặt trời treo trên cao, lại không nóng chút nào, tôi không khỏi hát vang lên bài ca “Trên cánh đồng hi vọng”.

Chúng tôi đầu tiên đi cho thỏ ăn, Nguru gia có rất nhiều nông trường, chúng tôi trước mắt chủ yếu là nuôi dưỡng một số động vật có thân hình nhỏ, thỏ nhà cậu ta chủ yếu là có thân hình nhỏ, có thỏ Hà Lan lùn tịt, thỏ Rex mini, thỏ Mỹ lông dài tai rủ xuống, thỏ lùn tịt tai rủ xuống, thỏ Angola nước Pháp, thỏ đốm nước Anh, thỏ chú hề, thỏ Vienna, thỏ bạc nước Pháp vv, căn cứ theo những tập tính khác nhau của bọn chúng, đặt trong nhà kính thích hợp, tôi đặc biệt thích thỏ tai rủ xuống, đáng yêu chết đi được, không ngờ, sau khi trở về, Thư Lượng liền tặng tôi một con, chưa quá hai ngày đã bị tôi nuôi làm chết rồi, tôi buồn lắm, cậu ta lại tặng, lại bị ta nuôi làm chết! Sau cùng, tôi không muốn “sát sinh”, không cho phép cậu ta tặng tôi nữa.

Sau khi cho thỏ ăn, chúng tôi học cách thu hoạch lúa mỳ vụ xuân, chuyện không may đã xảy ra, tôi vẫn luôn lo lắng học trò bị thương, trên thực tế lại là người bị đầu tiên, tôi đột nhiên bị trượt chân, càng xui xẻo hơn là, lưỡi hái trên tay tôi cầm không chắc, liền rơi thẳng vào chân, nơi gót chân bị cắt một đường vừa dài vừa sâu, máu tươi lập tức phun ra.

Thời điểm tôi ngã ra, một bàn tay to khỏe mà mạnh mẽ nhanh như điện xẹt xuất hiện, trong chớp mắt, tôi được kéo vào trong một vòng tay quen thuộc, một cảnh tượng thật đẹp a.....

“Không sao, không sao cả, sẽ không có chuyện gì.....” Giọng Thư Lượng rõ ràng là đang sợ hãi. Đám học trò cũng loạn cả lên, vẫn là người nông dân cùng làm với chúng tôi có kinh nghiệm, lấy điện thoại gọi cho bác sĩ nhà Nguru Đại Bằng, tôi cảm thấy thân thể đang ôm lấy tôi kia càng lúc càng run mạnh, ngẩng đầu lên nhìn, thấy một gương mặt tuần tú đang tràn đầy sợ hãi.

Đúng rồi, anh chàng này sợ máu, Trần Mặc đang băng bó sơ cho chân tôi, tôi nắm lấy tay Thư Lượng, để trấn an, có điều, tôi cũng quên mất, mình cũng chóng mặt khi nhìn thấy máu, thật là đau thật là đau a, nhìn thấy miếng vải bị máu nhuộm hồng và bàn tay đầy những máu của Trần Mặc, mí mắt trầm xuống.

“Em không cho cô chết! Không cho cô chết!... ..Cô đừng chết a! Vân.....Vân.....”

Bên tai truyền tới âm thanh khẩn cầu thống thiết.

Tôi rất muốn nói “không sao”, nhưng mắt liếc thấy bên này đỏ một mảnh, rốt cuộc thì cũng lại mất mặt xui đi.

Khi tôi tỉnh lại, cảm giác đầu tiên không phải là đau chân, mà là tay khẳng định đã sưng lên, Thư Lượng cứ nhiên nắm tay tôi ngủ thiếp đi, bác sĩ cho tôi biết vì chạm tới động mạch nên mất máu tương đối nhiều, nhưng bây giờ không đáng ngại nữa rồi, nhắc nhở không được động vào nước, mấy ngày này không nên đi lại, rồi rời đi, tôi thấy Thư Lượng đầu đầy mồ hôi, muốn gọi cậu dậy, bị Trần Mặc ngăn lại, anh ta nói, vừa nãy Thư Lượng vì không chế cảm xúc của mình, cộng thêm việc lo lắng, nên đã rất mệt rồi.

Nghĩ tới sự quan tâm của đứa trẻ này dành cho mình, tay đau một chút cũng đáng, sau khi Trần Mặc rời đi, tôi tiếp tục ngủ.

Không hiểu vì sao, mỗi khi đêm xuống Hoát Thư Lượng lại cảm thấy tâm tư phiền muộn một cách khó hiểu, thường mất ngủ.....Vậy mà, sau một đêm này, cảm xúc nồng nức của cậu không hiểu sao đã hoàn toàn biến mất, tâm tình trở nên bình tĩnh mà an ổn, khi nắm tay cô ấy, khi ngắm nhìn cô ấy ngủ một cách ngon lành, trong lòng lại dâng lên một cảm giác kỳ lạ—Đây chính là cái gọi là “hạnh phúc” sao?

Trong ngực tràn đầy cảm giác ấm áp tuyệt vời, đủ để chữa lành vết thương không lồ trong sâu thẳm trái tim cậu. Ngón tay cậu khẽ chạm lên mũi cô, mân mê ngũ quan của cô, đúng vậy, trong thân thể bé nhỏ của cô, đích thực là ẩn tàng một ma lực vô hạn, thật sâu mê hoặc cậu.....

Ngày hôm sau, vì chân tôi bị thương, kế hoạch đi chơi thất bại, học trò đều lo lắng cho vết thương của tôi, ở phòng tôi cả một buổi sáng, bởi vì ngày mai tôi phải trở về rồi, tôi không muốn làm cho mọi người mất hứng, nên buổi chiều đã để cho các em tự do hoạt động, thấy các em cũng rất muốn đi xem xung quanh, nên cũng đồng ý.

Tôi thấy trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ, cánh đồng lúa mỳ vàng kim xán lạn, bên tai chốc chốc lại truyền đến tiếng cười của bọn trẻ.

“Muốn ra ngoài?” Thư Lượng vẫn không rời đi.

“Ừ”

“Vậy chúng ta ra ngoài.”

“Nhưng chân của cô.....”

Tôi còn chưa nói hết cậu đã liền công tôi lên, cậu công tôi đi dọc theo bờ ruộng nhỏ tản bộ, hết cả buổi chiều, thật không thể tin được!

Rất lâu rất lâu tôi chỉ nhìn bên má cậu chảy mồ hôi mà bỏ lỡ cảnh sắc xung quanh, có một cảm giác đặc biệt trong trái tim tôi.....

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ghen

Editor: Tuyền Uri

Sau khi từ nhà Ngưu Đại Bằng trở về, vì chân bị thương, tôi xin nghỉ khoảng một tuần, Thư Lượng cũng không tới lớp, ở nhà với tôi, từ sau chuyện bị thương ở chân, giữa hai người chúng tôi có chút âm mưu, đám học trò dường như cũng cảm nhận được, ánh mắt khi nhìn chúng tôi đều quái quái.

Không biết lấy được tin tức từ chỗ nào, hôm này, có một vị khách bất ngờ đến nhà tôi, học trưởng của tôi, Trần Nhiên.

Lượng đối với sự tới thăm của học trưởng, rõ ràng là không hoan nghênh, nhưng có thể thấy được, cậu đang ỉn nhẫn.

“Ngồi.” Cậu ta nói với học trưởng, hết sức không chế giọng điệu của mình, nói rồi còn cười cười, khoe miệng rất căng, nhìn lên còn có chút khó chịu. Có lẽ cậu ta nhận thấy mình có chút không đúng, nói có chút chuyện phải ra ngoài gọi điện thoại. Tôi gật gật đầu, phải một lúc lâu cậu ta mới trở lại, nhìn lên thấy bình tĩnh nhiều rồi.

“Tiểu Lượng, đi rót chút trà đi.”

Khoát Thư Lượng nghe lời đi tới bếp, sau khi thấy cậu ta đi rồi, học trưởng hỏi “tiểu Vân, cậu ta là?”

“Là học trò của em”

"Oh." Hiệu trưởng thoáng có chút đăm chiêu nhìn tôi, cười khổ rằng “Cậu ta hình như rất thích em”

“Anh muốn nói gì?” Tôi cũng thừa nhận, Lượng đối với tôi có một loại tình cảm không rõ ràng, nhưng tôi không muốn cái tăng quan hệ này bị người khác tới phá vỡ.

“Anh chỉ muốn cho em hiểu rõ được tâm ý của anh mà thôi, anh đã chia tay với cô ấy rồi, nếu có một ngày.....anh chỉ là ‘nếu’, em vẫn chưa tìm được người trong lòng kia, hoặc là, người ta đối với em không đủ tốt, anh muốn xin em cho anh được một lần nữa yêu em, có cơ hội thương yêu em, được không?”

Tôi không biết nên trả lời như thế nào, một giọng nói nam tính mang đầy nộ khí ở phía sau hai người chúng tôi đột nhiên bộc phát.

“Năm mơ!”

Tìm tôi giật bắn lên, nhanh chóng quay đầu lại.

Chỉ thấy Thư Lượng nộ khí bùng bùng đứng tại nơi đó, nét mặt đanh thép, huyết thái dương hai bên trán hiện rõ đang giật giật, tiếng ngựa gầm Ngự dụng của di Quỳnh Dao đoán chừng cũng phải chịu kém cỏi hơn, cậu ta, giận quá thật không nhẹ chút nào.

“Lượng.....” Tôi yếu ớt thờ dãi, hiểu rõ cậu ta có tính nóng nảy, trong lúc nhất thời, tôi cũng đau đầu, thật sự sợ Thư Lượng điên lên, làm bị thương người ta thì không hay rồi.

Thư Lượng không nhìn tôi, đôi mắt như có lửa trừng trừng nhìn học trưởng. Gần như cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi nói cho ông biết, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau sau nữa, cô ấy đều thuộc về tôi. Ông cứ!”

Tôi nhất thời ngây ra, tim đập nhanh hơn, đây là đang thổ lộ sao? Đây còn là lần đầu tiên Thư Lượng nói 1 câu hoàn chỉnh như vậy. (sau này mới biết, những lời đó thật ra là cậu ta xem phim thần tượng Đài Loan học được –!)

Học trưởng nheo mắt lại, trầm tĩnh nói: “Bất luận thế nào, cơ hội của tôi cũng lớn hơn cậu.”

“Tôi đánh chết ông!” Thư Lượng nghiêng răng nổi giận. Đột nhiên hướng học trưởng nhào tới, học trưởng tội nghiệp không có bất cứ phòng hộ nào bị hai quyền, nhìn vào khuôn mặt của học trưởng, tôi có chút gấp gáp, không quan tâm chân đang bị thương tôi nhảy xuống giường ngăn Thư Lượng lại, nói với Trần Nhiên “học trưởng mau đi, đứa bé này có bệnh, giúp em gọi số điện thoại ở cửa” đó là Trần Mặc phòng ngộ nhỏ, đem số điện thoại đi động của mình dán phía trong cửa nhà tôi.

Đoán chừng cậu nhóc kịp thời nhận ra cái chân bị thương của tôi, nên không có đẩy tôi, may thay, học trưởng nhận thức được nên đã đi rồi, bằng không, tôi thấy bộ dạng hôm nay của Thư Lượng, nói không chừng thật sự sẽ đánh chết anh ta.

Nhưng cậu ngay lập tức nắm lấy tay tôi, giống như sợ tôi chạy mất vậy, nắm rất là chặt, tôi cảm thấy có chút đau, vẫn là ngoan ngoãn mặc cho cậu nắm lấy. Ngẩng đầu nhìn người con trai đang tức giận sôi trào này, tôi đã bị sốc khi thấy nổi thống khổ trong mắt cậu. Cảm giác duy nhất lúc này của tôi là người phụ nữ bị chồng bắt gian tại trận ngay trên giường.

“Em yêu cô.....em yêu cô.....cô không được phép yêu người khác..... cô không được phép yêu người khác! Nói xong, cậu ta đột nhiên phá lên cười, sự chua xót trong tiếng cười là người ai nghe cũng có thể hiểu được, Thư Lượng lắc lư lão đảo đứng ở nơi đó như một người điên vừa cười.....vừa khóc, trên mặt cậu một bộ dạng điên cuồng đầy bi thương.

Vì tay bị cậu ta giữ, tôi cứ đứng nơi đó không thể động đậy gì được, mặc dù trong lòng tôi điên cuồng hô, rồi khỏi rồi khỏi mau rồi khỏi nơi này, tôi không muốn nghe cậu ta nói, càng không muốn nghe cậu ta nói yêu tôi. Trần Mặc vì sao vẫn chưa tới.....

“Cô cũng thích em có phải không?”

Tôi chưa từng thấy Thư Lượng như này bao giờ, cậu lúc này đây có một loại trưởng thành vượt qua cả tuổi tác, trong đôi mắt không có thần thái ánh lửa mới từ từ tỏa ra.

“Thư Lượng, em là học trò của cô, tôi coi em là một đứa trẻ, tình yêu của tôi đối với em, không phải như em nghĩ đâu.”

“Cô nói dối, cô gạt người.”

“Lượng, cô yêu em, nhưng không phải tình yêu, mà là tình yêu giữa con người với nhau.”

“Cô nói dối, cô gạt người!” Thư Lượng dường như không biết phải nói gì để thuyết phục tôi, nên cứ nói hai câu này.

“Thư Lượng, em bình tĩnh chút đi, em như vậy, cô càng không yêu em.”

“Cô nói dối, cô gạt người! Rốt cuộc là vì sao cô phải đối xử với em như vậy, vì sao cô phải che chở cho người đàn ông kia, vì sao???”

Thư Lượng đã hoàn toàn bộc phát, đưa đôi tay ra gắt gao nắm chặt lấy vai tôi, hai mắt mở to tràn đầy sự cuồng loạn, nổi thống khổ làm cho khuôn mặt

“Đưa cậu ấy đi.” Thấy Trần Mặc tới nâng cậu lên, tôi lần này định thật sự thật sự rời đi.”

Thư Lượng lắc đầu một cách khổ sở, đơn giản là không tin vào những gì mình nghe được, cậu ta gầm nhẹ một tiếng xông tới, hai tay siết chặt lấy vai tôi, dùng lực ôm tôi vào lòng.

Ôm chặt như vậy.....tâm thần nhỏ bé kia~

“Đừng.....Vân, đừng đuổi em đi! Em sẽ nghe lời có được không?Em không đi, em không đi! Chúng ta.....chúng ta chẳng phải giống như cha mẹ hay sao, chúng ta là “đối tượng” không phải sao? Vân, chúng ta.....chúng ta sống bên nhau, đừng đuổi em đi.....” Thư Lượng hoảng loạn nói không mạch lạc, ôm tôi hoang mang nói, cơ thể của cậu đang run lên.

Thì ra, cậu cho rằng như này là sống bên nhau, cũng giống như lần trước tôi đã giải thích cho cậu về “đối tượng”, giống như cha mẹ vậy, ha ha, đứa trẻ ngốc.

“Lượng.....em cũng không còn nhỏ nữa.....nên trưởng thành rồi, cô không thể cứ mãi chăm sóc em như này được (được rồi, tôi thừa nhận phương diện cuộc sống cậu ấy chăm sóc tôi nhiều hơn một chút).....Em cùng anh Trần trở về đi.....” Nói xong mắt cay cay, bị Thư Lượng kích động đến tâm loạn rồi, giùng giàng muốn đẩy cậu ra, nhưng Thư Lượng lại càng ôm chặt hơn.

“Không, em không muốn rời xa cô, Vân, em thay đổi, em thay đổi có được không? Em sẽ không đánh người nữa, em sẽ không giận dữ nữa, em sẽ không đập phá đồ nữa, cho Lượng được ở lại bên cạnh cô, được không? Cho em được ở bên cạnh cô, em không muốn đi.....em không muốn đi.....” Thư Lượng giọng run rẩy.

“Lượng.....em bình tĩnh một chút!

Khoát Thư Lượng.....” Tôi đau lòng kêu lên, nhưng Thư Lượng lại giống như điên cuồng vậy, ôm chặt khiến tôi thở hổn hển, tự lảm bảm.

Mặc cho Trần Mặc và đám vệ sĩ kéo đi, cũng không chịu buông tay.

Trái tim đau khổ của cậu không còn cảm giác nữa rồi.

“Vân.....đừng bỏ mặc em.....đừng, em sai rồi, em sẽ thay đổi, sẽ không như này nữa! Vân, Vân, em không muốn đi.....” Thư Lượng kích động nói, đôi tay bỗng dùng lực, ôm lấy tôi đẩy bọn họ ra.

Tại sao cậu không thể ở lại bên cạnh cô?

Tại sao cô không yêu cậu?

Cậu không hiểu, cho nên phát điên rồi.

19 năm, cậu không có một nơi để mà bộc lộ tình cảm của mình, cho nên cậu có thể đem cả tấm thân cả trái tim này ra yêu cô, có thể quên đi bản thân quên đi tất cả để yêu. Vì cậu đã quá cô độc, một người chìm đắm trong thế giới nội tâm của chính mình, gặp được một người cậu thật lòng yêu thương, dù phải nhảy vào lửa, cậu cũng bằng lòng!

“Ai.....” Tôi thờ dãi, tôi coi như là được nuôi bởi bàn tay của cậu, kỳ thực, tôi đối với Lượng, cũng là yêu, bản thân tôi cũng không rõ đó là loại yêu gì, có lẽ, cho tới giờ, mặc nhận loại ám muội này với cậu, cũng coi như là tôi đã cho cậu đáp án.

“Được rồi, đừng khóc nữa, có thật sau này sẽ ngoan ngoãn nghe lời không vậy?”

Nghe vậy, Lượng bỗng gạt đầu, trên mặt lộ ra nụ cười ngốc ngốc, cho thấy rõ sự căng thẳng.

Ban đêm, tiễn Trần Mặc, tôi lên lầu phát hiện Thư Lượng không có trong phòng, không có trong phòng tắm, đầu tôi bùng nổ, tên nhóc này sẽ không vì chịu đả kích mà nhảy lầu đó chứ! Ban công, không có, nhìn dưới lầu, hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng phòng lưu trữ, không có, phòng khách, không có.

Trong phòng của tôi, quần áo trong tủ bị lấy ra, vương vãi trên sàn nhà, tôi kéo cánh cửa tủ quần áo.

Cậu ở bên trong đó, ngược lên nhìn tôi, cười ngốc ngốc, lại nước mắt lưng tròng.

“Em làm gì vậy!”

“Lượng không đi.....Lượng không muốn đi.....” Hình như còn chưa từ trong phong ba vừa rồi tỉnh lại.

Tôi quỳ xuống, ôm lấy cậu.

“Tiểu Lượng không đi, không kêu tiểu Lượng đi nữa, đừng khóc, đàn ông ai lại khóc.”

Cậu vẫn còn sợ hãi, cả người run rẩy.

“Tiểu lượng không khóc.....ra ngoài nào.”

“Lượng không khóc.” Thư Lượng khàn khàn nói, nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống.

Cậu vui đầu vào tóc tôi, hai tay ôm lấy vai tôi, từ từ yên tĩnh trở lại.....

Có lẽ lần nháo lên này đã mất quá nhiều sức lực, Lượng rất nhanh thiếp đi, vừa nãy Trần Mặc nói cho tôi hay, việc Lượng có thể thông qua ngôn ngữ bày tỏ tình cảm của mình như vậy là lần đầu tiên, đây là tiến bộ rất lớn của cậu, tôi hỏi, có phải vì tương lai của Lượng, tôi sẽ phải gắn với cậu ấy nửa đời còn lại, Trần Mặc cười khô nói, Lượng là kiểu người rất khó hứng thú với sự vật, nhưng một khi đã thích, thì sẽ không buông bỏ, cậu ấy yêu cuồng nhiệt như vậy, đoán chừng cả đời này có đốt cũng không tận.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bày tỏ

Editor: Tuyền Uri

Đầu phố náo nhiệt, đêm nay là lần đầu tiên tôi cùng Thư Lượng sau quãng thời gian “ở chung” “hẹn hò”, nói là hẹn hò, kỳ thực chỉ dừng lại ở việc đi ra tiệm ăn, kêu món bọ cánh cứng mà tôi yêu thích, chúng tôi chạy tới một tiệm ăn Tứ Xuyên, thật ra Lượng không sao ăn được đồ cay, từ nhỏ tới lớn, 3 bữa của cậu đều do chuyên viên dinh dưỡng của cậu lo, sau khi ở cùng tôi, cuộc sống của cậu thật sự đã thay đổi rất là nhiều.

Ăn xong, chúng tôi đi dạo phố, do người quá đông, Lượng chủ động nắm lấy tay tôi, tôi sợ nếu để lạc cậu, sẽ dẫn tới hậu quả nghiêm trọng cho trị an xã hội, nên để mặc cho cậu nắm lấy.

Nhưng khi tôi trông thấy một bóng dáng quen thuộc, đã lập tức bỏ tay cậu ra.

“Cô Lục? Thật trùng hợp!” Là Lâm Văn Quân và Trần Ba.

“Đúng vậy, ha ha.” Một mặt cười gượng gạo.

“Đi dạo phố a.”

“Đúng vậy, ha ha.”

“Ý, đây chẳng phảibạn học Khoát sao?”

Sau khi trông thấy Thư Lượng, cặp đôi nhỏ này sắc mặt liền thay đổi, đoán chừng bị khuôn mặt thanh lạnh dọa cho sợ rồi.

“Vậy.....cô Lục, chúng em tới bên kia xem chút, mọi người cứ thông thả dạo phố nhé.” Nói xong, Trần Ba kéo Lâm Văn Quân chạy đi, bọn chúng không phải đã hiểu làm điều gì rồi chứ? Biểu hiện vừa rồi của tôi cũng được coi là tự nhiên đó chứ? Thấy bóng dáng bọn họ đã rời đi, nhưng vẫn là có chút cảm giác chột dạ.

Ngày hôm sau.

Tôi nghĩ Lượng giận rồi, buổi sáng không ăn điểm tâm, sau khi làm xong bữa sáng cho tôi liền rời đi, tới trường học cũng không nói một tiếng nào, buổi chiều không có tiết của tôi, tôi định đi tới thư viện mượn một ít sách tâm lý, nghiên cứu nghiên cứu, không ngờ phía sau lại có một cái đuôi đi cùng.

Từ lúc bước vào thư viện, cậu ta liền bắt đầu quấy rối tôi, ví như lúc này, tôi đi lấy sách ở tầng trên của kệ sách, cậu ta liền chặn trước mặt tôi, khi để tôi không cao bằng cậu ta, không chấp!

Vậy mà, chính lúc này đây, lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn ảnh hưởng đến cả đời tôi: Cúi đầu xuống không trông thấy trong không gian một chiếc đầu đang ngẩng lên, một cái xoay người, Lượng không biết vì cớ gì cúi đầu xuống, nhanh như điện xẹt, môi chạm vào môi.....

Tiếp tục không nhìn, quay người định rời thư viện, vừa rồi chỉ là việc ngoài ý muốn..... chỉ là ngoài ý muốn.....tuyệt đối ngoài ý muốn!

Vừa ra tới cửa, nghe thấy phía sau một tiếng “a” thật lớn, tên nhóc này đã thành công thu hút sự chú ý của tôi, cũng trở thành tiêu điểm của mọi người.

“Không sao, không sao, ha ha, cậu ta là cảm thấy nơi này yên tĩnh quá, sợ mọi người ngủ quên, nên đã hắng giọng, làm cho bầu không khí sôi nổi hơn

thôi, hắc hắc.....ha ha ha.....”

Nói xong kéo Thư Lượng ra ngoài.

Phía sau thư viện, một mảnh vườn cây um tùm, nơi đây dường như đã lâu không có người dọn dẹp, dưới đất tầng tầng lá cây rụng xuống, ẩm ướt bởi sương sớm, không khí cũng đặc biệt mát mẻ.

Xa xa, một cây đại thụ cao chừng 7, 8 mét, cao chót vót, vút lên trời xanh, cành lá chi chít, xanh biếc, tràn ngập ánh mặt trời, xuyên qua những tán cây rậm rạp chiếu xuống, khiến cho người ta lóa mắt, kéo Thư Lượng tới ngồi dưới gốc cây.

“Sao vậy?”

“Cô không quan tâm em”

Thiếu gia, là cậu giận dữ trước mà, “Đâu có, em nghĩ nhiều quá rồi đó!” (Thứ lỗi cho tôi, gần đây xem ti vi nhiều quá, cũng may chưa có nói nửa câu sau: chén thứ hai nửa giá mà—!)

“Cô còn hắt em ra.”

“Éc.....Cô không phải là sợ người khác hiểu lắm”

“Hiểu lắm điều gì?”

“Em còn quá nhỏ, không hiểu được.”

“Em hiểu.”

Một trận im lặng.....

“Em yêu cô!” Cậu ta đột nhiên gầm lên với tôi.

Làm tôi giật cả mình.

Cậu tiếp tục nói “Em hiểu, cô sợ bọn họ hiểu lắm, nhưng, em không sợ bọn họ hiểu lắm.....em muốn mãi mãi sống bên cạnh cô.”

“Nói cho em biết, cô có thể!” Cậu ta đột nhiên nắm lấy tay tôi, “Nói với em, cô cũng không sợ.” Giọng nói từ cứng rắn chuyển thành cầu khẩn, “Xin cô, nói cho em biết, cô có thể.....”

Cậu hiểu, cậu thật sự hiểu.....nhưng giờ phút này, tôi đã hồ đồ rồi.

“Em cầu xin cô, được không? Cho em một cơ hội.”

Lượng nói rất khó hiểu, tôi cũng chỉ hiểu có một nửa, lại hồ đồ nói những lời vốn không nên nói.....

“Có thể!” Tôi trong nháy mắt đã rơi vào sự lo lắng cùng bối rối, bỏ ra sự khốn hoặc, tôi chọn tiến thêm một bước với cậu.

“Oh! Cậu ta mừng như điên vui mặt vào ngực tôi, “Cảm ơn cô, cảm ơn!”

Bị nhiễm bởi niềm vui của cậu, cảm động rồi, không ngờ một câu cam kết của mình, lại có thể khiến cậu vui như vậy.

Cậu rõ ràng rất trẻ, ánh mắt lại sâu thẳm lại thâm trầm đến vậy, mỗi lần nhìn thấy bóng cậu ngồi trên ghế trầm tư, trong lòng tôi lại như đôi lông mày cậu, rối rắm.

Chính tại lúc này, tôi đột nhiên lao vào vòng tay của cậu, cậu vén sợi tóc trước trán tôi, nhẹ nhàng hôn lên trán, giống như một cơn gió nhẹ, thổi qua mắt tôi, má cùng đôi môi.

Khoát Thư Lượng dùng tấm lòng sùng kính hôn lên cô, đây là nụ hôn mà cậu đã đợi lâu lắm lắm rồi, nụ hôn trong mơ của cậu đã thành sự thật, cậu sợ bất cứ lúc nào cũng có thể phát hiện đây chỉ là ảo giác mà thôi.

Hơi thở hai người đều đồng dạng rối loạn, cậu đưa mắt nhìn vào khuôn mặt tôi, khàn khàn nói: “Vân, em.....em thật sự rất sợ, em biết bệnh của mình, sẽ không có ai yêu em cả, em sợ cô sẽ yêu người khác, sau đó.....sau đó sẽ rời xa em, em không thể để cô đi, cô hiểu không?”

Lúc này đây tôi đang nghiêm khắc khảo nghiệm lại những suy nghĩ lộn xộn của mình, nhìn vào đôi mắt mờ mịt của đối phương, đang cố gắng suy tư lấy lời của cậu.

“Em thật sự quan tâm cô như vậy sao?” Cảm giác tim sắp nhảy ra đến nơi.

“Không chỉ là quan tâm” Mặt cậu cũng hồng lên, giọng càng nhỏ hơn, tràn đầy từ tính, “Em yêu cô, đừng nói cô không hiểu, em biết, em biết tất cả, em

yêu cô, rất rất yêu cô.....”

Tôi nhìn cậu, vì lời nói kiên định độc đoán của cậu làm cho cảm động mà thôi.

Chính tại lúc này đây, tôi dường như quên hết tất cả, quên đi việc tôi là một cô giáo, quên đi việc cậu là một người bệnh, chỉ biết bây giờ tôi được một người đàn ông si tình yêu, yêu đến nỗi quên hết tất cả.

“Em yêu cô, tất cả những gì của em đều có thể trao cho cô, Vân, sống cùng em, được không?”

“Cô nghĩ rồi.”

Cậu hơi ngượng, khó nín mừng rồi nói: “Ý của cô là, cô đã bằng lòng tiếp nhận em?”

Tôi khẽ gật đầu. Sao có thể không tiếp nhận cậu? Muốn từ chối cậu cũng khó như việc duy trì hòa bình thế giới vậy. Hoặc có lẽ mình sau lần đầu trông thấy cậu ta, quả tim này đã liền thắt thủ không giải thích được.

Dưới nhánh cây um tùm xanh biếc, ánh mặt trời loang lổ trên những lá cây, một thiếu niên trong bộ đồ sơ mi trắng, lười biếng nằm ngang trên mặt đất. Những chiếc lá giòn tan rơi trên mặt đất, tạo thành một mảnh vàng kim.

Thấy cậu ngủ ngon lành, tôi nghĩ, tôi đã yêu rồi. Gặp cậu, là chuyện lãng mạn nhất trong cuộc đời tôi, tôi không phải người đi theo lối thông thường, chỉ cần mình thích, không gì có thể ngăn trở được, phần ngốc nghếch và xúc động này, đoán chừng cũng chính là nguyên nhân khiến tôi hợp với Lượng.

Tôi trong lòng bất giác thờ dài một hơi. Yêu một người đàn ông còn ghen hơn cả giấm chua, lại bá đạo cộng thêm nhỏ mọn bị bệnh, không biết là may mắn hay xui xẻo của tôi đây?

Có điều, tôi biết cậu rất yêu tôi, rất yêu tôi, cho nên mới như vậy.

Lại hôn lên trán cậu một nụ hôn ngọt ngào, thấy khoe miệng cậu dần hướng lên, tôi cũng cười.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đập xe ký

Editor: Tuyền Uri

Đã cách vài ngày kể từ nụ hôn đầu giữa hai người chúng tôi, nhưng Thư Lượng dường như vẫn chưa tỉnh lại, vẫn duy trì một bộ mặt cười ngốc ngốc, đùa câm không chặt, chén cũng bưng không vững, đĩa làm bể đến mấy cái, dù sao cậu ta cũng có tiền, ghi nợ.

Thường thường, cậu ta sẽ lẳng lẳng nhìn tôi, sau đó từ từ đỏ mặt lên, tôi biết, cậu ta lại tưởng tượng rồi.

Những ngày tiếp theo, chúng tôi sống rất ngọt ngào, đương nhiên, Lượng đồng ý giữ bí mật cho tôi, chúng tôi những lúc không có người, khẽ hôn nhau, khẽ nắm tay, không có quá nhiều cử chỉ, Trần Mặc cho tôi hay, kể từ khi quen Lượng đến nay, thấy đây là lúc thấy Thư Lượng vui nhất, cảm xúc của Lượng cũng bình tĩnh lại nhiều rồi, thỉnh thoảng cũng cùng người nhà, bạn học nói chuyện mấy câu, chúng tôi vì những tiến bộ của cậu ấy mà cảm thấy rất vui.

Bông tuyết bay theo gió, lộc hoa đang chạy, leng keng, leng keng, tiếng chuông vang hơn.

Lễ Giáng Sinh, trên đường phố khắp nơi đều có thể nghe thấy những bài hát nhạc chuông Giáng Sinh vui nhộn từ các cửa hàng phát ra, trong đêm đông lạnh giá, nhưng lại thấy bầu không khí vô cùng ấm áp và hạnh phúc, trên các con phố mọi người qua qua lại lại, chỉ cần nghe thấy những bản nhạc đầy vui nhộn, trên mặt mỗi người, đều sẽ không nhịn được mà nở ra nụ cười.

Trên quảng trường trong trung tâm thành phố, trang trí một cây thông Noel cao mười tầng lầu, trên đó được trang trí bằng những hoa giấy cùng những bóng đèn nhỏ nhiều màu sắc, nhấp nháy dưới bầu trời đêm, trông cực kỳ rực rỡ. Cùng với cây thông Noel là tấm biển quảng cáo trên cao, cũng chính là cột mốc của quảng trường này, người đến người đi qua lại không dứt, không phải là đôi, mà chính là những người con trai con gái đang đợi nửa kia của mình đến, chủ yếu là nhóm những người trẻ tuổi.

Khoát Thư Lượng lòng vui phơi phới ngồi trong xe, trên mặt từ đầu đến cuối treo một nụ cười ngốc ngốc, người thiếu niên trẻ con này, đang mong chờ cuộc hẹn đầu tiên trong đời.

Sau khi tới quảng trường, đậu xe xong, chúng tôi tiến vào khu vực đi bộ, dọc đường đi, về ngoài quý khí tuần tú của Thư Lượng thu hút ánh nhìn ngưỡng mộ của nhiều nữ sinh, khiến cho lòng tôi có chút đắc ý cùng ghen tức, đang nghĩ, đang đi, từ phía sau một chiếc xe hơi lao tới đụng vào tôi.

“Đây là đường dành cho xe hơi, không phải đường cho người đi bộ, cô không biết nhìn đường hay sao vậy?” Một người đàn ông tầm 30 tuổi từ trong xe đi ra, sau đó cúi xuống nhìn vào chiếc xe yêu thích của anh ta, một bộ dạng đau lòng không tưởng.

Hôm nay là Giáng Sinh, có biểu diễn pháo hoa, hạn chế đường xe, sóng người gần như đã che phủ mất con đường, cũng không biết anh ta sao lại lái vào, nhìn hành động của anh ta, lửa giận trong tôi trong nháy mắt cũng đã châm lên! Thì ra người đàn ông này còn cho rằng chân ngọc của tôi đã đụng lồm xe hắn ta?

Tức chết đi được!

“Ông là thái độ gì vậy? Hôm nay giao thông quản chế, ông cho rằng tôi sẽ không sao đứng tại nơi này đợi cho chiếc xe nát của ông đụng sao? Xuống xe không nói được lời xin lỗi còn giống như một người điên chửi loạn, cái gọi là lịch sự ông có hiểu không hả!” vồ vồ bấp chân, trong khẩu khí toàn là chỉ trích.

Người đàn ông kia từ từ đứng thẳng lên, từng bước hướng về phía tôi, cúi đầu lại gần mặt của tôi, một mặt hung dữ trợn mắt nhìn tôi: “Tôi không nghe sai chứ? Cô nói xe của tôi là xe nát?”

Không phải là một chiếc xe thể thao sao, không sợ hãi đối diện ánh mắt anh ta, hất cằm lên, không quan tâm chop mũi hai người cách nhau chưa đến 5cm, vẫn cứ tự nhiên mà nói: “Không phải sao, màu sắc xấu xí kinh tởm vậy còn cho rằng sẽ có nhiều người mê sao, nói cho ông biết, nếu xe của ông thật sự đụng làm bị thương tôi, tôi sẽ cho nó biến thành một đồng sắt vụn!” So với khí thế cãi nhau, tôi có lẽ chưa từng thua.

Vậy mà, tôi vinh dự cãi nhau, hoàn toàn quên mất bên cạnh vẫn còn một vị tiên sinh không bình thường cho lắm, Lượng rất tức giận, tôi thấy cậu nắm chặt tay, biết cậu đang ức chế cảm xúc, cười cười với cậu, nói tiếng không sao, thì tại lúc này, pháo hoa bắt đầu nổ rộ trên không trung. Lượng đột nhiên gầm nhỏ mấy tiếng, tối hóa giải sự tức giận trong lòng cậu, đột nhiên nhớ ra cậu nhạy cảm với âm thanh, sớm biết vậy đã không đưa cậu tới rồi, âm thanh của Lượng mặc dù không lớn, trên đường phố huyền ảo cũng rất nhanh bị át đi rồi, nhưng người đàn ông lái xe thể thao vẫn nghe thấy.

Anh ta nói một câu “Đáng đáp cũng không tệ, đáng tiếc lại là một tên ngốc.”

Tôi thực sự tức giận, hắn ta không xin lỗi đã đánh, ngược lại còn mắng người, cư nhiên còn nói Lượng của tôi! Thế là đánh trả “Trông thì bình thường, đáng tiếc không biết nói tiếng người.”

Còn Lượng, nghe thấy hai chữ “tên ngốc” này, thì bắt đầu không đứng nữa, chạy nhanh hơn cả con gió, sau đó lộn trở lại, nhảy lên xe của người đàn ông kia, huych một tiếng, thân xe rung chuyển.

Huych! Lại một tiếng.

Tôi và người đàn ông lái xe thể thao kia kinh sợ nhìn tới.

Thư Lượng đứng ở phía trên, mắt đỏ như muốn bốc hỏa, không biết cậu ta từ nơi nào lấy được cây gậy sắt, hung hăng vung mạnh xuống. Lực cậu ta mạnh như vậy, cả thân xe đều rung lắc.

Tôi nhìn khuôn mặt đầy tức giận của cậu, bị sợ đến nỗi nói không ra lời.

“Cho mày đụng! Cho mày đụng!” Thư Lượng hét lớn.

“Lượng.....”

Thư Lượng đột nhiên vung mạnh một côn xuống, tôi sợ đến nỗi nhắm mắt lại, kính cửa xe xoảng một tiếng.

Người đàn ông lái xe thể thao bắt đầu kinh hoảng.

Thư Lượng không hề nhìn chúng tôi, chỉ từng côn từng côn vung xuống. Tay của cậu bị cửa đứt, máu theo cánh tay chảy xuống, nhưng cậu giống như bị điên rồi, không ngừng vung côn.

Người vây xung quanh xem, rất ăn ý làm thành một vòng tròn, từ xa xa xem nháo kịch này. Có người gọi điện thoại báo cảnh sát. Sau cùng, vẫn là vệ sĩ đi tới chế phục cậu, chỉ là trong số đó có một người không cẩn thận bị trúng một côn, máu tươi chảy xuống, lúc này, chân của tôi mềm nhũn sắp không đứng nổi nữa rồi.

Buổi tối, Trần Mặc đi xử lý chuyện người đàn ông lái xe thể thao kia, người đàn ông đó là thế hệ giàu có thứ hai có chút nền tảng chính trị, nhưng với Lượng nhà tôi, vẫn không cùng một tầng, tôi nhìn Lượng nằm trên giường đánh thuốc an thần.

Lắm bầm “Xem ra, ác nhân phải có ác trị.”

“Vân.....cô nói xem.....em là ác nhân sao?”

Sáng chậm rãi mở mắt, chán nản nói, cậu ta lúc này, không còn một chút cuồng ngạo, đơn giản chỉ là một tiểu thụ.

“Éc.....” Tôi không còn gì để nói.

Chương 16: Tốt nghiệp du lịch

Editor: Tuyền Uri

Vũ Di Sơn chúng tôi ngồi trên bè trúc, xuôi theo dòng Cửu Khúc uốn lượn quanh núi, nước suối xanh biếc. Mọi người hướng người trên núi gào lên, tận tình hô hào phát tiết, đây-là của chúng ta, hoạt động lần này học trưởng cũng tham gia, anh ấy hiện giờ là trợ lý hiệu trưởng của trường chúng tôi, mặc dù tôi cùng anh ta không nói gì cả, nhưng Lượng vẫn là không vui, bè trúc sắp xếp là 1 tổ học sinh-1 giáo viên, tổ của chúng tôi rất đặc biệt, học trưởng và tôi, một trước một sau, tôi ngồi hàng đầu, bên cạnh là Trần Mặc, phía sau là Lượng và các vệ sĩ của cậu, phía trên bè trúc liền bị sáng kéo tới một bên, cậu ta thật biết tìm chỗ, sao tôi lại không tìm thấy một góc để cho mọi người không nhìn thấy được, ở chỗ này thật thanh mát, “Không được đi cùng thầy ấy, em không thích.” Thấy học trưởng cùng 1 tổ với chúng tôi, tiểu thư Lượng lập tức sắc mặt sầm lại, cậu không quan tâm người đàn ông kia là thầy của ai, là học trưởng của ai, tóm lại cô là của cậu, cậu tuyệt sẽ không cho phép ai ngoài cậu tiếp cận cô.

Liếc cậu một cái, bỗng bật cười, Khoát Thư Lượng có chút khó chịu, cậu sắp tức chết rồi, cô vẫn còn cười được.

“Em đang ghen?” Nhón chân hôn lên trán cậu một cái, trái tim thấy ngọt ngào như chạm vào mặt ong vậy. Anh chàng này hình như cao hơn rồi.

“Em? Ghen?” Thư Lượng kinh ngạc, còn chưa làm rõ cảm giác trong lòng có phải là ghen hay không, liền được nụ hôn của cô làm dịu trái tim, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc, vốn cho rằng chuyện đã được giải quyết rồi, nhưng khoảng 1 giờ chiều lưu, vẫn cảm thấy ánh mắt “ghen khủng khiếp” phía sau, ai.....tiểu thư Lượng, ghen mặc dù có ích cho ích cho thân thể, nhưng ghen quá sẽ không tốt cho bao tử.

Ngồi trên bè trúc, Khoát Thư Lượng nhìn Lục Yên Vân phía trước, cậu muốn chỉ là Vân, cậu không thích có người ngồi bên cạnh cô, tình yêu của cậu đã tràn khắp cơ thể rồi, mà cô hình như lại không hiểu.

Lẽ nào tình yêu của cậu không phải là yêu sao?

Lẽ nào vì cậu không bình thường, cho nên tình yêu của cậu cũng là không bình thường?

Buổi tối, Thư Lượng một mình đợi trong phòng, vừa nghĩ tới bộ dạng Vân vui trong ngực cậu, liền có một cảm giác khó có thể diễn tả.

Cô khi nào mới trở lại đây? Ở cửa ra vào nhìn quanh mấy lần, bên ngoài hẳn có tiếng bước chân cậu liền xông ra cửa, khiến cho những người bên ngoài sợ hãi phải nói với nhau “Nơi này nguy hiểm, xin đi đường vòng” Thật nhớ cô a! Khi cô không ở bên cạnh cậu, mỗi phút mỗi giây đều là sự trống rỗng khó khăn với cậu, sau cùng, vẫn là quyết định đi ra ngoài tìm cô, bên ngoài khách sạn là từng dãy từng dãy bán đồ trang sức thủ công, những người bán rong các loại đặc sản.” Cậu biết không, người mặc áo vàng kia, tóc dài uốn xoắn là giáo viên.” Một người bán đồ rong nói, “Không nhìn được a, trẻ tuổi như vậy, giáo viên bây giờ sao mà đẹp thế.” Mấy người phụ nữ trung niên, không có buồn bán liền lấy lừ khách ra tán dóc.

Bọn họ đang nói Vân, nghe thấy có người nói Vân đẹp, Khoát Thư Lượng trong lòng cũng vui vui. “Có điều, nghe nói trong tổ học sinh có một kẻ điên.” Một bà thần bí ghé vào bên tai người khác nói, tìm Thư Lượng thất chặt, đang nói cậu, đang nói cậu, bọn họ đang nói cậu!

Cậu là kẻ điên.....

“Thật sao? Sao tôi không nhìn thấy vậy?”

“Chính là phía sau có rất nhiều người cùng đi, tôi nghe một học sinh nói, người kia lúc trước phát bệnh còn đã thương một vị giáo viên.” Ah! Thật đáng sợ!...”

Nhóm người bán hàng rong vẫn còn đang nói linh tinh, Lượng bên này đã bắt đầu khắc chế cảm xúc của mình, cậu cần Vân, cậu phải tìm được cô, cậu bây giờ bắt buộc phải gặp được cô, cậu bắt đầu cảm thấy nóng, khi tìm thấy cô, lại phát hiện cô đang cùng học trưởng nói chuyện, cậu đột nhiên nóng giận đến độ muốn đập bẻ chiếc ly, muốn làm đổ ghế, khi chúng tôi đang họp, Thư Lượng đột nhiên xông tới, ánh mắt cậu có chút ảo giác, đứng ở cửa phòng hội nghị của khách sạn, mặt tối sầm, tôi thấy hơi thở mình bất an và tim đập mạnh. Tên nhóc này phát bệnh rồi!

“Anh mau đi gọi bác sĩ Trần.” Tôi nói với học trưởng bên cạnh.

Có lần trước giáo huấn, học trưởng chạy như bay, đáng tiếc vẫn ở cửa, bị Lượng đánh gục. “Khoát Thư Lượng em làm gì vậy!” Tôi thật sự tức giận rồi, Thư Lượng một cái kéo tôi vào lòng, hai tay nâng khuôn mặt tôi lên, trợn mắt với tôi.

“Cô đã là người phụ nữ của em rồi, em không cho phép cô nghĩ tới người đàn ông khác,” Mặc dù không trông thấy biểu cảm của người phía sau, nhưng lại nghe thấy rõ ràng một hơi thở mạnh, dùng lực đẩy cậu ra “Em đang nói hồ đồ cái gì vậy!” Tên nhóc này xem ti vì quá nhiều rồi, lần tới phải thương lượng với Trần Mặc, không cho phép cậu ta xem ti vì nữa, đặc biệt là phim thần tượng!

“Cái gì mà em nói hồ đồ? Cô không thừa nhận sao! Cậu ta hét lên với tôi, tôi vẫn là bị dọa cho sợ rồi.

“Cô không biết là em đang nói gì.” trước mặt nhiều người như vậy, tôi thừa nhận tim mình có chút giả dối, đột nhiên cô bị cậu ta siết chặt, dọa cho tôi sợ dựng cả tóc gáy lên, người xung quanh xông lại kéo Thư Lượng ra, tôi trong tiếng la của mọi người, trong vẻ mặt lo lắng, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.tên nhóc này thật sự muốn giết tôi.

Chính tại lúc Thư Lượng gần như điên cuồng muốn bóp chết tôi, giữa lúc hoang mang, trước mắt cậu thoáng hiện lên cảnh tượng đen tối, cảnh người cha đã mất nhảy ra không chế đánh mẹ của cậu.

“Trời ơi.em không muốn. em không muốn” Thư Lượng kích động kêu lớn, thả tôi ra, dùng sức giật tóc của mình, rơi vào trạng thái cuồng loạn, thân thể đập loạn nơi phòng hội nghị. “Em sao vậy? Đừng làm bị thương mình như vậy!” Tôi không biết cậu rốt cuộc đã chịu sự kích động gì, chỉ có thể ôm chặt lấy cậu tránh đề cậu tự làm bị thương bản thân mình.

“Em không muốn làm hại Vân.em không muốn trở thành như cha.” “Em đương nhiên sẽ không làm hại cô.” Tôi nâng gương mặt thống khổ của cậu lên, hai hàng nước mắt lưng tròng, đứa bé này khiến cho người ta phải đau lòng.

“Ư ư.em không phải tên điên.không phải tên ngốc.ư ư.” Đoán chừng Thư Lượng đã nghe được điều gì rồi, nghĩ tới lần trước tên lái xe thể thao đã nói câu “đồ ngốc”, Thư Lượng mới đi đập xe, tôi khẽ ôm lấy cậu, “Đừng để ý những kẻ nói xấu kia, em vốn không phải như lời họ nói, Lượng rất thông minh, rất hiền lành, mọi người đều trách nhầm em rồi!” Hiểu được cậu trước giờ luôn bị người khác hiểu lầm, bị người khác sợ hãi bắt đặc dĩ nhận lấy bi oán, càng thêm đau lòng ôm chặt lấy cậu.

Đôi mắt mê loạn của Khoát Thư Lượng từ từ xanh lại, hơi ấm từ cô nhanh chóng lan tỏa khắp thân thể cậu, cảm xúc kích động cũng dần dịu đi.

“Cô là của em! Của em! Không người nào có thể cướp đi!” Cậu ta dùng giọng điệu bá đạo đầy tính chiếm hữu tuyên bố. Nhưng trong lòng lại bất an như vậy, cậu hiểu, mình không xứng với cô.

“Được được được! Cô là của em, không ai có thể cướp đi!” Cũng chính là câu nói này, kinh động toàn trường, quan hệ của chúng tôi, cũng bị đưa ra ngoài ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Cố Cường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Người chết trở về

Editor: Tuyền Uri

Ngay khi mọi người chuẩn bị đón kỳ nghỉ hè, tôi được mời tới bốn gia Khoát thị.

Đương khi Khoát Nhiên nói lão gia muốn gặp tôi, tôi còn cười thầm người có tiền đúng là quan trọng hóa, muốn kêu tôi tới mộ tổ còn nói bóng như vậy, là giọt, tôi vẫn luôn nghĩ rằng cha của Thư Lượng đã đi gặp Thượng đế rồi-!

Chiếc xe cấp tốc chạy suốt một tiếng đồng hồ, phong cảnh bên ngoài xe cũng khiến cho tâm tình đang căng thẳng cũng liền trở nên thoáng đãng trong trẻo.

Lúc này, Khoát Nhiên chỉ chỉ một tòa kiến trúc xa xa, “Cô Lục, chính là dinh thự kia.”

Nhìn theo hướng ngón tay cậu ta chỉ, đôi mắt mở to, “Đó là trang viên?” Không ngờ Khoát thị rất có rất có tiền a, rất có rất có loại đó.

Khoát Nhiên nghe vậy cười ha ha, Thư Lượng vẫn kéo tay tôi, nhếch miệng lên, hình như cũng rất vui.

Tôi thừa nhận, tôi rất nghèo, tính ra khoảng cách từ quá khứ đến hiện tại, căn phòng kia không lớn giống như lời nói.

“Cô Lục, gia tộc Khoát thị chúng tôi mặc dù trên chính trị không có làm gì, nhưng.”

Khoát Nhiên ngừng lại, không nói rõ. Không nói thì tôi cũng biết, Trần Mặc đã nhắc tôi rồi, có vẻ như họ cũng rất coi trọng chính trị, cha của Thư Lượng là một tướng quân rất khó lường, không chỉ trong nước, cũng có qua lại mật thiết với các nhà lãnh đạo chính trị nước ngoài, tôi không muốn đi tìm hiểu những thứ này, biết càng nhiều, cảm thấy khoảng cách với Thư Lượng càng lớn, chúng tôi là người của hai thế giới.

Bốn gia Khoát thị là một biệt thự phong cách châu Âu trông như Hoàng cung vậy, tôi rất tò mò, đã ở Thượng Hải nhiều năm như vậy, một nơi tấc đất tấc vàng, sao vẫn có khu nhà VIP như vậy, không biết còn tưởng mình đã tới một hòn đảo, sang chảnh không theo luật an toàn kiến trúc trong truyền thuyết?

Cuối cùng đã gặp được ông nội của Lượng - Khoát Phong, ông ta người không còn mấy thịt, đôi mắt hóm sâu đặc biệt sáng, rất ít khi thấy một đôi mắt sáng quắc sắc bén như vậy.

Quả nhiên là một nhân vật tinh nhanh sáng suốt, Khoát bị giữ lại ở phòng khách.

Chúng tôi vừa vào thư phòng, lão gia nhân đã không chút khách khí hỏi tôi “Cái cô yêu là Khoát nhi hay là tiền của cậu ấy?” Đừng nhìn ông ta già cả, nói tới nói lui, giọng hùng hồn có lực như tiếng chuông lớn vậy.

“Yêu cậu ấy.” Tiện đó cũng yêu luôn tiền của cậu ta, nửa câu sau không có nói.

“Vậy cô đưa cho tôi bản chứng thực tài sản trước hôn nhân.”

“Éc..... Khoát thị tiên sinh.....” nên nói như thế nào đây? “Tôi tạm thời chưa có ý định kết hôn.”

“Hả? Khoát Phong đi tới, quan sát tôi thật lâu, chậm rãi nói “Vậy cô đang làm việc thiện?”

“Tôi không cho rằng việc sống cùng Lượng là một việc thiện.” Tôi nhin cười.

Có điều, bây giờ nghe ông ta nói vậy, tôi đột nhiên có chút hoang mang, sống cùng Lượng, thật sự là vì thương hại cậu sao? Trong tâm trí tôi hiện lên đôi mắt đầm lệ sau phong ba, tôi thừa nhận, tình cảm đối với cậu “thương hại” chiếm tỉ trọng rất lớn.

“Nếu không phải làm việc thiện, cô lại không chịu kết hôn, vậy cô đang đùa giỡn với cháu của ta sao!” Khoát Phong tức giận, nhưng ông ta như cũ vẫn ngồi đó, hai tay nắm chặt đầu gối, có tác phong của một quân nhân. Dưới mí mắt của ông ta “lửa giận” đang hùng hực thiêu đốt.

“Sau này ta không cho phép cô gặp cháu ta nữa!”

Bình tĩnh, bình tĩnh! Tôi cưỡng chế mình không cho đi dầy vò làm đau huyết thái dương. Tôi có thể bình tâm hòa khí đối diện với tính khí nóng nảy bạo lực có khuynh hướng của Thư Lượng, thì đi tức giận làm gì đối với một ông nội già khom của lượng, trong lòng tự động viên bản thân, cũng may Thư Lượng vẫn còn đang đợi ở phòng khách, nếu không lại nháo ra một trận rồi.

“Cháu từ chối.”

“Ta quyết không để các người ở bên nhau!” Râu của ông già cũng mau vênh lên, mắt trợn to.

“Thư Lượng đã là người lớn rồi. Bản thân đang làm gì, cậu ấy rất rõ!” Tôi có thể hiểu sự đau lòng của Khoát gia gia đối với cháu trai, nhưng ông ta cũng không tưởng tượng được, người yêu tiền nhiều như vậy, trước tôi có mấy người dám tiếp cận Thư Lượng? Nghe Trần Mặc nói từ đó đến giờ có mỗi một người, bị dọa cho sợ gần chết, Thư Lượng liền bị đâm tiếu, dù sao, trên thế giới này, người chịu được sự tàn bạo vẫn chiếm số ít.

“Vậy cô hãy về đi!” Ông ta không muốn nói chuyện cùng tôi nữa, tôi cũng có chút tức giận, liền đi.

Sau đó, quả nhiên 3 ngày không thấy Thư Lượng xuất hiện.

Ngày thứ 4 Trần Mặc gọi điện thoại nói Thư Lượng sắp không được rồi.

Tôi nhanh như chớp lần nữa chạy đến bốn gia, trông thấy Thư Lượng bị nhốt trong phòng quan sát chuyên dụng, trên tường và trên sàn đều được phủ nệm êm, đề phòng cậu đụng bị thương.

Tiểu Thư Lượng bị nhét trong một túi bông dày (thứ lỗi, tôi cũng không biết thuật ngữ chuyên dụng nên nói như thế nào—!), miệng cũng dùng dụng cụ che lại, có lẽ sợ cậu cắn bị thương chính mình.

Bởi vì tiêm thuốc an thần, cậu nằm đó co quắp.

Trần Mặc nói, mấy ngày này cậu không ăn bất cứ thứ gì, cảm xúc hết sức kích động, thể lực tiêu hao nhiều, chỉ có cách tiêm chất dinh dưỡng vào, sức khỏe như vậy không thể dùng thêm thuốc an thần nữa, cậu ấy 3 ngày này dường như không ngủ, tinh thần hoảng hốt luôn nói: Vân không ở đây..... Vân không ở đây nữa rồi.....

Lượng sau khi được thả ra, hoảng hốt nhìn chăm chăm tôi một hồi, khẽ kéo người tôi vào, rồi sau đó dùng lực ôm chặt “Còn sống, tuyệt sẽ không rời xa cô.....”

Tiếp đó, bàn tay lạnh lẽo run rẩy lau má tôi, dịu dàng nói “Vân.....đừng khóc.” Chậm rãi nhắm đôi mắt lại.....

Bệnh viện, phòng bệnh hộ lý cao cấp.

Tôi và Trần Mặc ở bên ngoài đang cùng các bác sĩ bàn về tình trạng bệnh của Thư Lượng, lắng nghe sau khi xuất viện cần chú ý những gì, biểu hiện của các bác sĩ đột nhiên thay đổi.

Quay đầu, thấy Thư Lượng vừa rồi hẳn còn rất tốt, bộ dạng có chút không đúng, thân thể lão đảo chực ngã, bộ dạng giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể ngã đi. Vội vàng chạy tới, đỡ lấy cơ thể cậu, Thư Lượng thừa dịp ôm lấy eo tôi, cảm đặt trên vai tôi, một mặt yếu ớt nhìn Trần Mặc và bác sĩ ở cửa cách đó không xa, nhếch miệng cười.

Tôi lại không phát hiện ra động tác nhỏ bên dưới tay Thư Lượng, vội vàng hỏi: “Sao vậy? Sao vậy? Chỗ nào không khỏe sao? Hay là, chúng ta hôm nay không xuất viện nữa, em ở lại bệnh viện thêm mấy ngày nữa?”

“Xuất viện, xuất viện!” Thư Lượng không ngừng la hét. Cậu không quan tâm vết thương trên người, điều khiến cậu không chịu nổi chính là nam y sĩ không có chuyện gì liền lấy lòng Vân Vân nhà cậu.

“Sao như trẻ con vậy chứ!” Đánh xuống đầu hắn, nếu không phải tự mình làm bị thương mình, thì sao phải tới viện chứ, nhà cậu ta cũng không phải không có y sĩ và phòng trị liệu chuyên môn.

Thư Lượng cau mày, sờ sờ đầu của mình, bất mãn nói: “Vân, cô đừng đánh vào đầu em nữa, sẽ thành kẻ ngốc đấy!”

“Hừ! Ai kêu cậu cứ luôn khiến người khác lo lắng chứ!” Lại nói, cậu vốn cũng không thông minh.

Trần Mặc đi tới cắt ngang chúng tôi: “Được rồi, nhìn xem cũng đã mấy giờ rồi, thiếu gia muốn cãi nhau thì về nhà rồi cãi được không.”

Lúc này ba người mới ra khỏi cửa phòng bệnh.

Trời đêm thấm lạnh, gió khẽ thổi qua, con đường tình yêu này, đối với chúng tôi mà nói, sẽ rất khó đi...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Sinh nhật Lượng

Editor: Tuyền Uri

“Vân, mai có bận gì không?” Anh chàng này, sau khi xuất viện, càng dính lấy tôi hơn, thiếu điều treo trên người tôi.

“Ngày mai có cuộc họp về giáo dục” tiễn những đứa trẻ này, thấy đã là nghỉ hè rồi, trước khi nghỉ hè có chút công chuyện cần tổng kết.

“Mai là sinh nhật em,” cậu khẽ nói, ánh mắt đầm đìa đáng yêu “Bọn họ muốn tổ chức tiệc mừng cho em.”

“Éc.Buổi họp ngày mai không thể vắng mặt, sau khi hội nghị kết thúc, cô lập tức sẽ tới, là nhà của em phải không?”

“Vâng!” Lượng vui vẻ nhảy lên. Bất giác sờ túi, tối nay, mình nhất định phải thành công.

Buổi họp giáo dục kết thúc cũng đã chạng vạng tối, tôi lái chiếc xe của mình đến dinh thự Khoát gia (nhà của Trạch Nhiên), bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng treo thành một đường, giống như là Tết vậy, cảm giác đó lại ủa lên trái tim.

Vào tới sảnh, liền nhìn thấy Lượng, anh chàng này vẫn chưa phát hiện ra tôi, cậu ta trầm ngâm không nói nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như tiên nhân cách xa trần thế huyền ảo, mắt tự nhiên nhìn vào khuôn mặt cậu. Nếu tính cách Lượng có thể ôn hòa một chút, nhất định sẽ làm mê mẩn một đồng con gái.

Khuôn mặt anh tuấn, da như bạch ngọc, sáng long lanh, lông mày lười mải ẩn trong mái tóc đen mềm mại, chiếc mũi quật cường, đôi môi mỏng. Đặc biệt là mắt của cậu, đen tựa hàn ngọc, mang theo sức mạnh của hồn phách.nếu như không phải một đầu tóc đen tự nhiên cắt ngắn làm hòa hoãn gương mặt tà khí, cậu sẽ khiến người khác càng sợ, khi cậu trầm tư ngũ quan liền có chút hướng nội.

Mặc dù đôi lông mày thẳng thường chau lại, nhưng lúc này vì lòng đang trầm tư mà không có sinh ra vẻ thô bạo, cả gương mặt nhu hòa một chút.thật ra thì chỉ có một chút chút, nhưng cũng đủ khiến cho tôi không rời mắt khỏi cậu.

Cậu ta quả thực là một nam sinh rất có ma lực!

Chính tại lúc này, cậu chuyển người một cái, đột nhiên đi về phía tôi, tôi bỗng giật mình, lưng túng dờn khỏi khuôn mặt, giả đồ như đang nhìn bức tranh sơn dầu trên tường sau lưng cậu.

“Cô nhìn gì vậy?” Cậu nhảy cảm hỏi.

“Hả? Nhìn bức tranh kia,” tai hơi nóng lên, cổ trần tĩnh lại.

“Cô đang nhìn em.” Thư Lượng kiên định nói, cô vừa là nói đang nhìn em.” Có loại.cảm giác vô cùng dị thường, cậu nhất định bắt cô phải thừa nhận.

“Nhìn em không được sao?” Chuyện này rồi cuộc có gì hay đâu mà truy vấn, nhìn thì nhìn.

“Vậy sao cô lại đòi tầm mắt đi?”

“Mắt cô thích nhìn nơi đâu, sẽ nhìn đi nơi đó, em quản được sao!” Tôi toát ra khí thế, đây là muốn tranh cãi sao!

Không muốn tiếp tục đôi co với cậu, từ trong túi lấy ra hộp quà, đưa cho cậu “Đây, quà sinh nhật.”

Thấy đại sảnh chất đống quà tặng, bên ngoài đậu các xe hạng sang, quà của tôi đoán chừng giá rẻ nhất rồi.

Thư Lượng mặt mang vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, vội vàng mở lớp vỏ bọc ra, tôi có cảm giác giống như đang trong phim (vườn sao băng) vậy, đáng tiếc Đạo Minh Tự này tinh thần lại không được bình thường cho lắm.

“Đồng hồ!” Một tiếng kêu kinh ngạc, khiến cho cả sảnh đang huyên náo bỗng nhiên trở nên yên lặng.

“Ừ.....” Trong sự lúng túng.....

“Thật đẹp! Cảm ơn!” Chưa bỏ màng dán liền đeo lên tay, còn ôm tôi một cái, cảm nhận được sự run run của cậu.

“Ừ.....ui.....đừng khóc a.....” Đó thật sự là một món rẻ tiền (đối với cậu ta mà nói)

“Ừ.....”

“Em đừng khóc nữa a, ướt áo cô rồi.....” chỉ có thể bất lực nhìn đèn thủy tinh treo phía trên.

“Em cũng có thứ tặng cho cô.” Lượng cảm xúc hòa hoãn lại, cười với tôi nói, mắt Lượng sáng như sao,

“Hả?” Sao, người có tiền còn có cả đáp lại có cả quà đáp lễ sao.

Lượng từ túi ngực lấy ra một hộp màu tím thẫm, trong lòng đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên.....

Lượng đột nhiên quỳ xuống “Lấy em nhé.”

Tôi nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trước mặt, một viên kim cương thật lớn a.....Ít nhất cũng 7 con số đi (Đáng tiếc hiện tại không phải là lúc yêu của)......

Sảnh lớn lúc này hết sức yên tĩnh, thời gian như ngừng lại!

“Chuyện này.....em đứng dậy trước đã.” Tiếp tục lúng túng.

“Lấy em nhé!”

“Lượng..... đột ngột quá.....” Đối với tôi mà nói, hôn nhân là chuyện cả một đời, sao có thể qua loa.

“Lấy em nhé!” Khoát Thư Lượng giống như nghe không hiểu vậy, cô chấp quỳ, cầu khẩn.

“Em đứng dậy! Cô hiện tại không thể cùng em kết hôn!” Không muốn để người khác thấy kịch hay, tôi có chút gấp gáp.

Có thể hơi nặng lời một chút, Lượng trần trối nhìn tôi, sắc mặt dần trở nên trắng bệch, trong đôi mắt đẹp như trăng kia, từng chút đỏ lên, tràn đầy vẻ kinh ngạc và tuyệt vọng.

Tim của cậu, đau nhói. Nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, không muốn ép cô.

“Cô có chuyện phải đi trước đây.” Ở lại chỉ làm trò cười cho người ta.

“Em đi cùng cô.”

“Không cần đâu, hôm nay sinh nhật em, em ở nhà đi.”

“Vậy em.....đưa cô về.” Lượng bây giờ, không muốn làm trái lệnh của Vân, cậu biết, Vân giận rồi.

“Không cần đâu, cô tự lái xe được.”

“Em đưa cô về.” Lần này Lượng không có thỏa hiệp, kéo tay cô, chạy tới bãi đậu xe.

Tôi bị đẩy vào trong cồng liền nổi giận, “Mở cửa!”

Tay Thư Lượng càng nắm chặt hơn.

Tôi cũng không thỏa hiệp, “Cô muốn tự về nhà!”

“Em.....đưa cô về.” Âm thanh nghẹn ngào truyền đến, tôi bây giờ không muốn nhìn thấy cậu.

Tôi quát “Cô muốn tự về nhà!” Thấy thật sự không có cách nào nói chuyện với cậu ta, giọng cứng rắn.

Cuối cùng, Lượng kéo cửa xe, tôi nhảy ra ngoài, chạy không thèm quay đầu lại, sau khi tìm thấy xe rửa xanh của mình, nhanh chóng lái khỏi bãi.

Khoát Thư Lượng mắt đầy tia máu, cậu tắc nghẹn một tiếng, nước mắt theo đó chảy xuống.

Trần Mặc lúc này cũng đã đi tới, không nói gì, chân mày chau lại cho thấy anh đang lo lắng.

Chiếc hộp nhỏ màu tím kia trong tay Thư Lượng lúc này, bị bóp chặt lấy.

Hai ngày sau, giữa chúng tôi có sự chuyển biến vi diệu. Lượng trở nên trầm mặc như quán người hơn, mỗi ngày đều kéo tôi đi nhìn dạ quang (chiếc đồng hồ dạ quang điện tử mà tôi đã tặng). Phần lớn thời gian đều trầm mặc ở phía sau ngơ ngẩn nhìn tôi, nhìn thấy tôi như đứng trên đồng lửa.....

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tai họa bất ngờ

Editor: Tuyền Uri

Nhìn bức tường trắng xung quanh, nếu sớm biết tôi qua sẽ xảy ra chuyện, có đánh chết tôi cũng sẽ không ra ngoài.

Phát lại án kiện:

Xe của chúng tôi dừng lại ở ngã tư đèn xanh, lúc này, một chiếc xe tải chở hàng vì tránh một người phụ nữ đang băng qua đường, đột nhiên mất kiểm soát đâm về phía chúng tôi, trước khi ý thức của tôi biến mất, ý nghĩ duy nhất là: nếu tôi chết, có làm ma cũng về tìm người phụ nữ không tuân thủ luật giao thông kia, không xong với cô!

May mắn là, tôi không có bị thương, chỉ là bị tác động nên ngất đi, trong chiếc xe rửa nhỏ của tôi, Lượng ôm chặt lấy tôi, giữ an toàn cho tôi, nhưng mặt cậu bị mảnh kính vỡ cửa vào, chân phải cũng bị.

Nhìn Lượng quần băng đang ngủ, trong lòng một hồi quặn đau, lặng lẽ cùng Trần Mặc đi ra ngoài.

“Bác sĩ Trần, đợt lần này Thư Lượng khỏe lại, tôi muốn rời đi một chút.”

“Tại sao?” Trần Mặc có chút khó tin nhìn tôi.

“Tôi muốn bình tĩnh lại một chút, tôi cảm thấy giữa tôi và Thư Lượng không chỉ chênh lệch về tuổi tác”, ban đầu qua loa, trong lòng luôn có chút lo lắng mơ hồ, càng ở cùng Lượng lâu, càng cảm thấy không theo kịp bước đi của cậu.

“Vậy sao khi đó cô còn đồng ý với cậu ấy?”

“Tôi khó kháng cự trước dung nhan cậu ấy.”

Nói xong, chúng tôi không hẹn mà cùng cười lên.

“Như vậy cũng tốt, Thư Lượng bây giờ cảm xúc quá dựa vào cô, có lẽ, hai người tách nhau ra một chút, để cả hai cùng tỉnh táo lại, để cho cậu ấy làm quen với bản thân mình, đối diện với cảm xúc của mình, cũng có ích.”

“Vậy, làm phiền anh rồi.” Tôi chìa tay.

“Việc nên làm mà.” Trần Mặc đưa tay bắt lấy tay tôi.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?” Tôi nhìn Trần Mặc, tương đối hiếm kỳ tuổi anh ta.

Anh ta do dự một chút mới nói: “31.”

“Mới 31?” Tôi còn cho rằng anh ta ít nhất cũng ba mươi mấy rồi.

“Sao vậy, không thể?” Anh ta nhướn hàng lông mày hỏi. Cô là biểu hiện gì vậy? Giống như anh ta rất già vậy.

“Không có không có! Tôi chỉ là cảm thấy anh tương đối chừng chạc, nhìn thế nào cũng giống như 31 tuổi rưỡi vậy, ha ha ha.....”

Trở lại phòng bệnh, phát hiện Thư Lượng dựa vào cửa phòng, vịn vào mép cửa một cách khó khăn, nhìn tôi, cậu ấy đang đợi tôi.

Người vừa trông nom cho tôi hay, cậu tỉnh dậy không trông thấy tôi, liền trở nên rất cáu kỉnh.

Đỡ cậu trở lại bên giường, nhưng cậu lại vệt ra, tay trái chống mép giường, lại giờ chân trái không bị thương ra, dùng lực đập một cái, dựa vào sức của mình trở lại giường, đợi cậu làm xong tất cả động tác, tôi thay cậu kéo chăn lên, phát hiện vài giọt mồ hôi từ trán của cậu chảy xuống, trong lòng cảm thấy chua xót. Cậu bị thương thành ra như vậy, mà người ở cùng như tôi, lại không bị thương chút nào, khi đó cảnh sát đến hiện trường nói, Thư Lượng hình như trước tiên là đem tôi bảo vệ trong lòng cậu, độ nhạy bén giống như cảnh sát đặc nhiệm vậy.

Trần Mặc nói đó là bản năng của cậu.

Bản năng sao?

Một hồi, thấy tôi không nói gì, cậu nằm trên giường, chắc nịch hỏi: “Ai kêu cô tiễn Trần Mặc vậy?”

“Cô không tiễn thì ai tiễn?” Phòng bệnh cao cấp này là nơi trong cùng của khu nội trú trong bệnh viện, môi trường yên tĩnh, rất ít người đến, tôi được thúc đẩy bởi trái tim biết ơn đó, giống như ngày ngày ở đây, trên giường vị đại thiếu gia này, tỉnh lại không thấy người, vội vàng gọi điện thoại, cho nên, bọn họ dứt khoát cho tôi thêm một cái giường ở trong phòng, kỳ nghỉ hè của tôi đoán chừng sẽ ở trong bệnh viện để trông nom rồi.

“Cô là ai của em?” Cậu ta đột nhiên trở nên nóng nảy, “Bạn gái? Vợ chưa cưới? Hay là vợ của em? Mà cần cô đi tiễn anh ta vậy!”

“Cô không có không biết tự lượng sức mình như vậy!” Đúng a, bây giờ ngay cả giáo viên cũng không phải rồi, quan hệ giữa chúng tôi sau lần từ chối cầu hôn đó, liền có chút bối rối.

“Vậy thì im miệng!” Cậu ta tức giận không thôi, ai sẽ mong làm vợ một tên điên như hắn chứ! Bây giờ đi bộ cũng còn tập tễnh nữa là.

“Ai.....” Tự nói với mình, không cần tức giận với cậu ta, cậu ta bị thương nặng như vậy, tâm tình đương nhiên không tốt, mình là người có tư cách, không cần thiết vì một danh hiệu mơ hồ mà tức giận với cậu ta.

“Cô vừa cùng Trần Mặc nói cái gì?”

“Không gì.” Chỉ là tìm hiểu một chút bệnh tình của cậu, về khía cạnh tâm lý, sau tai nạn xe cảm xúc của cậu rất không ổn định, quá rõ ràng.

“Không có gì sao đi lâu vậy!” Thư Lượng hừ lạnh một tiếng.

“Chỉ là tiện đó hàn huyên chút thôi.”

“Cô yêu anh ta rồi phải không?”

Tôi giật mình nhìn cậu ta một hồi, cậu ta đúng vẫn là một đứa trẻ nói năng không biết giữ miệng, hồ ngôn loạn ngữ.

“Trả lời em!” Quý ghen tị bên cạnh, chiếm hết lý trí của cậu ta, “Hai người trước mặt em liếc mắt đưa tình, em đều thấy hết, lẽ nào không phải tình đầu ý hợp?”

Sao cơ? Liếc mắt đưa tình? Đầu óc cậu ta đúng là bị độn nên hư rồi!

Cậu hừ lạnh một tiếng, “Cô nắm chặt lấy tay anh ta! Em nhìn thấy hết rồi!”

“Cô đâu có nắm chặt lấy tay anh ta!” Oan uổng a, bác sĩ Trần người ta vì cậu mà tận tụy, tôi chẳng qua chỉ là lịch sự bắt tay anh ta, cảm ơn anh ta đã tốn nhiều công sức mà thôi. Liếc thấy Thư Lượng trán nổi gân xanh, cũng vội giải thích nhiều với cậu ta.

Thấy tôi không để ý tới cậu ta, cậu ta càng khoa trương nói: “Nắm đến độ trời tối rồi cũng không nỡ buông!”

“Trời vốn đã tối rồi.” Đây là lời nói thật, lúc tôi tiễn anh ta, trời đã tối rồi.

“Cô!” Cậu giận đến nỗi vết thương đau trở lại, “Cô thông minh, cô biết nói năng, cô.....” Cậu ta bí từ rồi.

Lượng lại chảy mồ hôi, hốc mắt tràn đầy nước mắt, ai..... Tôi đây là tạo cái gì nghiệt gì vậy trời.

Đi tới xoa xoa gương mặt xanh lạnh của cậu, dịu dàng nói: “Cô chỉ là hỏi Trần Mặc về bệnh tình của em, cô không có yêu anh ta.”

Nếu nói lúc trước khi chưa quen tôi cậu ta là một tiểu quý, Thư Lượng bây giờ, sắp biến thành ác quỷ rồi. Vì cậu ta, cũng vì chính mình, tôi cần phải bình tĩnh, cậu ta cũng vậy, tên nhóc này dùng cả sinh mạng để yêu tôi, điều này khiến cho tôi sợ.

Thư Lượng không nói gì, thật sâu ôm lấy tôi, tựa đầu lên vai tôi nức nở.

Tôi dựa vào cậu, ánh mắt dần âm trầm, cố gắng không để mình rơi nước mắt, quay mặt đi, đem mặt vui vào trong lòng Thư Lượng.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Phim thần tượng trên du thuyền hào hoa

Editor: Tuyền Uri

Nhìn biển rộng xanh thẳm, trong lòng theo đó cũng dậy sóng.

Đúng vậy, tôi hiện tại đang trên một chiếc du thuyền sang trọng, thật không dễ dàng gì mới có được tên trong danh sách tour du lịch Nhật Hàn 10 ngày trên một chiếc du thuyền sang trọng, lần này, nhất định phải làm rõ ý nghĩ của mình, tình yêu của Lượng quá hung mãnh, làm cho tôi sợ, mình đã thực sự sẵn sàng nữa đời còn lại sống bên cậu ấy hay chưa? Đang nghĩ thì chuông điện thoại reo.

“Cậu ấy đang ở nhà cô!” Giọng Trần Mặc mơ hồ lo lắng từ điện thoại truyền tới.

Tôi chợt dạ “Vết thương của cậu ấy khỏi chưa?”

“Không có! Cậu ấy mấy ngày nay đều quý ở nhà cô, một bước cũng không đi!”

Tôi im lặng, mấy ngày này mỗi ngày Trần Mặc đều gọi điện thoại cho tôi, sau khi tôi tự biến mất, Thư Lượng cũng không quan tâm băng bó trên người, trên chân vẫn còn mang vết thương, liên tục tập thể dục tìm tôi.

Điện thoại Trần Mặc “Cậu ấy nói.....Cô nếu không trở về, cậu ấy sẽ nhảy từ trên lầu nhà cô xuống.....”

Điện thoại chút nữa thì rơi xuống biển, “Nhưng tôi không về được a.” Tôi bây giờ đang lênh đênh trên biển, du thuyền sắp tới Fukuoka của Nhật Bản rồi.

“Cô đang.....”

Đầu dây điện thoại bên kia chợt truyền đến một tiếng gào kinh thiên, sau đó một tiếng khóc òa lên, trong im lặng.....Đứa trẻ này, vẫn là chiều này.

.....

Buổi tối, đang định đi ngủ, bên ngoài một trận huyên náo, trên trời truyền đến tiếng ầm ầm thật lớn, là tiếng của trực thăng, chạy ra ngoài xem, một người chân quần như đồn bánh tét vậy đang từ trên thang dây leo xuống.

Vừa rồi vì ánh đèn sáng quá tôi không thể nhìn thấy mặt cậu ta, nhưng khi tới gần, mới phát hiện—

Khuôn mặt của Lượng vốn vẫn còn mang bệnh lại đẹp trai đến vậy.

Cậu ta lúc này rưng rờ vì phấn khích, một đôi mắt sâu chan chứa nước mắt, chảy xuống đầy mặt.

“Vân.....” Thâm tình kêu một tiếng, một cái kéo tôi vào trong lòng, thất thanh khóc rống:

“Vân, tìm thấy cô rồi, tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, tốt quá rồi, tốt quá rồi! Ư ư.....”

Nhìn trực thăng đã đi xa, lần này, tôi coi như đã chính thức được thấy tài phú của Hoạ gia.

Hia người ôm nhau thu hút lượng lớn du khách vây quanh xem, mọi người đều cho rằng hai người này chính là tình lữ, đang chụp cho bộ phim thần tượng, ngay cả trực thăng cũng xuất hiện, đầu tư lớn a, là diễn viên mới hả, nhìn lạ mắt, có điều nam thanh nữ tú, vừa nhìn đã biết là một đôi, nhưng tất cả mọi người nghĩ: Máy quay ẩn cũng được giấu kỹ quá ha! Bọn họ cũng ôm đã lâu như vậy, đạo diễn sao vẫn chưa đến hô diễn? Cứ ôm mãi như vậy, không

có hành động gì khác, cũng không có các tình tiết hôn xuất hiện, ừ ừ tiếp tục chờ.....

Chỉ thấy người con trai kia đã đau lòng đến cực điểm rồi, khóc nức nức cơ thể run lên, “Vân.....em nhớ cô, nhớ cô, mỗi ngày đều rất nhớ.....”. Người con trai khóc đến khàn cả tiếng, bắt đầu sụt sùi không thôi.

Cậu ta khóc đến khô sỏ, thấy cậu khóc như một đứa trẻ bất lực, nữ chính không khỏi lấy tay vuốt sau lưng cậu, giúp cậu thôi thúc thút: “Được rồi! Đừng khóc nữa! Đừng khóc nữa!”

Dịu dàng khuyên lon hiên nhiên có tác dụng, người con trai đang sụt sùi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong sáng nhìn chăm chú khuôn mặt nữ chính, nhìn tới nhìn lui khuôn mặt, hai tay như ngọc nhẹ nhàng xoa như đã nhớ nhưng từ lâu lắm, không chịu nổi lại khóc lên, “Đừng rời xa em nữa, hứa với em, sẽ không rời xa nữa!”

Nam chính thấy cô không lên tiếng, lắc lắc vai cô, nức nở nói: “Cô nói đi! Em muốn cô nói!”

Ông kính chuyển sang người trong cuộc:

“Nói cô sẽ không rời xa em, mãi mãi không rời xa em!” Lượng hơi nũng nịu gào lên.

Nhìn thấy bộ dạng cậu khóc và rơi nước mắt, trong tim đột nhiên tan chảy như một vũng nước “Ủm!”

“Ủm là ý gì? Cô nói đi! Em muốn cô nói! Nói cô sẽ không rời xa em, cô nói!” Lượng tiếp tục lắc tôi.

Lão đại, cậu quả nhiên có được tiếng thét chân truyền của ngựa đẫy, rung chuyển cả người a—

Thời điểm tôi hoa mắt choáng váng, cậu ta lại ôm tôi vào lòng, nỉ non bên tai: “Cô nói.....cô nói.....”

Thở dài một tiếng, “Cô sẽ không rời xa em, em đừng khóc nữa!” Tôi suy nghĩ, cậu ta kiếp trước có phải họ Lâm?

Có được câu trả lời, Lượng vui mừng ngừng khóc, “Cô nói lại lần nữa!”

“Chỉ cần em không khóc nữa, cô sẽ không rời xa em.” Bất đắc dĩ nói lại một lần, khóc đến nỗi tim tôi loạn như ma.

“Ừ ừ em sẽ không khóc nữa.....” Lượng nghe vậy cũng trấn tĩnh lại.

“Lượng, thả lỏng một chút được không, em sắp ghim chết cô rồi.”

Không động đậy

“Thư Lượng?”

Vẫn không động đậy

“Hoát Thư Lượng!” Tức giận rồi.

Cậu buông lỏng tôi ra, nhưng vẫn như cũ ôm lấy tôi.

“Nếu cô không nói cô ở đâu, em thật sự sẽ nhảy lầu sao?”

Thư Lượng không có trả lời, ánh mắt trong trẻo nhìn tôi.

“Em yêu cô” Cậu hít sâu một hơi, đem nước mũi đang chảy hít trở lại (ác –!)” rất yêu rất yêu, nếu không còn cô nữa, em sẽ không sống nữa.” Cậu không muốn trở lại trước kia, nửa đêm mơ thấy đều là máu tươi, đều là hình ảnh người cha với gương mặt dữ tợn, cậu đã từng có được Vân, vì sao vẫn lại mất đi, nếu không còn Vân, vậy cậu cũng không muốn sống nữa.

Nghe được đáp án, trong lòng ngọt ngào có chút cảm thương.

Trông thấy ánh mắt âm thầm của tôi, cậu không khỏi bối rối lên, “Sao vậy?” Lần trước câu hôn đã khiến cô bắt đầu né tránh rồi, cậu không thể lần nữa dọa được cô.

Tôi lắc lắc đầu “Không có gì.”

“Thật không.....” Trong đầu cậu một mảnh hỗn loạn, thật sự nghĩ không thấu tâm tư của cô, Trần Mặc nói, đó chính là tình yêu.

“Vậy đồng ý lấy em nhé?” Nhìn Vân dưới ánh đèn, mắt cô như chiếc hồ trong trẻo, mặt nước lung linh, đột nhiên lấy dũng khí, cậu quyết định thử lại một lần nữa.

Sống mũi cay cay, mắt cũng bắt đầu phấp phấp, nước mắt cũng không chịu thua kém lúc này bắt đầu lưng tròng. Nhìn băng bó trên đầu Thư Lượng, vì sao cậu lại thuần khiết như vậy, dịu dàng như vậy, bất kể lúc nào cũng đứng bên cạnh mình, bất kể tôi làm gì, đều luôn đi theo tôi, quán lấy tôi, thậm

chí ý lại vào tôi.

Nhất thời, thế nhưng lại cứng họng.

Lúc này, du khách ở bên cạnh cho là nữ chính vì nam chính cầu hôn mà vui đến nỗi khóc lên, nước mắt của cô trong ánh trăng mờ đang sôi trào. Tiếng vỗ tay vang lên, đèn flash lách tách lách tách chụp.

Nam chính nét mặt nhìn chăm chú nữ chính, hôn lên khóe mắt vẫn còn đầm nước mắt, lại gần bên tai nói: “Lấy em nhé!”

“Lấy cậu ấy, lấy cậu ấy, lấy cậu ấy!”

“Lấy cậu ấy, lấy cậu ấy, lấy cậu ấy!”

Mọi người hô lớn, hi vọng đến lúc đó có thể trông thấy mình trên ti vi, nhưng suy nghĩ này sang đến ngày thứ hai sau khi biết được chân tướng đã liền sụp đổ.

Sang ngày tiếp theo, tin tức lan truyền tốc độ có lẽ còn nhanh hơn cả bệnh truyền nhiễm, đã lan khắp du thuyền, câu chuyện cô gái lọ lem cùng bạch mã hoàng tử liền được tôn sùng.

Chung quanh bọn họ đã diễn ra một câu chuyện so với tiểu thuyết ngôn tình còn đặc sắc gấp N lần, cái này bảo sao bọn họ không kích động cho được?

Bởi vì nam chính trong câu chuyện lai lịch không nhỏ a, nghe đồn là người thừa kế của tập đoàn Hoát thị đó! Hoát thị a! Người thừa kế là khái niệm gì chứ! Hơn nữa nghe nói người thừa kế này không phải người thừa kế bình thường, mà là Thái tử gia có nền chính trị! Còn nữ chính trong câu chuyện đã cùng với bọn họ đặt một đoàn du lịch! Trên du thuyền cùng sống mấy ngày, câu chuyện này bất luận nhìn từ góc độ nào, cũng giống như một bộ phim thần tượng lãng mạn làm bằng vàng ròng vậy.

Nam chính anh tuấn nhiều tiền, nữ chính theo chủ nghĩa lãng mạn, vì nữ phụ (hay nam phụ) bụng dạ xấu xa làm chuyện xấu, khiến nam chính bị trọng thương, nữ chính vì hiểu lầm mà gạt lệ đi tha hương, nam chính si tình không tiếc bất cứ giá nào cuối cùng cũng tìm được nữ chính, hiểu lầm tiêu tan, hai người hòa hảo, kết cục đại đoàn viên. Thật sự lãng mạn a.....

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Một đêm trên du thuyền

Editor: Tuyền Uri

Bởi vì Lượng cứ quần chặt lấy, nên chỉ có thể để cho cậu ta ở cùng một phòng, bối rối nhìn chiếc giường lớn, đêm nay sao ngủ được đây?

Chợt bị người phía sau ôm lấy, người đó ám muội vuốt ve cổ tôi.

“Lượng, phải đi đánh răng rồi.” Thoát khỏi vòng tay ám áp của cậu, đi về phía trước, quay lưng nói với cậu.

Thư Lượng từ phía sau vòng lấy cổ tôi, nhỏ giọng: “Đừng đi.....” Trong giọng nói có chút căng thẳng và hốt hoảng.

Anh chàng này, muốn gì đây.....

Xoay vai tôi lại, để tôi đối diện với cậu, mắt của cậu vì kích động hơi nẩy vừa đỏ vừa sưng.

“Lượng.....” Không biết nên nói như thế nào, sau khi ở cùng cậu, cảm thấy mình bị cậu ta sở hữu đất đi rồi.

Lượng nắm lấy tay tôi, khàn khàn nói: “Đừng rời đi, lấy em nhé!”

Thấy bộ dạng này của cậu, chỉ thấy tim đau nhói từng hồi, một hồi không đành lòng, thờ dài một tiếng, ôm cậu vỗ vỗ khuôn mặt anh tuấn của cậu nói: “Ngốc nghếch, mau ngủ đi!” Nói xong, đẩy Lượng tới phòng tắm đánh răng rửa mặt, Thư Lượng vẫn không chịu đi, liên tục bảo đảm khi cậu không ở đó sẽ không chạy trốn, cậu mới đi vào phòng tắm, chưa đến 3 phút đã đi ra rồi, sợ tôi không giữ lời chạy trốn.

Thật không thể hiểu nổi anh chàng này, chúng tôi bây giờ đang trên thuyền, nếu tôi muốn chạy trốn ấy, cũng chỉ có nước lao xuống biển, tôi không đến nỗi không muốn trông thấy cậu như vậy.

Vốn muốn để cậu đi tìm một phòng ngủ, nhưng Thư Lượng sống chết không thuận theo, đành theo ý cậu ta vậy.

Trên giường lớn Thư Lượng một hồi ôm lấy tôi, một hồi lại tựa vào lòng tôi, tôi nhìn đồng hồ trên tường, cũng đã điểm 12 giờ, tiểu Thư Lượng vẫn còn

thao thao bất tuyệt, trong giọng nói không có chút gì là uể oải, vui như một đứa trẻ vậy.

Phát hiện quần thâm dưới mí mắt cậu, đau lòng sờ xuống, nói với cậu: “Lượng, tối nay em nghỉ ngơi chút đi, ngày mai cô sẽ lại chơi với em.”

Nhưng Thư Lượng lại ăn vạ nói: “Em buông tay ra, cô lại không thấy đau thì làm thế nào?” Biểu hiện đó khiến người khác thấy thương cảm, nghĩ tới tiểu Thư Lượng vừa nãy khóc thiếu chút nữa sặc khí, lại mềm lòng, liền để mặc cho cậu ôm.

Cậu từ từ chìm vào giấc mộng, nhìn gương mặt tú mỹ của cậu, ngũ quan tinh tế, bóng của hàng mi dài dưới mí mắt, lúc này rất nhớ cậu, không muốn rời xa cậu, tôi phải yêu lấy cậu, bằng không sẽ rất đau lòng.

Trước giờ chưa có một người đàn ông nào vì mình mà liều mạng như vậy, Lượng như vậy tôi nên trân trọng, con người tuần mỹ này chính là món quà mà ông trời ban cho tôi.

“Em là thiên sứ sao?” Khẽ vén sợi tóc trên mặt cậu, gõ gõ lên chop mũi cậu, “tiểu thiên sứ.”

Cậu hình như đang mơ, chau mày lại, thờ ra phiền não. Cúi đầu xuống khẽ hôn lên đôi môi mềm mại của cậu, cậu rất nhanh an tĩnh trở lại, khóe miệng khẽ cười.

Trở mình một cái, để mặt mình đối diện với cửa sổ, lắng nghe tiếng sóng biển.

Thư Lượng lau bầu một tiếng, trở mình, cánh tay dài vắt ngang, kéo cơ thể sắp rơi xuống giường của tôi lại trong vòng tay mình, mùi một loại gel tắm hoa cúc tươi ngay lập tức xông vào mũi tôi, âm áp dễ chịu khiến mỗi lỗ chân lông của tôi đều nở ra.

Thư Lượng ngủ không được yên, mơ rất nhiều.

Cảm giác trời đất quay cuồng, cảm giác đau lòng, khiến cậu khó thở tỉnh lại.

“Lượng, cô không cần em nữa.”

Trong lòng đột nhiên đau như có dao đâm, tim bị nát ra từng mảnh, “Vân.em sai rồi, em sẽ không đánh người nữa, không lên con nữa, cô không thích ông nội em cũng không thêm đề ý ông ấy nữa, cô không thích em cầu hôn, em sẽ không cầu hôn nữa.”

Bất kể là lo lắng kêu gào thế nào cũng không thể níu giữ người kia lại, bóng dáng của cô cứ như vậy xa dần, rồi biến mất trong đêm tối.

“Không——” Một tiếng kêu tuyệt vọng khiến lồng ngực vỡ tan, “Vân.em yêu cô.em yêu cô a.”

Tiếng kêu đó vang vọng tới nào, đau lòng đến tận đỉnh, Vân của cậu thật sự muốn rời xa cậu, Vân, đừng đi, đừng đi.

“Đừng đi.đừng đi.” Khoát Thư Lượng lăm bắm mở mắt ra, khóe mắt lạnh lạnh ẩm ướt.

Xông vào mắt, là bóng dáng kia, trong nháy mắt.

Nước mắt giống như tràn ra, cô vẫn ở đó, ngay trước mặt cậu.

Người trước mặt cậu ngủ rất ngọt ngào, hơi thở đều đều, mang theo hơi ấm, làm tiêu tan giấc mơ trong tim.

Đang ở trước mặt mình, nghĩ ba năm này yêu nhau, thật là khổ không thể tả.

Ngón tay như ngọc, khẽ vuốt tóc cô, từng chút từng chút, khẽ như không thể nhận ra tiếng gió lướt qua, trong mắt tràn ngập yêu thương.

Trước giờ chưa có, nghĩ sẽ đi che chở như vậy cho một người, không có, trước giờ chưa có, vì một người mà đau lòng như vậy, đau đến tận xương tủy. Trước giờ chưa từng không muốn rời xa như vậy, ngay cả khi cô đang ngủ trước mặt cũng vẫn không ngừng nhớ, trước giờ chưa từng liều mạng như vậy chạy tới bên một người.

Nhìn cô ngủ ngọt ngào như vậy, Hoát Thư Lượng cổ họng nuốt lên nuốt xuống, cảm xúc đậm sâu, cậu vừa ngắm nhìn cô, vừa cười ngốc ngốc, ngón tay lại bắt đầu không an phận rồi, cậu muốn với ra chạm mặt cô, chạm vào làn da mịn màng của cô, cậu nghĩ đến hương vị trên người cô——

Đứng là khó có thể kháng cự lại sức hấp dẫn từ cô. Nhìn chằm chằm vào đôi môi hồng của cô, cúi xuống, khẽ đặt môi lên cô, dịu dàng hôn lên môi cô, đột nhiên cảm thấy một sự cuồng nhiên lan khắp cơ thể.

“Vân.” Âm thanh khàn khàn trong miệng phả ra khí nóng lên chop mũi cô, âm thanh cầu ái của cậu chỉ muốn có được sự đáp trả.

Nhưng không được phản ứng lại, cậu bắt đầu gấp gấp tiến tới càng mãnh liệt, đôi tay từ từ là lướt trên thân thể mềm mại của cô thám hiểm, đôi môi nóng bỏng và đói khát, tham lam hít lấy mùi hương mê hoặc từ trên làn da cô. Theo đó không thể dừng lại được cậu nhiệt tình thâm nhập, Lục Yên Vân đang trong giấc ngủ cũng hơi chau mày lại, như có như không khe khẽ rên rỉ, chân tay của cô bắt đầu buông lỏng.lại buông lỏng.

Đầu lưỡi cậu bắt đầu ở viền môi cô sau đó lại luồn vào trong miệng cô, không ngừng trên chọc đưa một cổ lửa nhiệt càng mãnh liệt hơn vào trong cơ thể cô, tay đặt lên lưng cô, thuận thể trượt xuống sống lưng nhạy cảm của cô, đem cô ép vào cậu.

Tiếp xúc thân mật như vậy trên người cậu đưa tới cảm giác mãnh liệt cực độ, cậu cũng không kiềm nén được đặt cô lên miệng thật chặt liếm lấy môi cô.

Đôi môi dán sát vào sau tai nàng thở nhẹ, hai má cô cũng tự nhiên ửng hồng lên một cách hấp dẫn.

"ừ....." Nằm mơ, mơ thấy mình nuôi một con cún dễ thương, đáng yêu a.....còn liếm tai tôi nữa.....

Mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, á trời!

"Em làm gì vậy!" Theo bản năng đẩy cậu ta ra, cậu ta muốn làm cái gì!

"Vân.....em muốn....." bất mãn, Khoát Thư Lượng mắt sáng lên, cậu rất muốn.

"Em muốn gì?" Mạch não ngắn ngủn hỏi.

"Em.....em.....cũng không biết....." Cậu cảm thấy thật khó chịu, cơ thể thật nóng thật khó chịu, cậu muốn phát tiết, nhưng cậu sẽ không như vậy, trước khi gặp Vân cậu chưa từng có cảm giác mãnh liệt như vậy.

Nhìn cậu phồng lên, ai.....bỏ đi, lên lớp cậu ta, Thư Lượng đôi mắt đen tối, lại khóa tôi lại, khiến cho tim tôi không nghe.

Từ cuồng loạn chỉ huy, thế giới này giống như chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Đứng dậy hôn cậu,

"Uhm....."

Cậu phối hợp với tôi, trăm luân cuốn cuộn biển tình.....

Khoát Thư Lượng chưa bao giờ ngủ ngon đến vậy.

Tiếng còi địch thanh của du thuyền, nhiễu loạn mộng đẹp của cậu, lòng cậu không cam tâm không tình nguyện mở mắt ra, lại thấy có đồ mềm mại đang vùi ở ngực cậu. Cúi xuống nhìn, gương mặt soái khí lập tức nhu hòa, ánh mắt nhìn xuống Lục Yên Vân đang say ngủ.

Xem ra cô cũng ngủ rất ngon, hơn nữa giống như cậu, ngủ say sưa và thoải mái.

Cậu cung chiều đặt lên má cô một nụ hôn, đồng thời cũng chú ý đến những vết bầm cùng vết hôn to nhỏ trên da cô.

Cậu lần đầu biết mùi đời, quá sức thô lỗ.

Hồi tưởng lại thân thiết giữa hai người hôm qua, có thể nói là thời khắc cậu cuồng dã nhất, cũng là thỏa mãn nhất.

Lần đầu tiên trong đời, cậu si mê một cô gái, mãnh liệt đến ngay cả mình cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Một kẻ ngốc ngốc cười, ôm Vân vào trong lòng, lại lần nữa khép đôi mắt.

Nhưng khi cậu lần nữa tỉnh lại.....cô lại không thấy đâu nữa! Đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào cô sau khi tỉnh lại đã hồi hận rồi? Hay tức giận?

Cậu càng lúc càng lo lắng, vội vàng đứng dậy, đứng ở cửa sổ (Nơi Vân ở là phòng hướng ra biển tầng thứ 6, từ cửa sổ có thể nhìn ra cảnh biển bên ngoài và những hoạt động trên boong tàu?), tìm tung tích cô, tìm lo lắng đến độ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đột nhiên một bàn tay nhỏ bé mềm mại đặt lên lồng ngực cậu.

Là Vân!

Bàn tay nhỏ mềm mại như vậy, ngoài cô ra còn ai vào đây?

Cậu thấy cô đã ngồi bên cạnh mình, không khỏi thả lỏng toàn thân.

Cậu phát hiện ra mình càng ngày càng hồng bết, bên cạnh cậu không thể không có cô, chỉ cần cô không ở bên, trong lòng cậu liền trực tiếp phát hoảng, luôn có một loại cảm giác trống vắng, làm cái gì cũng không chuyên tâm.

Trời ạ! Lúc trước cậu ghét nhất là người khác theo cậu, mà bây giờ cậu lại dính cô chặt như vậy, một bước cũng không muốn rời cô, điều này khiến cậu có chút kinh hoàng, bản thân lại biến thành loại người mà trước đây cậu ghét nhất, điều này hẳn phải chấp nhận sao đây?

Nhưng hiện tại cậu bắt buộc dĩ phải thừa nhận, chỉ cần cô vừa xuất hiện trước mặt cậu cái, điều duy nhất cậu có thể nghĩ là nhất nhất ôm lấy cô vào lòng, dính lấy sự mềm mại làm tan chảy trái tim cậu của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Tình địch xuất hiện

Rốt cuộc, tôi cũng đã đồng ý lời cầu hôn của Lượng, nhưng ước định đính hôn trước, tin tức này một khi truyền ra, tôi đã phải nghênh đón một “tình địch”.

Trông thấy người con gái xinh đẹp trước mắt, nếu tay của cô lúc này không kéo Lượng nhà chúng tôi, tôi sẽ rất thật tâm nói một câu “Cô rất xinh đẹp,” bây giờ, tôi chỉ muốn chào đón gia đình cô ta.

Càng khiến tôi tức giận là, Hoát Thư Lượng cư nhiên không có né tránh! Đúng là thanh mai trúc mã mà! Nghe Trần Mặc nói, đây là Cố Uyển Đình từ nhỏ cùng Lượng lớn lên, là nữ sinh duy nhất lúc trước không bị Lượng bài xích, nhưng không bài xích thì cũng phải hạn chế việc khoác tay như vậy chứ, Cố gia và Hoát gia là thế giao, hai người bọn họ từ nhỏ vốn đã là cô dâu chú rể nhỏ, sau này vì cha mẹ Thư Lượng mất mà không thành, thì ra tôi đã trở thành người thứ 3? Vậy sao còn kéo cô vào cho rắc rối! Nghe nói cô Cố Uyển Đình này vì Thư Lượng mà 5 năm trước đã đi Mỹ nghiên cứu về tâm lý học, còn cô thì lớn hơn Lượng 2 tuổi, thật đúng không chịu nổi mà!

Khó chịu! Siêu cấp khó chịu!

Cố Uyển Đình nhìn chăm chú Thư Lượng cười, Thư Lượng cũng cười theo, cậu ta đã không nhớ vừa rồi cô kể câu chuyện cười dạng gì rồi.

Từ lúc Vân đồng ý lời cầu hôn của cậu, thế giới của cậu đều sáng lên, mỗi ngày biểu cảm trên mặt dường như chỉ có cười, thật sự rất hạnh phúc!

Lau miệng nói: “Cô vào phòng vệ sinh chút.”

Lượng nghe vậy, lập tức đưa tay đỡ tôi, nhưng tay vừa chạm tới tôi, liền bị tôi nhẹ nhàng đẩy ra, hành động của tôi khiến cậu kinh ngạc.

“Cô tự đi được rồi.” Giọng lạnh nhạt như cách xa ngàn dặm, cánh tay này vừa nãy bị người con gái kia kéo rồi!

Không nhìn hai người bên mở cửa đi ra ngoài.

“A——” Ai nói rằng người ta xui xẻo, uống nước và nghiêng răng! Một nhân viên phục vụ bung nước va vào tôi ở khúc cua, nước sôi a! Bàn tay nhỏ đó a-

Thư Lượng ngồi ở ghế chợt nghe một tiếng “A” thất thanh bên ngoài.

Là tiếng Vân!

Hoát Thư Lượng không nghĩ gì cả xông ra ngoài, thấy Vân đang ôm lấy tay, lập tức kéo tay Vân lại, cả bàn tay đều ửng đỏ, thấy nét mặt khó chịu của Vân, Thư Lượng cảm thấy tim mình như thất lại, hăm hăm tức giận với nhân viên phục vụ đang lóng ngóng, đẩy anh ta ngã ra sàn, mặt tối sầm nói: “Phòng rồi, em thôi tay cho cô! Gọi giám đốc của các người tới!” Cậu cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình, cậu cũng không thể phát hỏa, Vân đã đồng ý lời cầu hôn của cậu, cậu không thể làm ra chuyện gì để cho cô hối hận được.

Tôi khẽ kéo tay áo Thư Lượng, lắc lắc đầu nói:

“Bỏ qua đi, người ta cũng không phải cố ý, đừng làm khó cậu ta.” Người phục vụ này chắc chỉ tầm 20, bộ dáng học sinh, thật ra thì cũng lớn gần bằng Lượng, nên cũng không muốn làm khó cậu ta.

Thư Lượng lúc này mới nghĩ ra vết phỏng cần được nhúng vào nước lạnh, mới có thể nhanh khỏi. Nhanh chóng kéo cô tới bên bồn rửa phòng vệ sinh, mở vòi nước, dòng nước róc rách chảy ra.

Chỗ vừa bị phỏng gặp nước lạnh nên không quá đau nữa, nhưng khoảng 10 phút, Lượng mới tắt vòi nước. Lại lấy khăn giấy trong hộp ra giúp cô lau khô.

Tôi thấy Thư Lượng tỉ mỉ tận trọng, nói câu “cảm ơn” xong hiếu kỳ hỏi “Sao em biết những việc này vậy?”

“Lúc trước em thường xuyên bị thương.” Thư Lượng có chút không tự nhiên nói, quãng thời gian thơ ấu tự làm khổ đó, cậu không muốn nhớ lại, ân cần hỏi han: “Bây giờ còn đau nữa không? Chúng ta đi tới bệnh viện kiểm tra xem.”

“Không cần đâu, đỡ nhiều rồi.”

“Không được, vẫn phải đi.” Cậu nhanh chóng khom người xuống, ẵm tôi lên, phóng ra bên ngoài.

Đợi khi chúng tôi ngồi xe taxi đi tới bệnh viện, tôi mới nghĩ ra hình như quên mất một người.

“Lượng, cô gái thanh mai trúc mã kia của em sẽ không giận chứ?” Nghe trong lời nói của mình có chút dấm chua.

“Chị ấy là chị gái.”

“Nhưng không phải chị ruột” khịt mũi.

Lượng sợ tôi hiểu nhầm, vội vàng nắm lấy cánh tay tôi “Khi ba mẹ không còn, chị ấy luôn bên cạnh em, em vẫn luôn xem chị ấy như chị ruột vậy.”

Thì ra là người đã luôn ở bên cạnh Lượng vào thời điểm cậu bất lực nhất a, tôi thừa nhận, không vui.

“Vân quan trọng nhất.”

“Hả?”

“Em chỉ yêu Vân, Vân quan trọng nhất.”

Thấy Thư Lượng trên mặt hơi hồng hồng, anh chàng này không ngốc mà!

Được rồi, thu dụng, tạm thời tha thứ cho cậu.

Ngày thứ hai của vụ việc này, khi Lượng trở về nhà tiếp nhận tư vấn tâm lý, Cố Uyển Đình đi tới trước mặt tôi, người con gái này sống ở nhà Lượng sao?

Cô ta hỏi: “Bây giờ có rảnh không? Có thể nói chuyện chút được không?”

Không thấy tôi đang đọc sách sao? Người mẫu của cuốn tạp chí này thật vô giá.

Cố Uyển Đình người con gái này cũng là loại cực kỳ thông minh, không ác ngôn, không lời uy hiếp, chỉ nói: Nói chuyện chút thôi, nhưng tôi và cô ta có gì để nói chứ.

Đối phương cũng không làm khó người khác, giọng dịu dàng nói: “Vậy để khi khác, tôi có thể liên lạc với cô bằng cách nào?” Nghe kỹ lại là cường thế không nói ra được.

Người như này, bất luận là cuộc sống hay công việc, tất cả đều vô địch đi.

Thờ dài một hơi, đứng dậy nói: “Thật ngại, Cố tiểu thư, tôi sợ là tôi sẽ không có thời gian nói chuyện với cô, những điều cô muốn nói, tôi đều có thể đoán ra, nếu đã như vậy tôi không muốn nghe, tôi hà tất phải ép mình nghe chứ.”

Đ đoán chừng cô ta sẽ không ngờ tôi lại nói thẳng ra như vậy, ngây ra một chút, vẫn là không biết tiếp lời như thế nào.

Cố Uyển Đình rất ghen tị với Lục Yên Vân, sống được thản nhiên như vậy, có được tất cả tình yêu của Lượng, Lượng dùng cả sinh mệnh để yêu người con gái này, cô giữ Lượng trong nhiều năm như vậy, cậu chỉ quan tâm cô, Lượng kêu cô là chị, bây giờ lại toàn tâm toàn ý lao vào người cô gái này, làm sao cô không hâm mộ, không ghen tị cho được!

Lời cô có chút sắc bén: “Chuyện tình cảm, lên lên xuống xuống, hiện tại bên nhau không có nghĩa sau này cũng sẽ bên nhau, cô Lục, tôi bên Lượng nhiều hơn cô, có thể nói tôi là người đã chứng kiến Lượng lớn lên, có lòng tốt nhắc nhở cô một câu, con người là động vật cực kỳ dễ thay đổi. Yêu không yêu chỉ là trong chớp mắt, chưa kể khoảng cách giữa các người nhiều như vậy. Chênh lệch địa vị, thân phận, chênh lệch tuổi tác, coi như các người không quan tâm, nhưng người khác sẽ nhìn vào như thế nào đây? Hơn nữa, cô cũng không biết rõ về bệnh của Lượng.

Tôi ngắt lời cô ta: “Cám ơn cô đã nhắc nhở, tôi biết chuyện sau này ai cũng không dám chắc, nhưng nếu chuyện sau này mới xảy ra, thì lo sớm mà làm gì, chi bằng hiện tại vui vẻ một chút, chuyện sau này thì lo sau. Hơn nữa tôi là người chỉ thấy được hạnh phúc trước mắt, trân trọng tốt một chút là được rồi. Huống hồ, chuyện tình yêu của tôi không phải nói ra để cho người khác nhìn vào, nếu đã quyết định cùng Lượng kết hôn, tôi sẽ yêu cậu ấy chăm sóc cho cậu ấy, còn về bệnh của Lượng, tôi rất rõ, báo cáo về tình trạng bệnh của Lượng những năm này tôi gần như thuộc nằm lòng, tôi có thể thấy được sự tiến bộ của Lượng, tôi cũng tin cậu ấy sẽ dần dần hồi phục, dĩ nhiên, chuyện sau này cũng không cần Cố tiểu thư quan tâm rồi! Cám ơn trước đây cô đã quan tâm tới Lượng, đứa trẻ lớn lên sẽ tự đi tìm lấy hạnh phúc của mình!” Về mặt tình cảm tôi rất hưng phấn, nếu Lượng đã không có lòng khác, thì sao tôi phải nhường hạnh phúc của mình chứ!

Lượng lúc này đi ra, tôi tiến lên trước kéo Lượng, đi ra ngoài, trông thấy nụ cười lạnh bối rối trên mặt người con gái kia, liền biết rõ, cuộc tranh giành giữa chúng tôi mới chỉ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25. Thịt nướng

Vết thương trên tay không quá một tuần liền khỏi, chỉ lát nữa là phải tới trường rồi, hôm nay học trưởng hẹn tôi bàn về báo cáo học thuật, tôi không nói với Lượng, sợ cậu ấy sẽ không vui, sẽ không cho tôi ra ngoài, mà tôi quả thực đã đánh giá thấp lực lượng tình địch, về tới nhà, đôi giày của Lượng nói cho tôi biết, Cố Uyển Đình đã đem “tấm ảnh khác thường” của tôi cho cậu xem, người con gái này thật là ác!

Trên bàn cơm, Thư Lượng ăn vài miếng cơm “Hôm nay gọi điện thoại cô tắt nguồn.”

“Điện thoại hết pin.” Chu chu miệng, ý bảo điện thoại đang đặt cạnh ti vi để sạc pin đó.

Thư Lượng nhìn sang, không nói gì, đổi đề tài:

“Trong tấm ảnh là ai?” Vì chỉ có một bóng lưng, cậu không nhìn rõ, nhưng rất đáng sợ, sợ Vân bị người đàn ông này câu mắt, trộm lấy trái tim, đến lúc đó cậu phải làm sao?

“Ồ, đó là học trưởng của cô thời đại học, chính là người lần trước cô bị thương đã tới thăm cô đó.”

Thư Lượng cố làm ra vẻ lơ đãng nói: “Người đó thật sự chỉ là học trưởng của cô?” Học trưởng có cần thời điểm bị bệnh rồi háo hức tới thăm như vậy không! Còn được đặc phép đến nhà Vân, cậu biết, Vân không thích người khác tới nhà của mình, đó là thế giới của cô, bây giờ là của bọn họ, nghĩ đến đây, tức giận trong lòng dần dần dâng lên.

Nhìn trộm cậu “Anh ấy đã từng là bạn trai cô.”

Thấy cậu cả người cứng lại, lập tức giải thích nói “Cô chỉ là cùng học trưởng đi ra ngoài bàn chuyện công việc mà thôi.”

Thư Lượng cúi đầu, buồn bực không lên tiếng, và vài miếng cơm, buông một câu, rồi trở về phòng của mình.

Tôi bụng chén, ngậy ra một hồi.

Thu dọn xong đồ trên bàn ăn, rửa một trái táo khá to, bỏ thành từng miếng nhỏ một, bụng tới cửa phòng Thư Lượng kêu cậu dậy ăn, cốt để cậu hạ hỏa, bớt giận dữ, cậu lại không mở cửa.

Một hồi lâu mới truyền lại giọng buồn buồn của Thư Lượng, “Em ngủ rồi, không ăn nữa.”

Vẫn là một đứa trẻ, buồn cười đi ra ngoài.

Lượng ở trong phòng vẫn đang khắc chế mình, không ngừng nói với mình, cậu không thể tức giận, không thể phẫn nộ, không thể đánh người. không thể tức giận, không thể phẫn nộ, không thể đánh người.

Một đêm mất ngủ.

“Vi sao phải mời học trưởng?”

“Anh ta chẳng phải là học trưởng của em sao?”

Lượng nhớ tới lời Cố Uyển Đình nói với cậu, phải ân ái mặn nồng trước mặt học trưởng, như vậy học trưởng mới thấy khó mà lui, sẽ không quán lấy Vân nữa.

“Chuyện của cô với học trưởng đã qua lâu rồi.”

“Lúc trước em đã đã thương anh ta, coi như là lời xin lỗi mà.” Đôi mắt vô tội chớp chớp, hàng lông mi dài quạt quạt.

Đôi mắt mở to, tên nhóc này đang làm nũng? Cư nhiên lại dùng chiêu mỹ nam kể ra! Thờ dài một hơi đồng ý, càng lúc càng không cách nào ngăn cản nổi sức quyến rũ của cậu!

Đang khi chúng tôi tới nhà Lượng, trông thấy Cố Uyển Đình nghiêm nhiên như một nữ chủ nhân hoa chân múa tay sai bảo người giúp việc.

Có âm mưu, tuyệt đối có âm mưu!

“Lượng, các người tới rồi.” Cố Uyển Đình cười đi tới, kéo Lượng, động tác tự nhiên mà thành thực.

Tôi nhin!

Lúc ở hoa viên nướng thịt, Cố Uyển Đình thiếu điều ngồi lên người Lượng.

Tôi lại nhin!

“Vân, ăn đùi gà nè!” Thư Sáng đem đùi gà đã nướng chín đưa cho tôi.

“Ngáy lăm.” Lạnh lùng mở miệng.

Thư Lượng thấy tôi hờn, lung túng, cũng không dám nói thêm một lời.

“Ngô này nướng chín rồi.” Học trưởng dịu dàng nói, đưa ngô đã nướng chín cho tôi.

Pạch! Ngô trên tay anh bị Lượng đánh rơi xuống đất.

Học trưởng mặt lung túng.

“Ha ha ha, anh đừng thấy Lượng nhà chúng tôi lớn bằng chừng này rồi, kỳ thực nội tâm vẫn như một đứa trẻ vậy.”

Lượng nhà cô? Lượng nhà cô? Cái gì mà Lượng nhà cô!

Khoát Thư Lượng có chút bất an nhìn Vân, tại sao Vân lại không tức giận, Cố Uyển Đình nói, chỉ cần thân cận với chị ấy, Vân sẽ ghen, sẽ tức giận, nếu không tức giận có nghĩa là không yêu cậu.

Lúc này điện thoại học trưởng vang lên, Lượng cả kinh, điện thoại giống nhau, chuông điện thoại cũng giống nhau, đây là ý gì chứ? Đột nhiên trong mắt Khoát Thư Lượng xẹt qua một tia dữ tợn.

Học trưởng đi nghe điện thoại, tôi tiếp tục nướng thịt.

Thư Lượng đi tới đứng bên cạnh tôi, ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi.

Đang khi tôi bị nhìn chăm chăm một cách khó hiểu, muốn sờ lên mặt xem có phải dính thứ gì đó lạ hay không, không kịp phòng bị, trên mặt liền ướt, là Thư Lượng hôn xuống mặt tôi.

Đây Thư Lượng ra nói đừng nháo nữa, lão nương trong lòng vẫn còn tức giận đây.

Không ngờ cậu ta lại xoay tôi lại, hôn lên. Lúc mới đầu động tác cậu rất dịu dàng, nhưng thời điểm tôi liều mạng né tránh cậu ta càng hung hăng, ta bị sợ đến gần như sắp hôn mê, hai người còn lại trong hoa viên giường mất nhìn.

Khi tất cả dừng lại, Lượng dùng sức ôm lấy tôi, thì thầm vào tai tôi: “Vân, em thật sự yêu cô! Rất yêu! Luôn luôn yêu cô!”

Trong lòng có chút ngọt ngào, lại nói: “Đừng nháo.”

Nằm trên người Thư Lượng, đầu hướng về Cố Uyển Đình nói: “Xin hỏi, muối ở đâu?” Trong lòng hét lên, thấy chưa, thấy chưa, người Lượng yêu là tôi!

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hiểu lầm

Hoàng hôn đã tỏa ra ánh chiều, học trưởng làm một người qua đường lái xe rời đi, tôi ngồi trên xe đợi Lượng, đợi mãi cũng không thấy cậu đâu, bèn đi tìm.

Ở đại sảnh, chỗ thang máy, trông thấy hai người đang ôm chặt lấy nhau.

Nếu như Cố Uyển Đình là con ong chuyên đi làm phiền người khác, thì hành động này của bọn họ giống như trái bom đột nhiên ném tới vậy, khiến trái tim tôi nổ tan tành.

Ôm người con gái kia là Thư Lượng sao? Là Thư Lượng thuần khiết kia? Là Khoát Thư Lượng không gần gũi sắc kia?

“Khoát Thư Lượng!” Tôi gào lên “Cậu là đồ khốn kiếp.”

Xoay người chạy đi, còn chưa xông tới cửa chính, đã bị người ta đuổi kịp.

Khoát Thư Lượng sai bước lớn đuổi kịp cô, hung hăng giữ lấy cổ tay cô, trong mắt tràn đầy bất an và chất vấn. Không nên như vậy, Uyển Đình nói Vân trông thấy bọn họ như vậy sẽ xông tới kéo cậu ra, nói yêu cậu, cho nên nội tâm mới chịu đựng cái loại cảm giác bài xích kia, lúc Vân tới đây sẽ để cho Uyển Đình ôm, không nên như vậy, Vân không nên tức giận như vậy, cậu không có nói yêu, không biết yêu người khác, nhưng Uyển Đình biết, cô ta nói sẽ giúp cậu.

Lúc này Cố Uyển Đình mới xông tới kéo Lượng lại, nói với tôi “Lượng, vừa nãy đã đồng ý nói muốn cùng tôi đi Mỹ rồi.”

Pách!

Cái tát này là thưởng cho Khoát Thư Lượng.

“Các người thích đi nơi nào thì đi! Đừng để tôi gặp lại cô lần nữa!”

“Đừng.....Vân.....đừng.....em sai rồi.....”

Bỏ qua những tiếng thét lo lắng phía sau, tôi tin mình đã thấy được rồi! Để cho bọn họ gặp quý đi! Đây là một đám người đáng chết!

Cậu sai bước lớn, vội vàng hướng về phía trước đuổi theo, nhưng cô đã không thấy đâu nữa rồi! Tâm hoảng chạy khỏi biệt thự, lo lắng tìm kiếm phương hướng cô, nhưng vẫn như cũ không thấy bóng dáng cô đâu. Trong lòng cậu hồi hận vô cùng về hành vi của mình, ngược lên trời xanh, thầm van xin ông trời có thể đem cô trở lại, cậu không thể mất cô a!

Lượng lòng như lửa đốt phản tỉnh lại, mình sao lại có thể ngây thơ như vậy đi nghe lời Cố Uyển Đình, vì muốn được Vân coi trọng, từ đó giờ đều là cậu quan tâm, cậu ghen, cậu cũng muốn được Vân trân trọng, cậu càng nghĩ càng giận chính mình, trở lại phòng, cậu rất muốn đánh Cố Uyển Đình một trận, nhưng Vân nói, không thể đánh người, không thể không ném hết đồ đạc của cô ta ra ngoài cửa sổ, điên cuồng đập phá! Cậu gào lớn tên cô.

“Vân.....Vân.....cô trở về.....em sẽ không làm như vậy nữa! sẽ không như vậy nữa! Vân.....”

Cậu khóc sùi sụt của cậu càng lúc càng lớn, từng tiếng từng tiếng khóc khiến cho tim mọi người đều đau lòng.

Đột nhiên, cậu phi ra ngoài, Trần Mặc và đám vệ sĩ của cậu vội vàng đuổi theo, sợ xảy ra chuyện, tất cả mọi người bắt đầu quét dọn, hoa viên Khoát gia to như vậy, chỉ còn lại Cố Uyển Đình ngây ngốc đứng trong gió.....

Lái xe không mục đích dạo một hồi trên đường phố, cảm thấy không ý nghĩa gì cả, liền không hứng thú nữa quay về nhà ngủ.

Đậu xong xe, chui ra, thấy Thư Lượng ngồi ở cửa bãi đậu xe của chung cư, tên nhóc này phi tới nhanh vậy sao!

Không nhìn!

Vòng qua cậu ta.

“Không phải như vậy đâu, Vân.....là chị ta nói, là Cố Uyển Đình nói, nếu ôm chị ta, cô sẽ ghen, cô sẽ đi tới kéo em đi, em không có đồng ý với chị ta đi cái gì mà nước Mỹ, không có! Em cho rằng, cô đã đồng ý lời cầu hôn của em, em cho rằng, em cho rằng, cô sẽ ghen, em thật sự, không làm gì cả, không có đồng ý! Cô đừng khóc!” Không biết là vì kinh hoàng hay là vì vừa nãy đi nhanh, những lời nói rời rạc không liền mạch của cậu ấy, lại từng chữ đóng vào tim tôi, trầm muộn đau đớn.

Nước mắt đầy mặt khiến cho cậu nhìn đi, khiến cho tôi càng thêm phần nộ, một số người cả quen và không quen hướng về chúng tôi hiếu kỳ, thậm chí có người còn vờ sự giảng co giữa hai người chúng tôi mà dừng lại, tôi xấu hổ gỡ tay ra, lại bị cậu siết chặt hơn.

Ta gấp đến độ mặt đỏ lên, không nhìn được hướng cậu kêu lên: “Em buông tay! Cô ta nói cái gì em cũng nghe theo! Vậy nếu cô ta nói em, cùng cô ta lên giường, cô sẽ nói yêu em, em cũng sẽ làm sao?”

Cậu mặt trắng bệch, ngực giống như bị tảng đá lớn chèn ép, một lúc lâu sau cũng không nói lên lời, chỉ nghe cô tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Em không cần giả bộ nữa, Khoát Thư Lượng, em không phải là người không có não, cô ghét em, vì em tính toán cô, tính toán với tình yêu cô dành cho em, cô cũng không muốn nhìn thấy em nữa, cô ghét em chết đi được, em hãy tìm người khác mà kết hôn ấy, tìm cái người Cố Uyển Đình ấy, cô trả em cho cô ta đây, cô không cần em nữa, muốn yêu ai thì yêu, cô không cần nữa. Cô chịu đủ rồi!” Tôi không ý thức được lời của mình làm thương tổn Lượng bao nhiêu, bởi vì lúc này đây bản thân cũng tức giận rồi, giận cậu ta không có não, Lượng là có bệnh, nhưng chỉ là về mặt tinh thần, não cậu không vấn đề gì! Bình thường xử lý mọi chuyện đều có trình tự, tôi thật không biết cái gân cốt nào của cậu ta có vấn đề mới làm ra cái sự việc ngày hôm nay!

“Đừng——!” Cậu đột nhiên cảm thấy không đứng dậy nổi, nằm ra mặt đất, tim, như bị xé ra một lỗ hổng lớn để cho máu từng giọt nhỏ ra. Lờ lờ biệt này đến đột ngột như vậy, những điều tốt đẹp đột nhiên đến bên cậu mới vừa bắt đầu đã liền kết thúc. Mà cậu, không thể nói được gì, không thể làm.....Lời của cô từng chữ từng câu truyền đến tai, từng chút từng chút gõ vào tim.

“Không phải như vậy..... không phải như vậy..... không phải như vậy.....” Thư Lượng chán nản đứng ở bên đó lâm bầm

Không quan tâm cậu ta, từ trong đám người xông ra ngoài, lại quan tâm cậu ta nữa tôi sẽ không mang họ Lục! Hôm nay mất mặt là mất mặt về tận đến nhà rồi.

Khoát Thư Lượng Ninja trong lòng tức giận dâng lên, phát hận cắn cắn môi mình, lau một bên máu, lại có một tia máu mới rỉ ra, nhưng tim của cậu mới càng đau hơn, ngực buồn bã như vậy, giống như có thứ gì đó đang giằng xé bên trong, run run vuron tay, chỉ có thể cố hết sức bò dậy, lắc lư lao đảo từng bước đi ra phía ngoài.

Bóng dáng cậu trở nên đơn bạc như vậy, cô đơn như vậy, lão đảo run run. Tim đau đến nỗi không còn cảm giác, chỉ còn lại trong đôi mắt, căng cứng, giống như có cái gì đó đang muốn chảy xuống vậy.

Không có động tĩnh, Vân không có kêu cậu lại, tìm cậu lại lần nữa rơi vào vực sâu không đáy.

Rất đau rất đau.....

Gió lạnh gào thét, mặt trời trên cao lại rơi xuống chầm chọc, Khoát Thư Lượng ánh mắt vô hồn bước đi trên đường, Trần Mặc bước vội tới thấy tia máu bên môi Thư Lượng, cùng với đôi mắt bi thương tuyệt vọng kia, không khỏi kinh sợ ngây người ra.

“Thiếu gia.....”

Trần Mặc khẽ kêu một tiếng, Thư Lượng lại giống như không nghe thấy gì, lắc lư lão đảo biến mất trước con mắt của người xem.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tranh cãi (thượng)

Editor: Tuyền Uri

Tắt điện thoại, rút phích cắm điện thoại, kéo chặt rèm cửa sổ, cắt hết mọi thứ có thể liên lạc với thế giới bên ngoài, tôi đang do dự, không biết có nên dọn ra ngoài ở, với tính cách của Lượng, cậu tuyệt sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, quả nhiên, canh 3 nửa đêm, ở cửa truyền đến tiếng ồn lớn “Vân, mở cửa a.....mở cửa a.....em đến giải thích” Không quan tâm “Vân, mở cửa a.....” Không quan tâm “Cô Lục, mở cửa đi, đừng để ồn ào đến hàng xóm.....” Tiếng của Trần Mặc, quả nhiên là nhà tâm lý học, đã nghiên cứu thấu triệt tôi rồi!

Tôi đi tới mở cửa, trông thấy một mảnh màu đen, Khoát Thư Lượng, Trần Mặc, một đám đông vệ sĩ, còn có Cố Uyển Đình, một trận yên tĩnh, vẫn là Cố Uyển Đình phá vỡ sự im lặng đầu tiên, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, chọt nhào vào lòng Thư Lượng, Thư Lượng chân tay long ngóng nhìn về phía tôi, biểu hiện đó, như muốn nói, nhìn thấy chưa, chuyện không liên quan đến cậu, xin tôi chỉ điểm, cậu nên làm thế nào.

“Đừng nhìn tôi, chuyện các người không liên quan đến tôi.”

Lạnh lùng liếc cậu một cái sau đó chuyển hướng sang chỗ khác, trong lòng thầm có chút phiền lòng cùng mất mát, nếu bọn họ đã tốt như vậy, tôi hà tất phải chen chân vào.

Thanh mai trúc mã? Hừ, đúng là một đôi hoàn hảo a, hoang tưởng, một chứng cường bách, không muốn nhìn, đứng dậy “Tôi không có gì muốn nói với các người cả, các người đi đi.”

“Em không đi.” Thấy người vô cảm muốn đi, Thư Lượng hoảng, trong tim cậu có một loại dự cảm, nếu bây giờ để cô rời đi, cả đời này có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa, tim chưa bao giờ sợ hãi đến vậy, hung hăng đẩy Cố Uyển Đình đang ở trong lòng ra, giữ lấy Vân đang nhào người chực đi, cấp thiết nhìn cô “Vân, đừng đi.” “Bỏ ra.” Cau mày, tôi lại lần nữa lạnh lùng lên tiếng, làm như không thấy bàn tay cậu nắm lấy vạt áo, tôi không rảnh mà ở đây xem các người ngọt ngào ngào ngào, “Cậu không đi tôi sẽ rời bỏ cậu.”

Thấy vẻ mặt chán ghét của Vân, tim, không ngăn được run lên, đau khổ hiện lên nơi khóe mắt, Thư Lượng vẫn cố gắng nở ra nụ cười khó coi hướng về phía người yêu, Vân không thích cậu khóc, cho nên cậu không thể khóc, không thể để cho cô không thích, đơn giản là cách nghĩ này muốn để cho mình một bộ dạng đường hoàng, nhưng không biết sai lầm chỗ nào, cậu không dám tưởng tượng, cậu chỉ biết cậu không thể buông tay, có chết cũng không buông.

“Vân, cô ghét em rồi sao? Thật sự không cần em nữa sao?” Nếu không cô sẽ không nhìn em với ánh mắt này, nhưng coi như bị cô ghét, em cũng không thể để cô rời đi, cho nên, em cầu xin cô, đừng đi, đừng đi.....

Tôi bây giờ rất muốn đập bẹp cậu ta, nhưng lại sợ không đánh nổi cậu.

“Lục Yên Vân, cầu xin cô buông tha cho cậu ấy, Lượng vẫn là một đứa trẻ.” Cố Uyển Đình xông tới nói, cô ta là ý gì đây? Lượng vẫn là đứa trẻ?

Làm như tôi giống một bà thím vậy! Tôi là trộm cậu ta lừa cậu ta! Nhìn bộ dạng cô ta giống như muốn ăn tươi nuốt sống Lượng vậy, Cố Uyển Đình hai tay giữ chặt lấy áo tôi, trong ánh mắt, là oán và hận vô biên, tôi không nói gì, lẳng lặng nhìn chằm chằm cô ta, người con gái này thật sự chịu không nổi, biết giả tạo!

“Chị câm miệng! Chị giải thích với Vân đi, là chị kêu tôi ôm lấy chị, chị nói Vân sẽ quan tâm tới tôi!” Thư Lượng không ngờ Vân cuối cùng lại không cần cậu nữa, một cái liềm đem áo từ trong tay hai người kéo ra, tôi thật sự chịu đủ rồi, cảnh hỗn loạn trước mắt khiến tôi choáng váng đầu óc, “Đều câm miệng hết cho tôi! Khoát Thư Lượng! Đừng đem bộ dạng đáng thương giả tạo trước mặt tôi nữa tôi không động lòng đâu, đừng nói cái gì rồi xa hay không rồi xa, tôi, trước giờ không phải người gì của cậu, cho nên cũng không cần nói rồi xa hay không rồi xa, tôi hôm nay nói cho các người biết, từ nay

về sau các người là các người tôi là tôi, chúng ta đường ai nấy đi không liên quan gì nhau, xin các người đừng chạy đến trước mặt tôi gây sự nữa, tôi phiền! Rất là phiền!”

“Vân.....cô.....thật sự không cần em nữa sao?”

Khoát Thư Lượng hai mắt sáng rực nhìn gắt gao lên người tôi, trên mặt là bộ dạng đau thương thống thiết, “Phải, tôi không cần cậu nữa, cậu đi đi.”

“Tại sao? Nói cho em biết tại sao?”

Nhắm chặt mắt lại, muốn không cho nước mắt chảy xuống không muốn để cô trông thấy trái tim đã tan nát của mình, nhưng lại không muốn như vậy buông cô ra, muốn hỏi cho rõ, Thư Lượng lại lần nữa nâng mí mắt nặng trĩu nhìn về phía người con gái tuyệt tình.

“Không tại sao cả!” Làm gì có nhiều tại sao như vậy!

Tôi không muốn giải thích cũng không muốn nói nhiều nữa, cậu ta thích nghĩ như thế nào thì nghĩ, tốt nhất là trách tôi oán tôi hận tôi càng tốt, như vậy cậu ta sẽ không yêu tôi nữa, cũng sẽ không dây dưa với tôi nữa, lạnh lùng liếc nhìn Lượng bị tôi làm tổn thương, lại lần nữa quay người đi về phía phòng ngủ, nếu đã không yêu được thì làm kẻ thù để hận nhau đi, như vậy tốt cho tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26: Tranh cãi (hạ)

Cô đã từng nói cùng cậu kết hôn, cô đã từng nói sẽ không rời xa cậu.....cô gạt cậu, nhìn theo bóng dáng Vân, kẻ lừa gạt miệng đầy lời dối lừa này!

Cậu lại lần nữa muốn sống xúc động nắm lấy cổ cô.

Khoát Thư Lượng đột nhiên xông tới ôm lấy Vân đi vào phòng ngủ. Cố Uyển Đình kinh ngạc nhìn, muốn đi theo, Trần Mặc ấn vai cô ta xuống, khẽ lắc đầu. Lúc này nếu làm kinh động cậu ấy, cậu ấy có lẽ sẽ thất thủ bóp chết Cố Uyển Đình. ■■■tuyen_uet_dqlqd.com■■■

Thư Lượng khóa trái cửa, vệ sĩ hỏi có cần phải phá cửa hay không, Trần Mặc đứng bên ngoài, nhủ mảy.

Gần đây tinh thần của Lượng đã mệt mỏi vượt quá mức chịu đựng, anh biết sẽ có một ngày bộc phát ra, nhưng vẫn là có chút vượt ra ngoài dự liệu. Anh tin Lượng sẽ không làm bị thương tới Lục Yên Vân, nhưng.....

Anh cũng không cách nào định liệu được Thư Lượng sẽ làm gì với Yên Vân, bình tĩnh mở hòm thuốc của anh ra, chuẩn bị một ống thuốc an thần.

Trong phòng.

Thư Lượng đặt tôi ngồi xuống bên giường, bản thân ở bên quỳ xuống.

Lúc này tôi mới phát hiện cánh tay Thư Lượng quấn băng, bên trên đã rỉ ra vết máu, trong lòng có chút khốn hoặc “Em bị thương?”

“Không sao” Đó là khi nãy cậu đậu đồ của Cố Uyển Đình nên bị vậy.

Ai.....■■■tuyen_uet_dqlqd.com■■■

“Em buông cô ra đi” Cảm giác rất mệt.

“Nói tới nói lui, cô là không muốn ở bên cạnh em?” Trong mắt cậu giống như muốn phun ra lửa vậy, cậu sắp không nhịn được rồi.

Hít sâu một hơi, khó khăn gạt đầu. Thì ra yêu một người, lại mệt như vậy, tôi ghét loại cảm giác không bắt được này.

“A——“ Thư Lượng bắt đầu gào lên, giống như một con dã thú bị thương. Cậu dùng lực xé băng trên cánh tay ra, mặc cho máu tươi chảy xuống.

Tôi bị dọa cho sợ rồi, không dám cử động.

Người bên ngoài nghe tiếng kêu cũng phá cửa xông vào.

Thư Lượng sai bước về phía tôi, kéo tay phải tôi đặt lên vết thương của cậu, muốn rút tay về, nhưng cậu không cho.

“Mau để bác sĩ Trần xem cho cậu.”

“Máu này là vì cô mà chảy! Trách em tự mình đa tình, cho rằng có thể khiến cô yêu em, ở bên cạnh em.” giọng cậu mang theo sự đau đớn nặng nề “Nào ngờ, cô trước giờ vẫn không từ bỏ ý định rời xa em!” Cô không cần cậu, Vân không cần cậu nữa.

“Cô.....không có.....” Nhìn máu cậu chảy xuống ngón giữa, tim run lên.

“Cô muốn tự do?” Cậu nắm lấy vai tôi ra sức lắc, điên cuồng lắc tôi, gào lớn “Mơ tưởng! Cô nghe cho kỹ đây! Cô mãi mãi là của em! Em sẽ không buông tay! Có chết cũng không buông!”

“Khoát Thư Lượng, em cần nói đạo lý.....”

“Không! Em không muốn!” Cậu nắm lấy vai tôi, sức lực lớn, giống như muốn đem tôi bóp nát ra vậy. Hai mắt cậu nhìn chăm chăm vào tôi “Em có chết cũng phải lỗi cô theo.”

Nói xong, cậu liền buông tôi ra bỏ ra ngoài.

Ngơ ngác nằm ở trên giường, đầu trống rỗng.

Cậu ta thật sự tức giận rồi.Nhìn xuống tay phải nhuộm máu của mình, là máu của cậu, cậu nói máu là vì tôi mà chảy.

Cũng không ngăn nổi nước mắt nữa, màu đỏ tươi như đang cháy trên tay tôi vậy, nhưng lại không cách nào ngăn được.

Thư Lượng ra khỏi phòng ngủ, thấy Cố Uyển Đình lông mày cau có, nặn ra một chữ xuyên. Trong mắt vô cùng tức giận, hất tất cả đồ đạc trên bàn xuống, giọng ác liệt quát cô ta:

“Đi ra, đi ra cho tôi!”

Cậu bắt lực ngã xuống ghế, tay nắm chặt thành nắm đấm, móng tay cắm vào da thịt, máu nhỏ giọt. Cậu hận đến nghiến răng, cậu đến bây giờ cũng không hiểu cậu rốt cuộc đã phạm sai lầm lớn như nào, mà Vân lại đối xử với cậu như vậy! Cứ nhiên lại muốn rời xa cậu!

Nhất định là trò quỷ của người con gái này rồi!

Trần Mặc tìm cho cậu ống thuốc an thần, Thư Lượng muốn ở lại, Trần Mặc sợ xảy ra chuyện, tối nay bèn đợi ở phòng khách, giữ lại hai vệ sĩ, còn lại kêu Cố Uyển Đình mang về Hoát gia.

Thư Lượng nháo cả một ngày cho dù tiêm thuốc an thần ngủ cũng không yên giấc.

Đây là cảm giác gì chứ, tim cậu co thắt lại, cảm giác không thở nổi khiến cảm xúc của cậu cực kỳ bất ổn. Giống như có một lưỡi dao đâm vào tim cậu, tâm trí không còn.

Trong giấc mơ, cậu thấy Vân nói với cậu, Lượng, cô phải đi đây, cô không cần em nữa.

Sau đó, một người đàn ông khác đi tới, Vân liền khoát tay anh ta đi.

Cậu tỉnh dậy, hoảng sợ vô cùng. Một ngày nào đó, sẽ có một người đàn ông, sẽ đưa cô đi.

Cậu không dám nghĩ nhiều, đó đã gần hủy diệt.

Cậu, yêu Vân như vậy, không thể để bị cướp đi.

Cậu đè nén, liều mạng đè nén, trong đầu chợt hiện ra bóng dáng của Trần Nhiên (học trưởng của Vân).

Cậu sống bên cạnh Vân, luôn bên cạnh Vân.

Một kế hoạch chợt thoáng hiện trong đầu cậu, khiến cho cậu có chút an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lượng bộc phát (Thượng)

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Lượng tỉnh dậy, Vân đã không thấy bóng dáng đâu, trên không mưa xuống, thật giống như cõi lòng cậu lúc này.

“Vân đâu?” Cậu hỏi Trần Mặc ở phòng khách.

“Cô Lục đi làm rồi, nói hôm nay có hợp, có thể về muộn một chút.” ■ huyềη__ưạ1__dqlqđ.còm ■

“Em đi tìm cô ấy.”

“Lượng, tôi cảm thấy cậu nên ở nhà đợi cô ấy trở về thì tốt hơn, cậu tới trường tìm cô ấy, sẽ khiến cho quan hệ giữa hai người càng xấu hơn.”

Lượng khó khăn lắm mới nghe lời anh, một người ngờ ngác đi tới bên bệ cửa sổ, nơi này có thể đầu tiên thấy Vân trở về.

Áo sơ mi kẻ đơn giản rộng lưng thùng mặc trên người Lượng, khiến cho bộ dáng cậu trông mỏng manh cực kỳ, gương mặt gầy gò cũng khiến cho gò má cậu nhô rõ ra, đôi mắt sáng như sao trời lúc này đây cũng trở nên âm trầm không sáng nữa. Cậu ngồi bên bệ cửa sổ, mặc cho hai chân dài buông thõng ra ngoài.

■ huyềη__ưạ1__dqlqđ.còm ■

Vậy mà cậu lại không để ý chút nào tới phía trời đen kịt, đưa tay hứng lấy những hạt mưa rơi xuống, dùng nhiệt độ cơ thể dần sưởi ấm cho những hạt mưa lạnh lẽo.

Đôi mắt đen bắt đầu nhuộm màu u buồn.

Cô nói, “Cô không cần cậu nữa.....”

Cô nói, “Cũng không muốn trông thấy cậu nữa.....”

Cậu bị cô vứt bỏ rồi.

Cô không cười với cậu nữa, không nói chuyện với cậu, cũng không có nhìn cậu nữa.....

Mình, lại 1 lần nữa bị vứt bỏ sao? Cha mẹ rồi bỏ cậu khi cậu còn rất nhỏ,

Lượng đột nhiên cười, thấp thấp như gió đêm khốc, thật khó sờ nơi cổ họng.

Cậu cảm thấy mình thật đáng buồn, trong con mắt hiện ra nét lạnh lùng, tự giấu, nụ cười mỉa mai. Ai mượn cậu yêu cô chứ? Có chút thần thờ nhìn phía xa. Mặc kệ cô đối xử với cậu thế nào, cậu đều không tâm.

Cô.....về muộn a. ■ huyềη__ưạ1__dqlqđ.còm ■

Cõi lòng cậu dần trở nên buồn bực, phiền não, tâm tình phiền muộn e rằng sẽ phát tiết.

Ở sau song sắt cửa sổ chờ cô, mưa bên ngoài như đánh vào lòng cậu.

Vô cùng lo lắng lại không thể làm gì!

Đã qua 10 giờ rồi, cô vẫn chưa trở về.....Ngày trước hơn 9 giờ là Vân đã về rồi.

Cậu càng lúc càng bất an, thậm chí đột nhiên tâm hoảng, cậu gấp gấp muốn đi ra bên ngoài. Điện thoại trên tay lúc này vang lên, tim cậu đột nhiên run lên, chuẩn bị xong tất cả để nghe một âm thanh.

“Lượng, là em phải không? Khi nào em trở về vậy?” Là Cố Uyển Đình.

Điện thoại gần như là đập xuống.

Trần Mặc lướt điện thoại lên kiểm tra một chút, mặt khó lắc lắc đầu, aiz, lại phải kêu người mua điện thoại mới mang tới rồi.

Thư Lượng lấy điện thoại của Trần Mặc, nhấn số quen thuộc của Lục Yên Vân.

Tại sao không nghe điện thoại? Cô đang làm gì, mặc chuông điện thoại reo, là cố ý không muốn nghe điện thoại của cậu sao? Thư Lượng trong lòng tức giận, có thể nói là ngũ tạng bốc hỏa, cảm giác kia quá tệ, hồng huyết nhất thời cậu không tiêu hóa được!

Đây là loại cảm giác gì? Cậu như từ mười mấy tầng lầu rơi xuống, cả đời tín niệm của cậu giống như sụp đổ. Cậu ngây thơ cho rằng, chỉ cần cậu xin lỗi, liền cảm giác tất cả đều trở lại như trước.

Ngón tay liên tục trên điện thoại rút ra cất đi rút ra cất đi.....

Khi kim đồng hồ trên tường chỉ 11 giờ, cậu không thể nhịn thêm được nữa, một cú điện thoại cũng không nhận, hai cú điện thoại cũng không nhận, ba cú điện thoại cũng không nhận..... ■ huyềη__ưạ1__dqlqđ.còm ■

Cậu cuối cùng xông ra ngoài, cậu muốn ở cổng đợi cô.

Dưới lầu là một bó cường quang quét qua, một chiếc xe rất quen thuộc lướt vào. Cả người cậu thần kinh đều bó lại, người đàn ông kia! Là học trưởng của cô! Bạn trai lúc trước của cô! Cậu tối hôm qua còn định giết luôn người đàn ông này!

Bọn họ còn nói còn cười.....

Tay cậu nắm trắng bệch, móng tay bấm sâu vào da thịt, đau đớn có là gì, trong lòng sớm đã rỉ máu tươi rồi.....

Không thể như vậy, Vân cô không thể như vậy.....

Khóe mắt chợt liếc về phía khúc quanh tòa đại lầu nơi có một bóng sáng quen thuộc.

Thư Lượng?

Bước chân dừng lại, bóng dáng quen thuộc khiến tôi đau lòng đang lạnh run tựa vào bên tường, không động đậy. Cả người cậu đều ngơ ngác, sắc mặt tái nhợt kỳ cục, đôi môi tím lạnh.

Bởi vì không có đồ gì che, tóc cậu và quần áo đều ướt đầm.

Thấy từ xa Trần Mặc và đám vệ sĩ chạy tới, đoán chừng cậu cũng không đứng quá lâu, tâm cũng thoáng buông xuống.

Lượng chạy tới lao vào ngực tôi, ôm chặt lấy tôi, chặt đến nỗi cảm giác sắp không thở nổi.

















“Cô không cần em nữa.....”

Giọng Lượng như mang uất ức vô hạn, tôi cũng không rõ cảm giác lúc này là gì, nên mắng cậu một trận hay là nên lòng vì cậu đội mưa như vậy.

Mũi có chút tắc nghẽn, thấy bộ dạng như này của cậu, mềm lòng, cứ như vậy mấy ngày một người cao 1m8 đã gầy đi một vòng lớn.

“Trong thế giới của em chỉ có cô, em không biết những ngày không có cô sẽ phải như thế nào! Cô sao có thể vì người đàn ông khác mà bỏ rơi em không quan tâm nữa?” Nước mưa từ trên đầu Lượng chảy xuống, lúc này cậu có một vẻ đẹp trai chán chường, cậu cố gắng hồi tưởng lại những lời đã luyện tập hôm nay, cậu nghĩ, Vân sẽ mềm lòng.

Tôi đẩy cậu ra, nói “Lượng, bất luận sau này chúng ta sẽ thành ra như thế nào, bên nhau hay là tách rời,.....” Tôi đều hi vọng cậu có thể yêu quý lấy bản thân mình, lời còn chưa nói xong, Lượng nét mặt thu lại, mắt bỗng chốc biến thành vẻ thanh tuấn chết người.

“Ý gì?”                                         

Tôi cân nhắc từng câu chữ, đột nhiên không biết nói gì, chỉ có thể im lặng. Lượng thì ngược lại, cách một chút lại mở miệng, giọng thanh lạnh “Vân, cô đều nghĩ xong rồi sao? Cô sớm đã nghĩ xong rồi sao?”

Nghe không biết là câu hỏi hay khẳng định, nhưng ánh mắt cậu như vậy, sắc bén thật giống như tôi phạm phải một sai lầm lớn gì. Tôi, nghĩ xong cái gì?

Cậu từ trong mũi hừ một tiếng.

“Vân, cô yêu anh ta?”

Tôi kinh ngạc, biểu hiện bây giờ của cậu tôi trước giờ chưa nhìn thấy bao giờ, Thư Lượng như vậy tôi không quen, hoặc nói tôi vốn không hiểu.

“Cô không biết em đang nói gì.”

Lượng tay ở sau nắm chặt, cảm thấy có chút khó nói, cậu có vẻ tràn đầy cảm xúc, nhưng lại không biết biểu đạt thế nào, cậu tức giận vô cùng, cậu há to miệng như muốn nói điều gì, nhưng lại không biết nói gì.

Cậu mím chặt môi, ánh mắt dời khỏi người tôi.

“Học trưởng về trước đi.” Thư Lượng càng lúc càng không bình thường, nét mặt cậu nhìn học trưởng, là hung ác độc địa, là đoạn tuyệt quan hệ.

Lượng đột nhiên xông tới, chặn học trưởng đang sắp chui vào trong xe.

“Tôi sẽ không để cho anh được như nguyên đầu, Vân là của tôi, cô ấy là người của tôi, bất cứ ai cũng không thể đem cô ấy đi khỏi người tôi.” Thư Lượng mắt đỏ lên hận không thể ăn người đàn ông trước mắt.

“Cậu rốt cuộc là muốn như thế nào?” Học trưởng có chút bất đắc dĩ nói.

“Muốn tôi bỏ cô ấy, trừ phi tôi chết!” Giọng Lượng kiên định, dung nhan tuấn tú trong nháy mắt khiến học trưởng hoảng hốt, cậu lúc này, hoàn toàn là bộ dạng ác ma địa ngục, cái gì mà giá trị trực quan, nhân sinh quan, trong mắt cậu tất cả đều không là gì cả, cậu chỉ biết một điều, đó chính là, cậu nhất định sẽ cùng Vân bên cạnh nhau, nếu không thể cùng nhau đi tới thiên đường, vậy thì để bọn họ cùng nhau xuống địa ngục đi!

“Anh muốn giành Vân với tôi, vậy anh đi chết đi!”

Học trưởng còn chưa kịp mở miệng, liền như một cây cột đổ xuống, trên đầu máu đỏ thẩm chảy xuống.

Tôi sợ đến nỗi che miệng, Lượng.....giết người rồi sao? Đứng ở nơi đó, giống như hóa đá, quá sợ hãi.....

Lượng chưa dùng tay, đấm đá học trưởng đang nằm trên mặt đất, gương mặt hung dữ đến sợ.

“Lượng! Lượng! Dừng lại đi, dừng lại đi, xin cậu đấy!”

Cậu ta dường như không còn nghe thấy lời của tôi, hung hăng đánh tôi, mỗi cái đều chí mạng.

Hiện tại đã là nửa đêm, chung quanh rất an tĩnh, học trưởng kêu rên cùng tiếng mưa bên tai thật lâu không ngừng.....



Mãi đến khi đám vệ sĩ tiến lên trước không chế Lượng, Trần Mặc nhanh chóng tìm cho cậu, học trưởng mới được an toàn, được 2 vệ sĩ đưa vào trong xe đưa tới bệnh viện cấp cứu.....

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Lượng bộc phát (hạ)

Mắt Lượng rất đỏ, đi về phía tôi, tôi theo bản năng lùi về phía sau.....



Tay cậu nắm chặt thành nắm đấm, chỉ một động tác này thôi dường như đã dùng đến sức lực toàn thân. Lượng tay cầm dù cũng hiện ra gân xanh, cậu nhìn tôi, sắc mặt vẫn như cũ hòa bình nói “Vân, chúng ta trở về rồi nói được không?”  www.dqlq.com 

Nước mưa theo gương mặt góc cạnh của cậu chảy xuống, bộ dạng thảm hại cực kỳ.

Tôi và Lượng cùng nhau trở về, một chặng đường im lặng không nói gì. Chúng tôi đứng rất xa, giống như hai người xa lạ, chiếc ô nghiêng dử, có 3 phản che trên đầu tôi. Hành động lúc này của cậu giống như một cây kim cuốn vào lòng tôi, đáng tiếc vui sướng mong manh, chỉ có nỗi đau sâu dài.....

Bởi vì qua cây kim, Lượng uể oải nằm trên ghế sofa, chiếc lưng gầy khom xuống, cậu cảm giác như vô lực vậy, thậm chí, cậu cảm thấy ngày cuối cùng sắp tới, đó là ngày cuối cùng của cậu, cậu đã thấy trước được mảnh đen vô chùng đó.

Tôi đứng trước cửa sổ, còn chưa kịp hoàn hồn, đột nhiên, sau lưng một thứ gì đó ầm ập áp sát vào, Lượng từ đằng sau ôm lấy tôi.

“Vân, đừng như này nữa, được không, đừng không quan tâm em, đừng không cười với em, đừng xa lánh em, đừng tức giận với em, cầu xin cô đó, cô sau này nói cái gì em sẽ đều đồng ý....”  www.dqlq.com 

Quay người lại, thấy đưa trẻ trước mắt hoảng loạn khiến cho người ta có chút đau lòng, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh học trưởng thân toàn là máu, “Em lúc trước đồng ý với cô sẽ không đánh người nữa, lại đem học trưởng đánh bị thương như vậy, làm sao cô có thể tha thứ cho em đây!”

“Nói cho cùng cô vẫn là vì anh ta!” Mắt đen trở nên rất sâu, xung quanh cậu đều là đám mây đen, làm cho người ta nhìn mà sợ, quát, “Người đàn ông đó chết rồi, sẽ không có ai tranh cướp với em nữa.”

“Vậy phải chăng sau này phạm những ai yêu cô, em đều sẽ giết họ?” Không chú ý tới bất thường của Lượng, tôi tức giận nói.

“Đúng!” Giống như nhìn thấy người đàn ông mang Vân từ bên người cậu đi, lúc này, đau khổ cực độ, cậu không khỏi nắm chặt đôi tay, gằn thét “Em phải giết sạch bọn họ!”

Tôi cũng tức giận rồi, dùng âm thanh cực lớn gào lên “Vậy, được! Bây giờ nói cho cậu biết, cho dù cả thế giới chỉ còn lại cậu! Tôi cũng không cần cậu!”

Nghe vậy, Khoát Thu Lượng sững người.

Cầu xin cũng không tác dụng nữa rồi, khóc cũng không tác dụng nữa rồi.....

Thậm chí, thậm chí giết người cũng không tác dụng nữa rồi.

Vân không mềm lòng nữa rồi, cậu còn gì để mà giữ lại cô, vậy cậu sống còn ý nghĩa gì nữa.....

Mắt Lượng hiện rõ sự trống rỗng, sắc mặt trắng bệch, lùi lại mấy bước lập tức chống bên bàn, ngực dòn dập.

Đột nhiên cậu run lên, không chút do dự nhấc chân hướng ban công lao ra, trong nháy mắt từ trên lầu rơi xuống.

“Đừng———”

Khi tôi phản ứng lại, Trần Mặc bọn họ cũng đã lao xuống, nhà tôi ở lầu 4 a.lầu 4.không chết cũng tàn tật.

May mắn là, những năm này vi phạm luật kiến trúc nhiều, thân thể Lượng được mấy mai che nhô ra cản lại, giảm đi sức va đập.

“Em điên rồi phải không!” Đôi mắt đỏ xồng tởi trước mặt cậu, cả người vì sợ hãi mà run lẩy bẩy.

Lượng chậm rãi mở mắt, đối diện là cặp mắt tức giận, sợ hãi của Vân.

Cử động tay muốn chạm tới tôi, tôi vệt tay cậu ra hung hăng lớn tiếng gào lên “Em là đồ ngốc đồ đại ngốc!!! Ai cho phép em tự làm bị thương mình như vậy! Cái tên ngốc này! Khốn kiếp.....”

Nức nở nhìn vết máu trên mặt cậu tim cũng nhói đau theo.

Cậu cười, không thèm để ý vết thương đau như xé ra, cậu cười vui cực kỳ. Cậu thắng rồi. Cậu thật sự đoán đúng rồi! Vân.vẫn thật sự không nỡ với cậu, vẫn quan tâm tới cậu.

Cuối cùng, cậu hài lòng khép đôi mắt lại.

Bên tai truyền tới tiếng thét chói tai của Vân, cậu giống như nói với cô, cậu sẽ không chết, vì Vân vẫn còn đó, đáng tiếc, không còn sức nữa.

Đoàn người ngồi trên xe cứu thương, hướng bệnh viện chạy tới.

Mãi đến khi bác sĩ nói “Bệnh nhân chỉ bị chấn thương nhẹ phần não, gãy xương đùi bên phải.” Chúng tôi mới thở xuống.

“Cô Lục, Lượng thật sự rất yêu cô.” Bên ngoài phòng bệnh, Trần Mặc nói.

Tôi không nói gì, bây giờ, tôi biết rồi, thật sự biết rồi.

“Chỉ cần.chỉ cần cô không kích động cậu ấy, cậu ấy sẽ không làm ra bất cứ hành động quá khích nào.” Anh tiếp tục thay Lượng giải thích, sức chịu đựng tâm lý của cậu cũng sắp vượt quá mức rồi.

“Tôi đã không biết.”
Lượng_____uq!_____dqlqđ.cờm_____

Lượng nằm trên giường bệnh hai ngày, đùi phải bị treo lên cao. Thật không thể không bội phục tiểu sinh mệnh quật cường của cậu va đập không chết, ngày thứ hai đã tỉnh lại.

Mà trường học tựu trường, học kỳ mới công việc cũng dần dần bận rộn.

Vậy mà, đang ngày thứ hai tôi đi làm, Lượng ở trong viện đã xảy ra chuyện rồi.

“Tại sao lại từ chối tiêm?” Tôi không biết cậu ta lại đùa bỡn như vậy! “Em không muốn khỏe lên sao?”

Lượng ánh mắt như được “Chân của em khỏi rồi, cô sắp rời xa em!”

Tôi không trả lời, chỉ cầu xin cậu “Em có thể không nháo lên nữa được không?”

Lượng mắt nhìn thật lâu “Em yêu cô!”

Tôi muốn khóc lại cũng muốn cười, anh chàng này thật sự ăn tôi rồi, tôi muốn buổi trưa vội vàng đến, còn chưa kịp xin nghỉ với hiệu trưởng, định ra ngoài gọi điện thoại, cửa bị tôi đóng lại.

Lần nữa quay lại, kinh ngạc.

Thư Lượng giống như một pho tượng vậy, không động đậy, bên phải cầm con dao gọt trái cây, vết máu trên tay từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

“A———”

Tiếng hét chói tai của tôi đưa Trần Mặc cùng đám vệ sĩ tới, bởi vì khi tôi đến, bọn họ vẫn đứng ở cửa, thấy tôi chỉ là đi ra ngoài gọi điện thoại cũng không nghĩ nhiều, một hồi cũng không có đi vào, ai ngờ.....

Pách!

Xong tôi cho cậu một cái tát, đây là lần thứ 3 tôi đánh cậu, Lượng bị tôi đánh làm cho chấn động, ngơ ngác nhìn tôi.

“Em nếu là không biết yêu quý lấy bản thân mình như vậy, cô cũng không muốn trông thấy em nữa! Cô vừa rồi chỉ là đi gọi điện thoại xin nghỉ, bây giờ cô thực sự định rời khỏi nơi này!” Tôi sớm muộn cũng bị cậu ta dọa cho bị bệnh tim mất thôi.

“Đừng, đừng đi.” Cậu cố tránh né bác sĩ bằng bỏ cho cậu, xông về phía tôi.

Thấy cậu sắp ngã, tôi vội vàng chạy lại đỡ cậu. Sức nặng toàn cơ thể cậu đè nặng lên người tôi, mặc dù cậu đã cẩn thận giữ vững bản thân, nhưng chân cậu bị thương, có thể có bao nhiêu tác dụng đây.

Tôi thở dài, thôi bỏ đi, tôi công nhận, tôi thật sự công nhận.

Đỡ cậu lên giường bệnh.

Lượng dùng tay không bị thương, cẩn thận kéo tay tôi.

Thấy Vân không nói gì, mấy ngày này tới chỗ mình chịu uất ức, vẫn luôn nhẫn nại như vậy, nhẫn nại đến nỗi tim cậu cũng đau, mà cậu cũng chỉ có thể nhiều lần ép cô.Càng nghĩ càng hối hận, càng nghĩ càng đau lòng, đau lòng giống như tan nát thành từng mảnh vụn, lại lần nữa khóc nức không thành tiếng.

Tiếng khóc của Lượng đâm vào tim tôi, tim không khỏi đau nhói, cuối cùng đưa tay vỗ vỗ lưng cậu “Được rồi, đừng khóc nữa, chói tai a.”

Sau khi băng bó xong, bác sĩ và Trần Mặc cùng đám vệ sĩ nhận thức được bèn rời đi.

Không ngờ Lượng được an ủi càng khóc lớn “Vân, cô đừng không quan tâm em, đừng không cần em!”

“Biết rồi biết rồi.” Khẽ giọng ní non một câu, lặng lẽ đưa ngón tay ra, gạt những giọt nước nơi khóe mắt.

Hồi lâu, người khóc cuối cùng cũng khóc mệt rồi, chỉ là ôm lấy tôi nhẹ nhàng lay động, một cơn gió đầu thu, xuyên qua rèm cửa thổi vào, nhẹ nhàng thổi lên sợi tóc nơi cổ hai người tựa lên nhau.

“Được rồi, lại đi lên rồi.” Xoa xoa đôi mắt đầm lệ của Lượng, khẽ cười.

“Vân, cô cũng khóc sao?” Sáng một đôi mắt sưng đỏ vội vàng tìm kiếm khuôn mặt trước mắt.

“Không có.” Né tránh ánh mắt kia.

“Rõ ràng mắt ướt cả rồi.” Lượng sáng giọng.

Vì sao cậu không để cho tôi chút sĩ diện chứ.

“Cô tha thứ cho em rồi sao?”

Không tha thứ thì có thể như thế nào đây?

Haiz.

“Cô không giận nữa rồi.”

“Thật chứ?”

“Ừ.”

“Vậy nói cô yêu em” Người con gái này là giới hạn cuối cùng của cậu, dù cậu có đổ gục cũng không muốn buông bỏ. Vân trong lòng cậu không thể phủ nhận chiếm một vị trí quan trọng, vị trí này không thể phá vỡ, cậu có thể dâng tất cả cho cô, chỉ cần cô không rời xa mình!

“Cô yêu em, sau này sẽ chỉ để một mình Lượng hôn.” Nói xong, in xuống đôi môi khơi gợi của cậu một cái.

Thư Lượng yên lặng nhìn tôi, đột nhiên lấy môi phủ lên đôi môi đỏ của tôi, thấm đẫm tình cảm

Mãi đến khi cậu rời môi tôi, si ngốc cười hỏi tôi “giống như này không, chỉ em có thể sao?”

“Ừ.” Ôm chặt lấy cậu, tôi thật sự biết rồi, tiểu Thư Lượng lại si như vậy, ngốc như vậy, lấy tính mệnh ra hứa.

Khoát Thư Lượng nhẹ nhàng ôm lấy người trong lòng, tuần mỷ, ánh mắt dịu dàng mềm mại, nụ cười kéo dài trên khóe môi, giống như băng tuyết tan chảy, nội tâm lại lần nữa một mảnh âm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Bị bắt cóc

Hôm nay, tôi việc đầu tiên sau khi tan làm là, xuống bếp nấu vài món cho Lượng, mấy ngày này chúng tôi đã tiêu tan hiềm nghi lúc trước, Lượng so với lúc trước hiểu chuyện hơn nhiều, không còn hề không thấy tôi liền nổi đóa nữa, ngày tháng trôi qua cũng được tính là ngọt ngào.

Trần Mặc nói, lúc trước là tôi quá nóng nảy rồi, cũng chính vì yêu Lượng, nên mới suy tính thiệt hơn, nếu đã yêu như vậy, tại sao vẫn còn từ bỏ dễ dàng như vậy.

Người trong cuộc mơ hồ! Rất may chúng tôi đã quen được một người bác sĩ tâm lý ưu tú làm bạn. [huyênh___uql___dqlqd.com](#)

Vuốt ve hộp cơm tình yêu, nghĩ tới bộ dạng vừa ăn vừa khúc khích cười, trong lòng vui vẻ không sao nói hết.

Vừa mới ra khỏi cầu thang, thỉnh linh phía sau một đôi tay đưa ra, tiếp đó toàn thân choáng váng.

Thuốc mê? Theo bản năng đá hai cái, há miệng muốn kêu lên, một nắm đấm đột nhiên đấm vào bụng tôi. Kết quả, mắt nổ đom đóm, lập tức té xỉu.

Bắt cóc.....Các người quá thô bạo rồi!

Khi tôi tỉnh lại, phát hiện mình bị trói gô lại, nằm trên mặt đất. Từ những vật trang hoàng trong nhà có thể cho người nhìn biết được, đây dường như là trụ sở của người có tiền. Một đám vệ sĩ đứng nghiêm, năm ba người đàn ông tỏ vẻ thiện ý vây quanh tôi, thấy tôi tỉnh, người đàn ông có dáng vẻ là thủ lĩnh quay người rời đi.

Không lâu sau, trông thấy người hấn dẫn tới, dọa tôi sợ hết hồn.

“Cô làm cái gì vậy!?” Tôi tức giận một cách bất lực gào lên với cô ta, bụng hiện tại rất đói.....

“Chỉ cần cô biến mất, Lượng sẽ quay trở về bên tôi!” [huyênh___uql___dqlqd.com](#)

Ác a, độc ác a.....Người con gái này thật sự quá độc ác!!! Có điều, lời này thật quen tai?

“Cô muốn giết tôi?”

“Tôi đâu có ngốc như vậy!”

Được, coi như vẫn còn lý trí.....

“Tôi muốn từ từ dày vò cô!”

“.....”

“Cô biết không, tôi từ nhỏ đã yêu Lượng rồi, là tôi giúp cha tôi tạo một số chứng cứ, để Khoát thúc thúc (cha Lượng) cho rằng vợ của ông ta ngoại tình. Trần Mặc không nói cho cô biết sao, cha Lượng cũng có bệnh tâm thần, ông ta có chứng trầm cảm và huyền tưởng nghiêm trọng, thường xuyên hoài nghi vợ của mình, ha ha, thật buồn cười, bệnh tâm thần của Lượng là có di truyền, cô cần bản là chuyện gì cũng không biết, tại sao phải tranh với tôi!”

Cố Uyển Đình càng nói càng kích động, khuôn mặt mỹ lệ hiện lên vẻ dữ tợn vô cùng.

Tôi mới biết, cha cô ta vì muốn quay vòng vốn công ty mình, đành đối phó với Khoát thị, để Cố Uyển Đình mới chỉ có 7 tuổi cầm tấm ảnh (là mẹ Lượng trên đường bị người đàn ông đã được sắp xếp sẵn trước đó đến gần, cố ý vũ xuống) câu chuyện ba hoa chích chòe bịa đặt, ai sẽ hoài nghi một đứa trẻ 7 tuổi cơ chứ, kết quả cha Lượng rốt cuộc phát bệnh đã đánh chết mẹ Lượng, bản thân cũng vì tình mà chết, sau đó cô phiếu Khoát thị giảm mạnh, cũng may còn có thúc thúc của Lượng, Khoát Nhiên ra tay chống đỡ, Hoát thị mới tránh khỏi phá sản, ngược lại phát triển ngày càng tốt lên.

Biết quá nhiều không phải chuyện tốt, nghĩ mình đã tiến gần nguy hiểm thêm một bước, Cố Uyển Đình thao thao bất tuyệt nói xong ân oán giữa hai nhà, lạnh lùng liếc nhìn tôi, quay người nói với người phía sau “Đưa cô ta đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa!”

“Đoàng” một tiếng, kèm theo tiếng kêu rên “A”, tôi ngã trên mặt đất, hoàn toàn đã mất đi tri giác.....

Cùng lúc đó— [huyênh___uql___dqlqd.com](#)

“Thiếu gia, sao vậy?” Trần Mặc kỳ quái hỏi, sắc mặt Lượng không chỉ khó coi, mà hai tay đặt trên chân cũng không ngừng run rẩy “Có chuyện gì vậy?”

Từ sau khi hòa hảo với cô Lục, Lượng có thể nói là đắc ý như gió xuân, có những lúc ngủ cũng tỉnh dậy cười, hai người trong cuộc hoàn toàn không thấy phản ứng của người khác, cảm đầu cảm cổ hường thụ, cả người cả tim đều tràn đầy mật ngọt. Trần Mặc thấy sắc mặt Lượng càng lúc càng trắng bệch,

chợt lấy làm kinh hãi, cậu ấy thật sự đang phát run.

“Thiếu gia, cậu có phải thân thể không được khỏe không?”

Khoát Thư Lượng lắc đầu, nhìn đồng hồ, đã sắp 6 giờ rồi. “Vân sao vẫn chưa tới vậy?” Xa vẫn chưa đến một ngày, nhưng cậu lại có một cảm giác sai sai, bất an cực độ.

Trần Mặc nghe vậy như mảy may, trêu chọc “Học kỳ mới mới bắt đầu, có thể việc tương đối nhiều, cô Lục nếu đã đồng ý lời cầu hôn của cậu, chạy cũng không thoát.”

Thư Lượng miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

“Cậu đừng nghĩ nhiều quá.” Trần Mặc chân mày nhíu chặt, sắc mặt Thư Lượng càng lúc càng xấu, tay cũng không ngừng run rẩy.

“Không nói với anh nữa, em đi tìm cô ấy đây.”

Khoát Thư Lượng càng bất an.

Trần Mặc nghe vậy ngăn cậu lại, “Thiếu gia, cậu vẫn nên quý trọng thân thể mình, chân cậu bị thương vẫn chưa khỏi, trên đầu vẫn còn quần băng, bác sĩ nói nếu không quá cần thiết thì không nên xuống giường, cậu nếu tùy ý như vậy, cô Lục biết sẽ giận đó.” Không còn cách, chỉ có thể lấy cô Lục ra ép cậu.

























“Đúng a.....đúng a.....Vân sẽ nổi giận.....”

Lượng hoảng hoảng hốt hốt, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ vệ sĩ ở cửa “Kêu bọn họ đi, đi tìm Vân, nhanh! Kêu bọn họ đi tìm cô ấy!”

Trần Mặc nháy mắt cho đám vệ sĩ, ngậm ra hiệu cho bọn họ nghe lời cậu ấy.

Thấy vệ sĩ rời đi, Lượng cảm thấy lòng chưa bao giờ bó chặt như vậy, nhưng bầu trời phía trước đang sáng, dần dần lại trở nên u ám. Cậu ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa sổ, phát hiện đám mây bắt đầu trở nên dày đặc, đen lại, trong lòng càng lúc càng bất an.....

3 tiếng sau

“Người đâu?”                        

Chương 30: Được cứu

Mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, quan sát bốn phía xung quanh, đây là nhà kho u ám, đã bị bỏ hoang

Trong phòng âm trầm, mùi ẩm mốc khiến người ta ngửi thấy buồn nôn.

Trên mặt, trên người đau nhức truyền đến, tôi sau khi bị bắt cóc, vẫn chưa ăn gì, nước cũng uống rất ít, người con gái kia thật muốn ngược đãi tôi đến chết!

Bên ngoài vang lên từng trận tiếng súng, là hắc đạo hỏa binh trong truyền thuyết?

Không được! Tôi không thể để kẻ khác kiểm soát! Nhân lúc hỗn loạn, biết rằng nó có thể vô ích, cắn răng cố nén đau đớn, định mục tiêu là cửa nhỏ bên trái không có người trông coi, chỉ cần chống tới bên đó, tôi liền có thể ra ngoài, trước hết là nấp quan sát tình hình bên ngoài rồi thừa cơ chạy trốn, ngộ nguy thân thể bị trời chặt, đứng dậy một cách khó khăn.

Từng chút từng chút hướng về phía mục tiêu, đáng tiếc chân vốn tập tễnh đã bị ống thép ngăn cản, trước khi đến được chỗ mục tiêu đã liền ngã xuống đất.

“Đau ác.....” Đột nhiên mồ hôi đầm đìa, trừ việc không ngừng thở ra, lời gì cũng không nói được. ■ luyềnl_____qqlqql.còm ■

Một hồi tiếng bước chân nhanh chóng tới gần, kéo chân bị thương muốn nấp đi, cuối cùng vẫn vì sức lực cạn kiệt mà xỉu đi.

Lượng ở góc tường gần cửa thoát nhất, tìm thấy Vân đang cúi đầu cuộn tròn lại, cô một ổ yên lặng, giống như ngủ thiếp đi.

Cậu siết chặt nắm đấm, tay không không chế được run lên, đau lòng vô kể ôm Lục Yên Vân lại, lại giống như ôm một khối băng vậy, nhẹ nhàng vén tóc che phủ mặt cô ra, kính hãi thấy gương mặt bầm tím của Vân, đầu tay in vào trong thịt, vết cào thấy máu, người sớm đã hôn mê bất tỉnh, Lượng tức giận cực độ, đem hai tên canh giữ to lớn ở cửa nhỏ đá bay đi.

Lạnh lùng một câu “Giết bọn chúng” liền đem Vân rời đi.

Sau khi biết Cô Uyển Đình bắt cóc Vân, Lượng suýt chút nữa đánh chết cô ta.

Ai tới cướp cô. ■ luyềnl_____qqlqql.còm ■

Cậu liền hủy diệt kẻ đó!

Mơ hồ nghe thấy có người đang gào khóc. Tôi cố gắng mở mắt ra, thật không dễ dàng gì mới mở được, trước mắt tối sầm như muốn lần nữa xỉu đi. Lúc này một trận “Rắc rắc” vang lên, không biết là làm vỡ cái gì, trong lòng tôi hiểu rõ, nhưng không mở mắt ra được. Lượng hét chói tai từng hồi từng hồi, tôi nghe thấy mà mồ hôi lạnh chảy ròng.

Muốn gãy gậy. Nhưng toàn thân không còn sức, đáy lòng sợ hãi điên cuồng. Bên tai nghe thấy âm thanh kia, biết đau, không nghĩ được gì cả, tôi biết Lượng lại đang làm tổn thương chính mình, nếu tôi không ngăn lại, cậu sẽ tự giết bản thân mất.

Giường cư nhiên lắc mạnh, mở đôi mắt khô khốc ra, thấy Lượng hai tay ôm đầu, bịt chặt tai, hét lên, kèm theo tiếng khóc, đang đụng vô giường. Mỗi lần đụng, bên giường lại có một khối vết máu, mỗi lần vang lên tiếng muộn phiền, đều sẽ kèm theo tiếng khóc chói tai.

Trần Mặc bọn họ kéo ra cũng không được, cậu cứ như vậy từng cái từng cái đụng vô làm bị thương mình.

Lượng ngốc của tôi.

“Lượng.....” Sau khi sử dụng toàn bộ sức lực thấp giọng một hơi, lại lần nữa xỉu đi.

Lần nữa tỉnh lại, trần nhà trắng tuyết, ý thức hồi phục đầu tiên về thân thể đang đau nói cho tôi biết, tôi vẫn còn sống.

Nước muối sinh lý truyền vào cơ thể lập tức biến thành nước mắt không ngừng lăn ra ngoài.

Tôi không cách nào nói, Thư Lượng ngủ bên cạnh tôi, Trần Mặc nói, cậu bị thương, không có nguy hiểm đến tính mạng, bác sĩ đã tiêm thuốc an thần cho cậu rồi, băng không ai,

Cũng không chế phục được cậu, anh nói, Lượng-cho rằng tôi đã chết.

Cậu trước khi mất đi ý thức đã nhào tới tôi, ôm lấy, ôm lấy tôi đã hôn mê không buông.

Vân bị bắt cóc

Cả thầy 3 ngày 3 đêm, vẫn không có hạ sốt, ánh mắt tôi chưa từng rời khỏi mi mắt cô, chỉ sợ một chút không chú ý, tôi liền lỡ mất khoảnh khắc cô mở mắt ra.

Vân muốn rời xa tôi, từng bước từng bước ra khỏi thế giới của tôi, gọi cô, cô không để ý tôi, cũng không quay đầu lại. Thật đau lòng, muốn giữ lấy cô, cô lại thật nhanh bay đi xa. Vội vàng, muốn đuổi theo cô, lại trời đất quay cuồng, trời đất đảo ngược, nhanh chóng ngã xuống.

Nếu Vân không ở bên nữa, tôi còn sống mà làm gì.

Khoảnh khắc đó tôi biết, tôi thật sự điên rồi. [tuyen_u1_dqlqd.com](#)

Cuối cùng cũng đợi được cô mở mắt.

“Vân!” Đưa tay ôm lấy cô, ai ngờ mới cử động, hai chân đã mềm nhũn!

Chuyện xảy ra không hề báo trước, tôi lại xỉu đi.

Sau đó mẹ Vân tới thăm cô ấy, một chút cũng không chịu được khi tận mắt chứng kiến bộ dáng Vân vùi vào lòng mẹ cô ấy.

Mỗi lần mẹ Vân tới thăm Vân, đều đem cô ấy ôm vào lòng mới chịu, khiến tôi ở bên cạnh trông thấy rất là ghen, phải dùng hết sức lực siết chặt nắm đấm, mới không “thất lễ” đem Vân đoạt lại.

Vân là của tôi, nụ hôn của tôi (xấu hổ), không là người gì của mẹ cả! Mặc dù cô ấy là con gái do bà nuôi dưỡng lên, nhưng cô ấy sắp gả cho tôi rồi, là người của tôi, sao có thể vẫn tùy tiện cùng bọn họ ôm chứ? Cơ thể mềm mại của cô ấy từ trong ra ngoài đều là của tôi mới đúng.

Tôi nhìn đến mặt xanh mét, gân xanh nổi lên, trơ mắt nhìn mẹ Vân thân mật ôm cô, hôn cô, đụng vào cô, “động tay động chân” với cô.

Nhưng trước mặt Vân tôi lại không dám hành động, sợ Vân tức giận, mấy lần tới, đều vì không kiềm chế được mà giục Vân nhanh chút trở về nhà của chúng tôi.

Ban đêm

Đem Vân thực tại ôm trong lòng mình, cảm nhận được hơi thở của cô, nhịp tim của cô, vuốt ve một cách thích thú cơ thể mịn màng của cô, hạnh phúc thở phào một hơi, chỉ muốn thời gian dừng lại, nháy mắt trở thành vĩnh hằng.

Mỗi lần ôm sát một bên Vân đang say ngủ, có lẽ là ôm chặt quá, Vân trong giấc mơ có kết không thoải mái, quay đầu lại trong ngực đổi một tư thế tốt hơn ngủ say sưa.

Môi khẽ hôn lên trán cô, thường xuyên mắt không chớp nhìn cô chăm chú. Nàng gần đây mập lên, gương mặt vốn gầy gò giờ đầy to hơn, khiến cho ngũ quan càng thêm sinh động. Sau cùng, cảm thấy cô càng ngày càng tốt, lại một khắc cũng không muốn rời xa cô.

Nghe được âm thanh cô sắp đứng dậy, lập tức hỏi cô, “đi đâu?”

Vân ngậy ra một chút,

“WC.” [tuyen_u1_dqlqd.com](#)

“Em cùng đi với cô.”

“A?”

“Đi nào!”

Sau khi quay lại, nhất định phải yêu nàng cho tốt một lần nữa.

Lần này tôi tuyệt đối sẽ không kém cỏi nữa. Nghĩ đến ngọt ngào lần đầu tiên, thật khao khát cô! Tình cảm ẩn giấu trong người 20 năm khi trông thấy cô, giống như ngọn núi lửa sắp tuôn trào vậy. Mấy ngày này, ký ức trước kia vẫn luôn hành hạ tôi, khiến cho tôi không ngủ ngon.

Tôi bị cảm giác chiếm hữu đơn thuần mà mãnh liệt của chính mình làm cho chán động.

Cô ấy là của tôi, còn tôi muốn cô ấy, nghĩ đến đôi tay phát run.

Thấy cô nhẹ nhàng bò lên giường nằm bên cạnh.

Đợi cô nằm xuống, liền bị tôi kéo vào trong ngực, học động tác lần trước, một đêm triền miên.

Ngày hôm sau, cổ tay của cô có lưu lại vết do tôi tạo thành, còn cổ cô, vai cô, ngực cô.....

Toàn thân thể cô trên dưới đều in đầy dấu vết thiêu đốt đêm qua.

Tôi nói với cô ấy, môi cô ấy là của tôi, thân thể cô ấy cũng là của tôi. Đồng thời cũng tuyên bố với cô— Tất cả những gì của tôi, bao gồm tính sinh mạng tôi, linh hồn tôi, đều thuộc về cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sau khi kết hôn (kết cục)

5 năm sau

Tiến vào lễ đường hoa lệ, cách bày trí bên trong đúng như tôi mong đợi, đến gần phòng khách 100 mét vuông, bên trong bày ghế sofa màu nâu bằng da thật, trên sàn trải thảm lông cừu, bước lên vô cùng thoải mái. Phía tây là một dãy cửa sổ lớn sát đất, treo hai hàng rèm cửa sổ màu thủy lam trong suốt mọng ảo. Phía bắc của phòng khách là một phòng bếp 30 mét vuông, bên trong bày đầy đủ các loại vật dụng, đây là nơi tôi hài lòng nhất. Phía nam phòng khách là một cầu thang xoắn ốc dễ thương, nối liền lầu 2—Đây cũng là nhà của tôi và Lượng sau khi kết hôn, vô tình, chúng tôi sống ở đây cũng gần 5 năm rồi.

Một cơn gió thổi tới, Lượng xuất hiện ở cửa cầu thang. Cậu dừng ở đó đợi tôi, tôi nhanh bước đi tới, cậu ôm tôi hỏi “Sao lâu như vậy?”

Chân mày cậu khẽ nhíu lại, khóe mắt, trán đều có nếp nhăn cương nghị (không phải cậu ấy già rồi, chỉ là anh chàng này thích chau mày—).

Quá khứ thiếu thốn của cậu, tôi nguyện sẽ dùng tiếng yêu bù đắp cho cậu.

Tôi sau khi kết hôn còn thôi cả việc, làm chuyên chức của cậu “phụ đạo viên”, cạo râu cho cậu, cắt tóc cho cậu, cũng thường để cho cậu tựa vào lòng, cùng cậu tham dự phụ đạo tâm lý, cùng cậu đọc sách, kể chuyện cho cậu nghe, tôi muốn dùng tình yêu để lấp đầy những lo lắng bất an trong lòng cậu.

Cảm nhận tâm ý tương thông thân mật giữa hai người, từ ánh mắt mừng rỡ, chuyên chú của cậu, từ nụ cười nơi khóe miệng cậu, từ hạnh phúc, si mê toát ra nơi cậu, cảm thấy hạnh phúc vô bờ, chúng tôi có thể sống, thật tốt. ■ luyện__ư_1__dqlqd.còm ■

“Vân, cô cảm thấy em phiền phức sao?”

“Ừ, có chút.”

“.....” Một tên con trai khóe miệng lúng túng dương lên, “Vậy cũng hết cách,” “Em muốn cô, chính là muốn cô! Muốn cô mãi mãi ở bên cạnh em.”

Thấy mặt Lượng khẽ hồng, cũng thấy được nguyện vọng đơn thuần mà mãnh liệt của cậu.

“Em là người phiền phức, nhưng em là một người phiền phức hạnh phúc, cô yêu.”

Hai người nhìn nhau cười.....

Cuộc sống hạnh phúc vẫn đang tiếp diễn.....

YEAH HOÀN RỒI... HOÀN RỒI... HOÀN RỒI (ĐIỀU QUAN TRỌNG NÓI 3 LẦN) CẢM ƠN CÁC BẠN ĐÃ ĐỒNG HÀNH VỚI RI CÙNG NHƯ TÁC GIẢ TRONG BỘ TRUYỆN NÀY. CẢM ƠN NHA MOA... MOA... MOA

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Cố Chấp Cuồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.